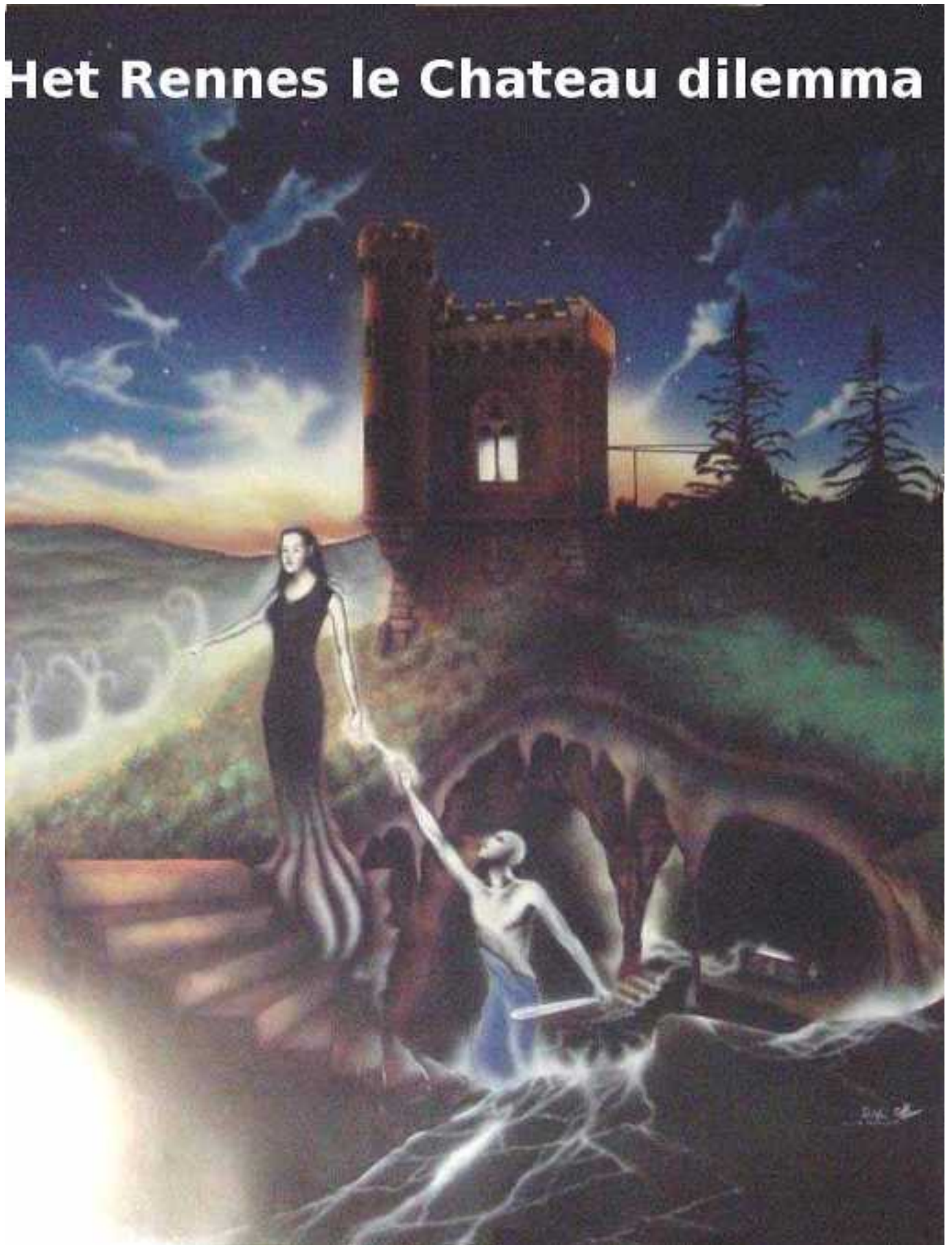

Het Rennes le Chateau dilemma

Hoofdstuk 1; inleiding ... blz. 3
Hoofdstuk 2; De reis van de Magdaleense ... blz. 8
Hoofdstuk 3; De vallei van God ... blz. 16
Hoofdstuk 4; Een witte versterking ... blz. 23
Hoofdstuk 5; Et in Arcadia ego ... blz. 31
Hoofdstuk 6; Verborgen aanwijzingen ... blz. 38
Hoofdstuk 7; Lazare, veni foras ... blz. 47
Hoofdstuk 8; Berenger Saunière ... blz. 55
Hoofdstuk 9; Geheimen ... blz. 62
Hoofdstuk 10; l'Eglise Sainte Madeleine ... blz. 71
Hoofdstuk 11; De moord op een priester ... blz. 81
Hoofdstuk 12; Vallei van goud ... blz. 89
Hoofdstuk 13; Het begin van een legende ... blz. 98
Hoofdstuk 14; Onthullingen ... blz. 107
Hoofdstuk 15; De heilige driehoek ... blz. 117
Hoofdstuk 16; Het occulte Christendom ... blz. 128
Hoofdstuk 17; Het verhaal van 'le Carol' ... blz. 142
hoofdstuk 18; ... blz. 161

Dit hele verhaal is in delen te lezen op www.grenswetenschap.nl

De illustraties die in dit boek misschien niet altijd even duidelijk zullen zijn, zijn op deze site duidelijker te zien en zelfs te downloaden indien gewenst.

Voorts is er via het verhaal op de site toegang tot diverse url's waar aanvullende informatie over zekere in het verhaal behandelde onderwerpen te vinden zal zijn.

Voorts wil ik Peter van der Ploeg, de editor van Grenswetenschap, bedanken voor het nalezen van dit hele document. Als onze 'taalnazi' heeft hij er nog menig ongeziene fout uit weten te halen. Ook wil ik Josée bedanken die ontdekte dat ik soms ongewild 'kwantumsprongen' door de tijd maakte.

Jean-Bob Ildanach, 22 januari 2014

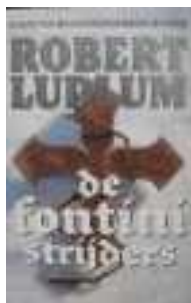
1; Inleiding

Dit betreft niet de pakkende titel voor een nieuwe 'Ludlum' in wording, al heeft de in 2001 overleden schrijver van conspiracy best-sellers er zijdelings wel een heel klein beetje mee te maken. We leven nu in augustus 2013, een dikke 8 maanden na de vermeende ondergang van de aarde in december 2012. En ik schrijf deze woorden vanuit de Languedoc, waar ik een groot deel van mijn tijd verblijf.

12 jaar geleden zou ik hier voor het eerst arriveren – vanuit Israël – met een vast doel, namelijk de sporen volgen van Maria Magdalena.

"Wat heeft Ludlum hier mee te maken?" zult u zich nu misschien afvragen, dat is toch meer het terrein van Baigent/Leigh/Lincoln en Dan Brown?

In 1976 schreef Robert Ludlum een roman De Fontini Strijders die mij enorm zou intrigeren en mij eigenlijk deed besluiten een en ander eens nader te gaan onderzoeken. Ik was toen 17 en de informatie die in dat boek stond – al was er maar een zandkorreltje van waar – gooide alles wat ik in mijn jeugd zoal had meegekregen overhoop.

Waar dat boek over ging? Ik ga hier nu geen uitgebreide boekbespreking over houden, het ging over het gegeven dat er meer documenten uit de tijd van Jezus Christus aan het begin van onze jaartelling waren overgebleven dan degene die men nu terug kan vinden in het Nieuwe Testament van de Bijbel. En sommige van deze documenten konden door hun inhoud het sinds AD 325 strakke 'programma' van het christendom behoorlijk overhoop gooien.

In De Fontini Strijders is dan sprake van een volledig fictief perkament waarin Petrus zijn zegje zou doen, maar de Dode Zeerollen werden hier ook even in genoemd en ik realiseerde me dat er echt diverse documenten bestonden die min of meer uit de tijd der evangeliën stamden maar die toch niet in de Bijbel terecht waren gekomen.

Waaronder documenten die een 'alternatief Jezus-verhaal' konden vertellen.

Mijn studierichting werd op dat moment min of meer bepaald, in de vele jaren die zouden volgen zou ik mij meer en meer gaan verdiepen in de gebeurtenissen die rond het begin van de jaartelling hadden plaatsgevonden, en alle gevolgen ervan nam ik gelijk ook onder de loep. Om tot de ontdekking te komen dat het allemaal pas te begrijpen zou zijn als ik de bron ook zou kunnen ontdekken.

Maar nu weid ik te veel uit, het 'spoor' zou me in de jaren negentig van de vorige eeuw al richting de Languedoc leiden. Dat is een deel van het zuiden van Frankrijk waar ik nog niet echt kennis mee

had gemaakt. De Côte d'Azur was me natuurlijk wel al bekend, en op doorreis naar Spanje was ik wel al eens langs de prachtig gerestaureerde middeleeuwse stad Carcassonne getrokken, maar de Languedoc en zijn specifieke geschiedenis was mij voor de rest nog niet echt bekend.

AD 2001 besloot ik daar verandering in te gaan brengen op een symbolische manier. Na eerst Israël en diverse Bijbelse locaties daar te hebben bezocht reisde ik samen met mijn wederhelft gelijk door naar de zuidfranse plaats Saintes Maries de la Mer.

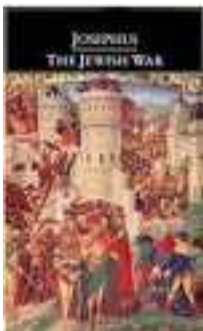
De plaats waar volgens vele legendes min of meer in de jaren 40 van onze jaartelling een bootje met vluchtelingen zou zijn aangekomen, helemaal van de andere zijde van de Middellandse zee. In dat bootje hadden zich drie vrouwen bevonden die alle drie Maria heetten. Drie vrouwen die met hun drieën een hoofdrol hadden gespeeld in het leven van Jezus Christus.

Er bestaat enige onduidelijkheid over hoeveel mensen er in dat bootje hadden gezeten die te Saintes Maries – in die tijd nog Raetis geheten – aan land zouden gaan. Maar men gaat er over het algemeen van uit dat zich onder hen drie Maria's bevonden. Maria Jacobae, Maria Salomee en Maria Magdalena, naast Lazarus, Maximinus, Philippus, Martha en een 'Egyptische' Sarah die een jaar of 14 was. In die dagen was een reis over de gehele breedte van de Middellandse zee nog een spannend avontuur (nu kan het dat ook nog zijn trouwens) en het schijnt dat men die reis was begonnen in de Romeinse havenplaats Caesarea. Van daaruit zouden zij eerst naar Egypte zijn gegaan waar zij volgens zekere legendes enige tijd (jaren?) zouden hebben doorgebracht alvorens verder te reizen.

De legende vermeldt dat zij voor die reis de hulp van Jozef van Arimatea hadden gekregen. Jozef was een rijke handelaar in onder andere tin geweest, afkomstig uit het door de zeevarende Feniciërs beïnvloede Galilea. Met zijn handelsschepen kwam hij in alle uithoeken van de Middellandse zee, en zelfs daarbuiten tot aan het Engelse Cornwall, waar veel tin te vinden was.

Bij deze Jozef was dan ook beslist bekend dat er in Gallia Narbonensis – genoemd naar de plaats Narbo Martius, het huidige Narbonne – een grote Joods-Israëlische gemeenschap woonde.

Het leek niet meer dan een logische plaats voor deze vluchtelingen om zich hier te vestigen.

De reden dat zij überhaupt vluchtelingen waren was voornamelijk omdat zij volgelingen-familieleden waren geweest van een religieuze rebel, die door de Romeinen gekruisigd zou zijn voor zijn daden. In hun eigen land – waar het steeds onrustiger leek te gaan worden – waren zij niet meer veilig geweest door hun

banden met deze 'rebel', in Gallia Narbonensis daarentegen heerste de 'Pax Romana', de Romeinse vrede.

De twee al meer op leeftijd zijnde dames onder het gezelschap, Maria Jacobae en Maria Salomee, schenen door de lange reis zo te zijn vermoeid dat zij besloten in de havenplaats Raetis te blijven, met deze daad er mede voor zorgend dat de plaats uiteindelijk naar hen zou worden vernoemd. De overige leden van het gezelschap besloten wel verder te gaan kijken, al bleef Lazarus wel in de buurt van de twee oude dames en Sarah, want hij ging naar Massilia (Marseille).

Zijn zuster Martha besloot ook in de buurt te blijven, zij trok verder stroomopwaarts langs de rivier de Rhône, om uiteindelijk in het plaatsje Tarascon terecht te komen waar zij gelijk slaags zou raken met een draak.

Over hun andere zuster bestaat echter veel onduidelijkheid, niet enkel over wat zij zou gaan doen maar eigenlijk zelfs wel een beetje over haar identiteit.

Ik heb het nu natuurlijk over Maria Magdalena, de dertiende apostel van Jezus Christus die als eerste Zijn herrijzenis mee zou maken. De vrouw die men per se wilde vereenzelvigen met een niet bij name genoemde zondares uit de Bijbel.

De vrouw waarvan paus Gregorius de Grote nog gewoon toegaf dat het dezelfde was als Maria van Bethanië, maar wat latere pausen ineens om niet echt deugdelijke redenen besloten te ontkennen. De reden hiervoor lijkt echter wel duidelijk, want als men bereid is in te zien dat Maria Magdalena en Maria van Bethanië één en dezelfde vrouw zijn, enkel maar in het ene geval beschreven met een soort van omschrijvende achternaam en in het andere geval naar de plaats waar zij woonde, dan moet men toegeven dat deze vrouw eigenlijk tot de belangrijkste personages in het leven van Jezus moet hebben behoord.

Want ...

* Zij bevond zich vaak in Zijn gezelschap en liet daarvoor – tot groot verdriet van haar zuster Martha – al haar andere taken liggen,

* Zij was degene - en de enige in de evangeliën - die Jezus zalfde met zeer kostbare nardus-olie, geheel volgens de traditie van het Hooglied (eigenlijk een verzameling erotisch-esoterische Joodse teksten). Daarmee was zij eigenlijk degene die hem tot Messias-Christos maakte, want dit betekent de 'gezalfdde'!

* Zij was degene die Jezus als eerste zag nadat Hij was opgestaan uit Zijn graf. Het evangelie van Marcus (14:8) geeft zo eigenlijk reeds aan dat Maria Magdalena dezelfde moet zijn als Maria van Bethanië. Want bij de zalving door Maria van Bethanië laat Marcus Jezus zeggen:

"Zij heeft gedaan wat in haar macht was; zij heeft mijn lichaam gezalfd met het oog op mijn begrafenis".

Dat was iets dat overigens enkel door een echtgenote mocht worden gedaan.

Bovenstaande informatie is overigens gewoon in de Bijbel terug te vinden. In het Nieuwe Testament, die verzameling van teksten die tijdens het concilie van Hippo (AD 393) en dat van Carthago (AD 418) definitief werd samengesteld.

Er bestonden echter al lange tijd veel meer teksten die weliswaar even grote betekenis hadden als die welke geschikt werden bevonden voor de canon, maar die politiek gezien niet zo goed uitkwamen. Religie en politiek waren zeker in die dagen nog niet gescheiden, de Romeinse keizer Constantijn had er juist handig gebruik van weten te maken om de macht over het Romeinse Rijk in handen te krijgen.

Alle niet goedgekeurde 'evangelien' dienden eigenlijk te worden vernietigd, en de 'kerkvaders' hebben daar ook echt hun best voor gedaan dit te bewerkstelligen. Gelukkig waren er genoeg 'eigenwijze' gelovigen die inzagen hoe verkeerd deze beslissing was.

Dankzij hen heeft men nu bijvoorbeeld de beschikking over de 'Nag Hammadi bibliotheek', een verzameling destijds verstopte evangelien op naam van mensen uit de tijd van Jezus die een heel ander beeld - en in sommige opzichten vollediger beeld - van Hem weten te geven.

Eén van die evangelien – dat van Philippus – vertelt:

"Drie vrouwen trokken altijd met de Heer op: Maria, zijn moeder, zijn zuster en Maria Magdalena, die zijn metgezellin wordt genoemd.

Want zowel zijn zuster als zijn moeder als zijn gezellin heetten Maria."

Hierbij dient dan te worden opgemerkt dat men in die dagen de omschrijving 'gezellin' doorgaans gebruikte voor iemand waarmee men een seksuele relatie had.

Om dat als het ware te bevestigen kan men dan ook nog in het evangelie volgens Philippus lezen:

"Jezus hield op een andere wijze van Maria dan van de andere leerlingen, en hij kuste

haar vaak op de mond

De overige leerlingen zagen hoe hij van Maria hield en vroegen hem:

'Waarom houdt u meer van haar dan van ons allemaal?'

De Heer antwoordde hen met de woorden: 'Waarom houd ik niet van jullie als van haar?' Wel, als een blinde en iemand die kan zien samen in het donker zijn,

verschillen ze niet van elkaar. Maar als het licht wordt, zal de ziende het licht zien

en de blinde in het donker blijven."

(Nag Hammadi - Evangelie volgens Filippus)

Door teksten als deze (er bestaat overigens ook nog een evangelie van Maria Magdalena zelf) krijgt men wel een heel ander beeld van de vrouw Maria Magdalena – van Bethanië.

Het is dus niet verwonderlijk dat in een tijd waarin men zich volledig bevrijd weet van het juk van de kerk men eerder durft te gaan denken dat Maria Magdalena en Jezus meer hadden dan enkel de relatie van profeet en volgeling.

Voor enthousiaste onderzoekers - die zich niet gebonden voelden door allerlei Christelijke dogma's en die de houding van de kerk wat betreft het celibaat en vrouwelijke priesterwijding nooit hebben kunnen begrijpen en willen aanvaarden - bleken er genoeg aanwijzingen te vinden dat Jezus en Maria Magdalena op zijn minst een relatie hadden en mogelijk zelfs getrouwd waren geweest. Heel normaal voor een man die men 'rabbi' noemde, in die dagen.

Voor al in de jaren '90 van de vorige eeuw leek het hek van de dam en kwam er een heuse vloed aan wilde theorieën hierover. Men ging hierin zelfs zover een

heuse volledige stamboom toe te kennen aan de nazaten van het 'Heilige Koppel'. Dit liep - merkwaardig genoeg - via de eerste Frankische hoofdmannen tot in onze tijd aan toe. Zo kwam het dat er voor het eerst een klein Frans dorpje aan de voet van de Pyreneeën, Rennes-le-Chateau genaamd, ter sprake zou komen. Het verhaal over een priester die wel een heel bijzondere fascinatie leek te hebben voor Maria Magdalena, en die op een onverklaarbare wijze ineens over veel geld leek te beschikken.

In 2001 deed dat ons dus besluiten om na eerst Israël te hebben bezocht en daarna in Saintes Maries de la Mer te zijn geweest, door te reizen naar Rennes-le-Chateau. En wat ons uiteindelijk deed beslissen hier min of meer te blijven, in de buurt van dit mysterieuze dorp.

In het volgende hoofdstuk zal ik terugkeren naar Saintes Maries de la Mer en vooral het verhaal over Maria Magdalena vanuit daar verder vertellen.

2; De reis van de Magdaleense

In het vorige hoofdstuk eindigde ik met een verhaal over de mogelijke rol die Maria Magdalena in het leven van Jezus zou kunnen hebben gespeeld. Een rol die door sommige – niet officieel erkende – evangeliën lijkt te worden bevestigd, maar die de kerk op een zeker moment in zijn ontstaansgeschiedenis had besloten niet op te nemen in de canon.

Aan het waarom kan men vele woorden verspillen, feit blijft dat men dit deed en dat men tot in deze tijd aan toe het moeilijk blijft vinden dit recht te zetten. Waarschijnlijk door verdeeldheid en uit angst aan geloofwaardigheid in te boeten in een tijd dat de christelijke kerken toch al zoveel gelovigen aan het verliezen zijn.

Ik hou mij al sinds begin jaren negentig van de vorige eeuw actief bezig met deze materie en belandde zo in 2001 in de Languedoc, waar volgens velen de 'voetsporen' van Maria Magdalena zich bevinden.

Nu, na 12 jaar onderzoek ter plaatse, lijkt het mij tijd worden mijn bevindingen uiteindelijk eens op te schrijven. Ik meen nu voldoende informatie te hebben verzameld om een redelijk beeld te schetsen naar wat hier volgens mij moet hebben plaatsgevonden. Ik denk niet dat er nog veel nieuws kan worden ontdekt.

Op één ding na dan, maar daar weid ik later nog wel over uit.

Dit geldt voor wat Maria Magdalena betreft, maar vooral ook wat betreft het verhaal van die plotseling rijk geworden priester van Rennes-le-Chateau.

Dit verhaal gaat dus vooral over wat er volgens mij werkelijk moet zijn gebeurd eind negentiende en begin twintigste eeuw. Al wordt eerst uit de doeken gedaan welke gebeurtenis in de geschiedenis dit op gang moet hebben gebracht.

We keren nu dus eerst weer terug naar Saintes Maries de la Mer, waar rond de jaren veertig van onze jaartelling een bootje met vluchtelingen uit Palestina aan land kwam.

In het vorige deel vertelde ik reeds waar een aantal leden van dit reisgezelschap naartoe zouden gaan, maar nu wil ik mij dan richten op Maria Magdalena, die zich ook in dit reisgezelschap moet hebben bevonden.

Zoals ik in het vorige hoofdstuk al schreef wil ik mij niet laten verleiden uit te gaan weiden over een vermeende stamboom die met haar aankomst in Gallia Narbonensis in West-Europa zou gaan beginnen.

Al zit het er volgens mij dik in dat zij wel kinderen had.

En er bestaat zelfs de mogelijkheid dat zij zwanger was op het moment dat zij uit de haven Caesarea vertrok, in eerste instantie op weg naar Egypte. Het schijnt dat er documenten zouden bestaan die vermelden dat zij zwanger was toen zij werd gearresteerd en voor Pontius Pilatus moest verschijnen, dit na onlusten waarin volgelingen van Jezus waren betrokken. Zij werd echter weer vrijgelaten volgens dit document en verliet kort hierna gelijk het land om niet geheel toevallig uiteindelijk in het thuisland van de vrouw van Pilatus terecht te komen (Claudia Procula kwam uit de buurt van Carcassonne).

Maria's zwangerschap zou dan heel goed het 14-jarige meisje Sarah kunnen verklaren, dat zich bij het reisgezelschap bevond op het moment dat zij voet aan wal zetten in Raetis. Sarah wordt de 'Egyptische' genoemd en is vooral bij zigeuners nog steeds enorm populair.

In de 13e eeuw was er ene Charles II (Karel) d'Anjou, onder andere koning van Napels en graaf van de Provence, die grote interesse zou gaan tonen in de geschiedenis van Maria Magdalena. Op een zeker moment zou hij toen over een grot in de Provence hebben vernomen waar een Heilige Vrouwe tot aan haar levenseinde in zou hebben gewoond. Mogelijk had hij op dat moment al eens verhalen over Maria Magdalena gehoord die vertelden hoe zij tot haar levenseinde in een grot zou hebben verbleven, ergens in het zuiden van Frankrijk.

Daarnaast was men in de Franse Bourgogne – te Vezelay – in die tijd al begonnen te promoten dat Maria Magdalena bij hen zou zijn begraven.

Dat leek Charles ergens onlogisch, hij ging er wel van uit dat zij – net als haar broer Lazarus (Marseille) en haar zuster Martha (Tarascon) – niet in Saintes Maries de la Mer was gebleven maar in ieder geval wel meer in de buurt.

De grot waar een Heilige Vrouwe zou hebben gewoond, waarover hij vernam, bevond zich bij wat nu St. Maximin la Ste Baume heet. Deze plaats dankt zijn naam aan één van de leden – Maximinus – van het reisgezelschap uit Judea die schijnbaar hier naartoe was gereisd in de 1ste eeuw, en 'Baume' betekent gewoon 'grot' in het Provençaals.

Al snel nadat Charles daar het gebeente van een vrouw wist op te graven werd beslist dat dit het gebeente van Maria Magdalena moest zijn en dat zij daar tot haar overlijden – slechts getooid door heur haar – zou hebben gewoond. Want verhalen over hoe zij haar leven in ballingschap zou hebben doorgebracht waren reeds geruime tijd in omloop geweest in het gehele zuiden van Frankrijk.

Tegenwoordig kan men op de feestdag van Maria 22 juli nog steeds aanschouwen hoe haar schedel – in een mooi omhulsel – wordt rondgedragen (zie illustraties hierboven).

Het probleem is echter dat men – sinds men de overblijfselen uit die grot een C14 onderzoek heeft laten ondergaan – weet dat het hoogstwaarschijnlijk niet het gebeente van Maria Magdalena kan zijn geweest, maar van iets later datum!

En eigenlijk moet men dit ergens al veel langer hebben vermoed, want waarom anders ging een nazaat van Charles II – René d'Anjou – omstreeks 1448 opnieuw op zoek naar de overblijfselen van Maria Magdalena?

De goede koning René – zoals hij werd genoemd – besloot zich tijdens zijn zoektocht vooral te richten op het havenplaatsje in de Camargue, Saintes Maries de la Mer en daar vond hij de overblijfselen van de twee oude dames, Maria Jacobae en Maria Salomee. Maar volgens hem waren de overblijfselen van Maria Magdalena daar in ieder geval dus niet bij. Het spoor leek hier dood te lopen.

Nu bestaan er vele legendes over wat er met Maria Magdalena zou kunnen zijn gebeurd, waaruit dan gelijk al blijkt hoeveel waarde men hechtte aan de bewering van Charles d'Anjou – en de Rooms-Katholieke kerk – dat de overblijfselen te St. Maximin la Ste. Baume die van Maria Magdalena zouden

zijn geweest. (Waren die misschien eerder die van Sarah? Want wat was er met haar gebeurd toen zij eenmaal volwassen was?)

Ik vertelde reeds dat men bijvoorbeeld te Vézelay al eerder had beweerd dat Maria Magdalena na haar overlijden daar naartoe zou zijn verplaatst. En zo wordt ook wel beweerd dat zij op de berg Pilat – niet ver van Lyon – zou zijn begraven.

Maar om de één of andere reden schijnt men in de Razès – de streek waarvan Rennes-le-Chateau lange tijd de hoofdstad is geweest – er altijd van overtuigd te zijn geweest dat Maria Magdalena hier in een grot haar laatste jaren zou hebben doorgebracht. Er zijn in deze streek dan ook opmerkelijk veel kerken aan deze Heilige gewijd.

Het verhaal wil dat Maria Magdalena na haar aankomst in Saintes Maries de la Mer na enige tijd alweer zee zou hebben gekozen en verder langs de kust richting Spanje zou zijn gereisd. Waar zij aan wal is gegaan is wederom speculatie. Zo is er bijvoorbeeld een plaats enkele kilometers ten noorden van Perpignan die nu Sainte Marie de la Mer heet. Deze keer dus in enkelvoud. Dit is een plaatsje iets ten zuiden van het reeds bij de oude zeevarende Grieken bekende Levkas (nu Leucate), zo genoemd vanwege de witte rotsen.

Leucate zelf is eveneens een goede mogelijkheid want daar was een – inmiddels verzande – baai waar zeevarende handelaars in die dagen hun schepen konden ankeren. Maar dan is er vooral ook nog de havenplaats Narbo Martius zelf (Narbonne). In tegenstelling tot nu lag deze plaats toen nog aan een grote ondiepe baai die nu eveneens door verzanding van zee is afgesloten (Etang de Bages). Van de plaats Narbo is sowieso bekend dat zij een grote Joodse gemeenschap had.

Daar zou zij in ieder geval mogen verwachten mensen te treffen die haar taal spraken. (Oud Grieks werd in die dagen in vrijwel geheel Galilea gesproken en daarnaast werden er natuurlijk de talen Aramees en Hebreeuws gesproken in het gebied dat tegenwoordig Israël is.)

Vanuit één van deze landingsplaatsen vandaan kon zij makkelijk landinwaarts zijn getrokken om uiteindelijk ergens in de buurt van Rhedae (Rennes-le-Chateau) bij een grot uit te komen die haar voor bewoning geschikt had geleken. De reden waarom zij voor deze manier van leven zou gaan kiezen is natuurlijk giswerk, persoonlijk denk ik dat daar een zeer goede spirituele reden voor bestond.

Waarom zij juist voor vlakbij Rhedae koos is wederom speculatie, zij zou hierover iets kunnen hebben vernomen tijdens haar verblijf of prediking in bijvoorbeeld Narbo, wellicht van de Hebreeuwse gemeenschap aldaar. Of dat de oorspronkelijk uit Carcassonne stammende vrouw van Pilatus - Claudia Procula - haar er mogelijk reeds iets over had verteld. Men mag de vrouw van Pontius Pilatus namelijk enige sympathie voor de sekte van Jezus toeschrijven volgens veel verhalen over haar.

Opvallend is echter wel dat – als wij het tenminste juist hebben – zij precies een plek uitkoos waar op de top van de berg waar haar grot zich bevond, een klein (Gallo-Romeins?) tempeltje stond met een wachttoren ernaast.

Dit deed haar aanwezigheid dan ook niet onopgemerkt blijven en al snel werd zij vanwege haar levenswijze door de mensen in de omgeving als een Heilige Vrouwe beschouwd, en kwamen deze haar giften brengen om haar in levensonderhoud

te voorzien. Voor de nog niet gekerstende bevolking moet zij een soort van personificatie van Circe hebben gevormd, die eveneens nabij een tempel boven op een berg had gewoond. (Bergheiligdommen waren nog gewoon in die dagen.)

Jaren moet de Magdaleense zo hebben gewoond, volgens de legende slechts getooid door haar haar, en het valt niet te achterhalen wat haar ertoe kan hebben bewogen de rest van haar leven op deze wijze door te brengen. En waarom juist **hier**?

Als iets van alle volksoverleveringen over deze Heilige kloppen, kwamen mensen regelmatig bij haar om haar om raad te vragen. En zij zou dan de boodschap van Jezus Christus hebben uitgedragen.

*"Zij echter waren bedroefd. Zij huilden heftig en zeiden:
'Hoe moeten we naar de heidenen gaan en het evangelie van het Koninkrijk van de Zoon van de Mens prediken? Als hij al niet werd gespaard, hoe zal men ons sparen?'*

Toen stond Maria Magdalena op en zij kuste hen allen en zei tegen haar broeders: 'Huil niet, wees niet bedroefd en twijfel niet, want zijn genade zal geheel met jullie zijn en jullie behoeden. Laten we liever zijn grootheid prijzen, want hij heeft ons voorbereid en ons tot mens gemaakt'.

*Toen Maria dit zei richtte Zij hun harten op het Goede.
En ze begonnen de woorden van de Verlosser te bespreken.*

Petrus zei tegen Maria:

'Zuster, we weten dat de Verlosser meer van jou gehouden heeft dan van andere vrouwen. Zeg ons de woorden van de Verlosser zoals jij je die herinnert, die jij kent maar die wij niet kennen en die we ook nog niet hebben gehoord'.

Maria antwoordde en zei:

'Wat voor jullie verborgen is zal ik jullie bekendmaken'."

(Uit het evangelie volgens Maria Magdalena)

Maar wat Maria haar 'broeders' volgens dat evangelie te vertellen had zou wel eens een in zekere details afwijkende boodschap kunnen zijn geweest van wat de priesters in de kerken aan hun gelovigen vertelden. Ik heb daar in mijn verhaal 'Reis naar de Berg van God' op www.grenswetenschap.nl al één en ander over verteld.

Op een zeker moment, zo wil het verhaal, zagen de bewoners van de streek hoe hun Heilige door Engelen ter Hemele werd gedragen. Zij wisten toen dat de vrouw in haar grot moest zijn overleden. Van ouderdom. Zij begroeven haar in het dal in de buurt van waar zij in haar grot had gewoond. Haar graf werd al snel een bedevaartsoord, onderhouden door mensen uit de nabije omgeving die men als de 'hoeders van het graf' beschouwden.

Meer dan een millennium later was het beslist gedaan met de relatieve rust waarin de streek had verkeerd. Ik schrijf 'relatief', want het was beslist niet continu pais en vree geweest die laatste duizend jaar. Eerst hadden de Visigothen hier – na Rome te hebben veroverd en geplunderd (AD 410) – een rijk gesticht dat later na een harde strijd weer door de Franken was ingelijfd. Desalniettemin had de Languedoc lange tijd cultureel op eenzame hoogte verkeerd, het hier gesproken Romaanse dialect (de langue d'Oc) was DE taal geworden van de troubadours omdat de taal zo rijk was aan woorden en mogelijkheden. Zelfs Dante Alighieri zou hebben overwogen zijn Divina Commedia in de taal van Oc te schrijven, voordat hij uiteindelijk toch koos voor het dialect van zijn geboortestreek (Toscane). Occitanie – of de Languedoc-Roussillon zo u wilt – was al meer dan een millennium een smeltkroes van volken, culturen en ideeën geweest. Kelten, Iberiers, Feniciërs, Grieken, Carthagers, Romeinen, Joden, Visigothen, Arabieren, Franken... allemaal waren zij hier neergestreken en hadden wel iets van hun culturele erfgoed hier achtergelaten. Dit had dus grote culturele rijkdom tot gevolg gehad, maar ook een zekere eigenwijsheid. Al kan dit

laatste woord beter in gescheiden toestand worden neergezet, eigen wijsheid.

Men keek hier anders naar religieuze aangelegenheden dan de paus in Rome eigenlijk opdroeg.

Pausen waren in die tijd nog oppermachtig, zij konden koningen maken en breken.

De paus stoorde zich in het bijzonder aan een zekere religieuze stroming die erg populair aan het worden was onder de bevolking van de Languedoc, namelijk het Katharisme. De omschrijving 'Katharen' voor deze mensen is eigenlijk onjuist en pas veel later ontstaan, zelf noemden zij zich enkel maar 'goede mensen' of 'goede christenen' en zij wilden zich in eerste instantie helemaal niet specifiek afscheiden van de Rooms-Katholieke kerk. Zij hadden enkel maar een andere mening over zekere religieuze aangelegenheden en vonden dat de Roomse kerk zichzelf te veel macht en weelde had toebedeeld.

Zo vonden ze bijvoorbeeld dat het niet per se noodzakelijk was om God in een duur van allerlei tierelantijnen voorzien Godshuis toe te spreken, en de kerkelijke belastingen die de burgers moesten betalen vonden zij ook onzin. Zeker omdat de kerk zich daar enkel maar mee leek te willen verrijken. De vertegenwoordigers van die kerk baadden zich zichtbaar in weelde en toonden in vele opzichten een gedrag dat nauwelijks vergelijkbaar leek met hoe Jezus en Zijn apostelen hadden geleefd.

U kunt begrijpen dat de ideeën van deze sekte zeker de armen onder de bevolking wel aansprak. Die mensen die al moeite hadden het hoofd boven water te houden en ook nog eens een (flink) deel van hun zuurverdiende inkomen moesten afstaan aan de kerk. Maar ook de adel protesteerde tegen deze kerkelijke belastingen, en zij voelden zich hierin ondersteund door de heerser over de Languedoc, de graaf van Toulouse.

Wat de paus nu meer heeft getroffen valt te bezien. Was het de afwijkende manier van geloven die de mensen hier deden, of begon hij pijn in zijn portemonnee te krijgen?

Het resultaat was er in ieder geval niet minder om, Paus Innocentius III besloot in het jaar 1208 op te roepen tot een kruistocht tegen de Katharen. Of Albigenzen, zo u wilt.

Het ligt nu niet in mijn bedoeling uit te gaan weiden over alle verwickelingen die deze kruistocht met zich meebracht, maar ik wil wel de consequenties aanhalen die het met zich meebracht voor de Razès. En in het bijzonder aangaande het vermeende graf van Maria Magdalena.

De paus had de Franse koning er in eerste instantie niet toe kunnen bewegen om maatregelen te treffen tegen de – in zijn ogen opstandige – vazal van de koning, wat de graaf van Toulouse in feite was. De koning had zijn handen namelijk al vol aan een ander opstandig en rijk deel van zijn land, het Graafschap Vlaanderen. Dus besloot de paus zelf maar vrijwilligers op te roepen tot een kruistocht. Dat waren vooral veel mannen uit het noorden van Frankrijk. Aan lager wal geraakte of arme adel en een hele lading gelukszoekers die meenden zichzelf te kunnen verrijken met de schatten uit het zuiden (vaak tweede zonen uit adellijke families). En dit alles dan met pauselijke goedkeuring, inclusief vergeving van alle zondes.

Toen dit legertje 'barbaren' in het zuiden was aangekomen lieten ze zich meteen gelden door de stad Beziers te veroveren en alle inwoners – ongeacht religieuze overtuiging, leeftijd of sekse – gewoon af te slachten en de stad te plunderen.

Reken maar dat de 'Hoeders van het Graf' in de Razès zich toen grote zorgen moeten hebben begonnen te maken.

In de 12e eeuw was er op loopafstand buiten het stadje Limoux – niet meer dan 20 km van Rennes-le-Chateau vandaan – reeds sprake van een plek die men Sanctae Mariae noemde. En in de dertiende eeuw komt voor het eerst de naam 'Sancta Maria de Marcellano' voor, oftewel de Sainte Marie de Marceille.

Op een heuveltje waarop olijfbomen staan – met een zelfs in droge tijden altijd water gevende bron – bevindt zich een vreemd uitzijnde kerk met daarin een 'Zwarte Madonna'.

De locatie van deze kerk geeft duidelijk aan dat het reeds in 'heidense' tijden een heilige plek moet zijn geweest. In ieder geval was het dat reeds voor de Visigoten zo geweest.

De plaats Limoux heeft zijn eigen kerk midden in het stadje dus voor de bewoners van deze plaats was die kerk er niet specifiek neergezet.

Maar belangrijk was-ie wel, om de een of andere duistere reden heeft men door de geschiedenis heen altijd moeite gedaan juist deze kerk in bezit te krijgen.

Natuurlijk is het niet meer dan een these, want echte bewijzen ervoor zijn er niet (meer) maar ik heb het vermoeden dat het naar deze kerk was dat de 'Hoeders van het Graf' besloten de overblijfselen van Maria Magdalena te verplaatsen. (En daar bestaan 19e eeuwse aanwijzingen voor.)

Er zijn onderzoekers tegenwoordig die denken dat de Ark des Verbonds hier een tijd zou hebben gelegen en weer anderen denken dat Jezus zelf hier begraven zou zijn geweest.

Maar na het nu 12 jaar van alle kanten te kunnen hebben onderzoeken, en in die crypte te zijn geweest - die niet eenvoudig te vinden is (gelukkig) - meen ik dat het toch waarschijnlijker is wat ik heb menen te ontdekken.

Er bevindt zich namelijk een crypte aan de voet van het olijfbergje waarop de kerk staat, en de Notre Dame de la Marceille begon precies naam te maken in de tijd dat men moet hebben besloten de overblijfselen van Maria Magdalena naar een veiliger locatie toe te brengen. Want het is min of meer in dezelfde tijd dat er ineens voor het eerst sprake was van een 'Zwarte Madonna' daar, die in die tijd op miraculeuze wijze op het veld onder de kerk werd gevonden. Een beeld dat nadat ze was meegenomen door de vinder de volgende dag doodleuk weer lag op de plek waar ze eerder was gevonden en vanaf dat moment een status als 'wonder' had gekregen.

Zou dit soms een aanwijzing van de 'Hoeders van het Graf' zijn geweest misschien? Het is bekend dat Maria Magdalena en de moeder van Jezus wel vaker geassocieerd werden met zogeheten 'Zwarte Madonna's'.

Dit schilderij stamt van de schilder Nicolas Poussin die verderop in het verhaal een belangrijke rol lijkt te gaan spelen in het 'Rennes-le-Chateau dilemma'

"Waarom zou ze hier wel veilig liggen voor de noordelijke kruislegers, en niet in haar oorspronkelijke graf?", zal men nu misschien denken.

Omdat het oorspronkelijke graf gewoon aan een doorgaande route had gestaan, in een gebied waar het ook nog eens wemelde van de 'kettters'. Het had niet op specifiek 'gekerstende' grond gestaan. Men kon de kruisridders weliswaar veel wandaden toeschrijven, maar niet dat zij zomaar alle Rooms-Katholieke kerken zouden plunderen. Dat had de paus hen beslist niet vergeven.

De eerstvolgende eeuwen zouden de overblijfselen van Maria Magdalena hier rustig kunnen blijven liggen.

Het graf waar zij oorspronkelijk had gelegen bleef wel gewoon waar het was, nu enkel zonder inhoud. Wat het niet tot een minder belangrijke plaats maakte.

Het Heiligdom waar haar grot zich vlakbij had bevonden – de wachttoren en het tempeltje – werd in die kruistocht tegen de Katharen overigens wel met de grond gelijk gemaakt.

In het volgende hoofdstuk zullen we de wederwaardigheden van de overblijfselen van Maria Magdalena verder volgen, om uiteindelijk uit te komen in... Rennes-le-Chateau.

3; De vallei van God

In het vorige hoofdstuk waren we blijven steken in het verhaal over wat er met de overblijfselen van Maria Magdalena was gebeurd, die vrouw waarvan veel inwoners van de Languedoc er absoluut van overtuigd zijn dat zij de laatste jaren van haar leven onder hen zou hebben gewoond, in een grot.

Totdat in 1208 de kruistocht tegen de Katharen uit zou breken, zou zij begraven hebben gelegen in een graf op een rotsachtige verhoging naast een riviertje, in het dal niet ver bij de grot vandaan waar zij had geleefd. Dit graf moet vooral voor de inwoners van de regio een plaats voor pelgrimage zijn geweest, maar toen de gevolgen van de kruistocht tegen hun land uiteindelijk duidelijk begonnen te worden, besloten zij de overblijfselen – tijdelijk – naar een veiliger locatie te verhuizen. Persoonlijk denk ik dat er over deze 'verhuizing' misschien wel geruchten waren ontstaan dat zij verplaatst was. Want ongeveer in dezelfde tijd kwam Vezelay ineens op als plaats waar zij naartoe zou zijn verhuisd. Haar overblijfselen dan.

Ik denk echter dat zij haar heus niet helemaal naar de andere kant van Frankrijk hebben verplaatst. Er was een plaats veel dichterbij die ook veilig was.

Eigenlijk min of meer vanaf het moment dat er een kruisleger op het punt stond de hele Languedoc te veroveren, lijkt het wel, kwam er ineens een plaats net ten noorden van Limoux in de spirituele belangstelling. Want een vanwege een bron aan Maria gewijde kerk op een conisch heuveltje, waarop olijven groeiden en met een crypte aan de voet van dat heuveltje vlakbij de oever van de rivier de Aude, verscheen ineens uit het niets een wonderbaarlijk Zwarte Madonna-beeldje, waarvoor door de eeuwen die zouden volgen altijd grote belangstelling zou blijven bestaan.

Een collega en instigator van de 19e-eeuwse priester van Rennes-le-Chateau, de pastoor van het nabijgelegen Rennes-les-Bains die Henri Boudet heette, zou allerlei vreemde aanwijzingen achterlaten op de 'voie sacree' (Heilige weg) die naar de voet van het heuveltje voert. Daarnaast zou zijn bisschop monseigneur Billard uit Carcassonne, er moeite voor doen de kerk – de Notre Dame de Marceille – in persoonlijk bezit te krijgen.

Als Maria Magdalena daar werkelijk naartoe was verplaatst lijkt de reden voor al deze moeite duidelijk.

Al denk ik niet dat zij daar nog lag in de 19e eeuw. Daarvoor is er naderhand te veel gebeurd in de geschiedenis van de streek.

Hoe logisch was het eigenlijk geweest om Maria Magdalena – al dan niet tijdelijk – te begraven aan de voet van een heuveltje waarop olijfbomen groeiden? Was haar geliefde Jezus – nadat hij was gekruisigd – uiteindelijk ook niet bijgezet in een graf aan de voet van de Olijfberg te Jeruzalem?

Links Olijfberg, rechts Heilig Grafkerk

Helaas zou haar rust daar ook maar weer tijdelijk zijn.

Geschiedenis gaat over beweging, en in de eeuwen die volgden zou er weer veel beweging zijn in de Languedoc. Want in de 16e eeuw braken de Godsdienstoorlogen uit in Frankrijk, oftewel de oorlog tegen de Hugenoten.

Hugenoten hebben overigens niets te maken met een profeet die Hugo heette – mocht u dat denken – maar het betreft een benaming die is gebaseerd op een Franse verbastering van het Duitse woord Eidgenossen, namelijk Huguenots. En die Eidgenossen (eedgenoten), zo noemde men de inwoners van Zwitserland. In dit geval diegenen die de leer van Johannes Calvijn waren gaan volgen, een in Frankrijk geboren maar in Zwitserland (Genève) wonende hervormer.

De Franse Languedoc was altijd open blijven staan voor alternatieve religieuze ideeën, en men was de oorlog tegen de Katharen, en de uitroeiing van het Katharisme met behulp van de brandstapel, nooit echt vergeten.

Misschien was dit wel de hoofdreden dat er gelijk sympathie leek voor de nieuwe religieuze 'rebellens'.

Deze Hugenoten bleken echter een fanatiek – en bepaald niet pacifistisch, zoals de Katharen – stelletje die een heuse oorlog tegen de Katholieke kerk waren begonnen. Wat betreft de ons meer bekende Lage Landen is bekend hoe dit zou verlopen. Het begon min of meer in het aan Frankrijk grenzende België waar een heuse beeldenstorm op gang kwam.

Door de fanatieke onderdrukking der Spanjaarden van deze opstand vluchtte het merendeel van de

rebellen naar Nederland wat zich in tegenstelling tot België uiteindelijk wel wist te bevrijden van de Spaanse onderdrukking.

In de Languedoc werd het eveneens een harde strijd waarin menig klooster of kerk zou sneuvelen. De prachtige aan Maria gewijde abdijkerk van de bisschop in Alet les Bains werd volledig vernietigd. (De ruïnes zijn nog te bezichtigen.)

Diverse Katholieke bolwerken werden belegerd en met hand en tand verdedigd.

De houding van de inwoners van de Languedoc werd echter al snel ergens een beetje 'dubbel'. Men had begrip voor het verzet tegen de Rooms-Katholieke kerk en de macht die het uitoefende – die de oorzaak was geweest dat de inwoners van de Languedoc hun onafhankelijkheid waren kwijt geraakt – maar velen leken zich toch weer niet helemaal te kunnen vinden in die nieuwe overtuiging. Het bleek beslist geen opleving van het Katharisme.

Dat is één van de voornaamste redenen dat men tegenwoordig enkel nog maar in enkele dunbevolkte regio's hier Protestantse enclaves terug zult vinden.

Maar tijdens die oorlogen in de 16e eeuw moesten vele Rooms-Katholieke Heiligdommen in de Razès het dus wel ontgelden. Dat is goed te zien aan wat er AD 1577 met de kathedraal en de abdij van Alet les Bains is gebeurd. Hierdoor besloot men dat de overblijfselen van Maria Magdalena ook niet meer veilig zouden zijn waar zij nu lagen, aan de voet van dat kleine olijfheuveltje op het grondgebied van de Notre Dame de Marceille.

Zij moest dus naar een locatie worden verhuisd waar de Hugenoten haar met rust zouden laten, waar zij eenvoudigweg niets te zoeken zouden hebben in hun strijd tegen de Katholieke kerk.

Wie die zogenaamde 'Hoeders van het Graf' moeten zijn geweest is je reinste speculatie. Iedereen kan tijdelijk die taak op heb zich hebben genomen. Al vermoed ik wel dat het vooral adellijke kringen betroffen die deze taak op zich hadden genomen en indien mogelijk overdroegen van vader op zoon.

En zo komen we dan uiteindelijk terecht bij Rennes-le-Chateau.

Laat ik eerst maar eens even beginnen wat informatie te verstrekken over dit dorp en de omgeving waarin het ligt. De heuvel waarop het dorp zich bevindt moet reeds in Keltische tijden een soortement van versterkt 'oppidum' zijn geweest, waar de mensen zich bij gevaar terug konden trekken om zich beter te kunnen verdedigen. Voor de rest heeft de heuvel zelf niet veel te bieden, Het nabij gelegen dal van het riviertje de Sals echter des te meer.

Daarin bevindt zich namelijk het zusterstadje van Rennes-le-Chateau, Rennes-les-Bains, en men ziet gelijk dat op deze nederzetting altijd meer het accent moet hebben gelegen.

Gezamenlijk nemen de beide, gelijk genaamde, gehuchten een groot oppervlak in beslag, en dit verklaart dan gelijk waarom er in oude documenten nog wordt gesproken over 10.000 inwoners of meer voor de nederzetting Rhedae, de oorspronkelijke naam voor de gehele nederzetting.

Rennes-les-Bains genoot in de oudheid reeds bekendheid om zijn bronnen, waar uit enkele daarvan warm geneeskrachtig water vloeide. Vooral de Romeinen met hun badcultuur konden dit erg waarderen en het was dan ook vooral in de tijd van het Romeinse Rijk dat men die bronnen

uitvoerig begon te exploiteren.

Het lag niet ver van de grote doorgaande weg naar Spanje vandaan en vormde zodoende een aangename onderbreking voor reizigers op weg naar het Iberisch schiereiland.

In de Romeinse tijd zal het verderop boven op de heuvel gelegen oppidum waarschijnlijk verder van weinig betekenis zijn geweest.

De heuvelrij en het land dat beide Rennes scheidt zal in die tijd voornamelijk hebben gediend voor schapenteelt en landbouw, voor zover dat laatste mogelijk was op de tamelijk schrale grond.

Daarnaast bevonden zich in deze streek enkele 'heidense' heiligdommen. Waaronder het tempeltje met de wachttoren op de witte rots - waar Maria Magdalena zich volgens ons in een grot onder moet hebben gevestigd, maar tevens de 'vallei van God'!

Om vanuit Rennes-les-Bains in Rennes-le-Chateau te geraken zijn er meerdere mogelijkheden.

Men kan gelijk de redelijk steile heuvelpartij op klimmen en van daaruit over een soort van kleine hoogvlakte langs weiden doorlopen naar de verhoging waarop zich het oude oppidum bevindt, dit is veruit de kortste weg, maar voor ieder ander vervoer dan de 'benenwagen' is dat eigenlijk ondoenlijk. Op een ezel of een paard - zonder wagen - zou het nog wel kunnen.

In alle andere gevallen dient men de vallei van de Sals - waaraan Rennes-les-Bains ligt - verder stroomopwaarts te volgen. Men komt dan bij de samenvloeiing uit van de Sals en het riviertje de

LAVALDIEU, ham., c^m de Rennes-le-Château; anc. propriété de l'abbaye de Fontfroide. — Vallis Dei, 1290 (arch. H^m-Gar., Malte, Magrie, X, 29). — Grange de la Bénédiction Dieu, 1195-1639 (arch. com. Narb., Invent. Rocq., III, 113). — La maison de la Bénédiction Dieu, 1198-1500 (arch. Aude, H 211, f. 117). — Le village de Labaldieu, 1594 (ibid., C, rech. dioc. Alet, f. 193). — Villedieu, 1406-1599 (bibl. Carc., ms. 9551, f. 11). — Laval Dieu, 1807 (arch. Aude, M, stat. com.).

Blanche, die zijn bronnen bij de fameuze berg de Bugarach in de buurt heeft. Vanaf hier volgt men dan even dit laatste riviertje stroomopwaarts tot men bij een splitsing van de weg uitkomt. Er loopt hier een weg verder omhoog door een dal dat bijna dwars op het dal uitkomt waardoor men reisde. Eigenlijk bevindt zich hier al min of meer het begin van de 'Vallei van God', oftewel 'Laval Dieu'. Men gaat ervan uit dat die naam gewoon afstamt van 'la vallee de Dieu' wat dus 'vallei van God' betekent. Al is er wel al eens geopperd dat de naam heel goed af zou

kunnen stammen van 'La Baal Dieu', want zo werd het ook wel eens geschreven. En dat maakt het ergens enkel maar intrigerender.

Baal kan dan van de Keltische Belenos stammen, maar ook van Baäl, een vooral van de Feniciërs bekende Godheid.

Baäl - wat overigens niets anders dan 'heer' betekent, zij het zonder aanduiding van sekse - was echter een Godheid die bij de oude Hebreëen en de Israëlieten (in tegenstelling tot de Judeeërs) reeds werd aanbeden. Het valt helemaal niet uit te sluiten dat er in deze regionen ooit sprake zou zijn geweest van een nederzetting met Israëlieten of Feniciërs of Carthagers (een voormalige Fenicische kolonie).

Uiteindelijk had het gebied waarin zich dit dal bevindt zelfs nog deel uitgemaakt van een Joods-Visigotisch koninkrijk (Septimanië), met een heuse 'prins van Oranje' die Guilhem de Gellone heette, voordat het later door de Franken was veroverd.

Er hadden dus reeds vele honderden jaren inwoners uit het Midden-Oosten in deze regionen verbleven.

Indien de toponomie **LaBaalDieu** correct mocht blijken te zijn zou het wel gelijk een goede verklaring kunnen vormen waarom Maria Magdalena had besloten zich juist in deze streek te gaan vestigen.

Hoe dan ook, als men de weg door dit dal vervolgt komt men op een zeker moment uit bij een uiterst interessant geologisch fenomeen. De weg loopt dan namelijk door een soort van natuurlijke poort.

Aan weerszijden van de weg bevindt zich een volledig op natuurlijke wijze onstane (in de ijstijden?), dwars op de weg staande hoge muur van roze rots.

Vervolgt men die weg dan verder door het dal – waar een nietig stroompje doorheen vloeit – dan komt men uiteindelijk uit bij een rotspartij die aan de bovenzijde een gladgestreken knop bevat, deze plaats wordt 'la Pique' genoemd.

Wij hebben een vermoeden waarom deze vallei in de oudheid als 'heilig' werd beschouwd, later meer hierover.

Kort hierna ziet men verderop, iets hoger nog, Rennes-le-Chateau al liggen, en men beseft dan hoe groot het gebied van Rhedae oorspronkelijk was.

Zoals ik eerder al schreef was de Romeinse tijd voorbij met de inval der Visigothen. Dat gold voor Rome, dat door deze van oorsprong Scandinavische stam AD 410 was veroverd, en dat gold voor de Languedoc, waar deze Visigothen zich uiteindelijk pas definitief besloten te vestigen.

Deze Visigothen vormden eigenlijk een behoorlijk enigmatisch stelletje. Zij moeten oorspronkelijk in zuid Zweden, Denemarken, noord Duitsland en Polen hebben verbleven – men vermoedt zelfs dat ze aan de oostelijke grenzen van Nederland hebben verkeer (Geaten, volgens een document in Stockholm) – waarna zij langs de grenzen van het toenmalige Romeinse Rijk zouden trekken tot aan de monding van de Donau in de Zwarte Zee.

Na eerst toestemming te hebben verkregen van de toenmalige Oost-Romeinse keizer om de Donau over te steken om zich op Romeins territorium te kunnen vestigen werd dit later ineens weer ingetrokken en voelden de Visigoten zich

behoorlijk verraden.

Zij trokken toen alsnog massaal de Donau over en gelijk weer westwaarts door de Balkan richting het enorm verzwakte West-Romeinse rijk. Zij marcheerden rechtstreeks naar Rome dat zij veroverden en plunderden, maar zij besloten hier vreemd genoeg niet te blijven. (Hun broeders de Ostrogoten zouden dit later wel doen overigens.)

De Visigothen stopten pas toen ze in de Languedoc waren aangekomen, schijnbaar bleek die streek hun beter te bevallen als definitieve vestigingsplaats. Toulouse werd min of meer hun hoofdstad en daarnaast werd de vesting te Rhedae door hen dankbaar in gebruik genomen.

Vele sporen herinneren nog aan deze Visigothen (Visi zou overigens van 'wijs' komen), zo is er tussen Carcassonne en Narbonne een berg die Montagne d'Alaric heet. Alaric was de naam van minstens twee koningen – of hoofdmannen – geweest van deze mensen.

In tegenstelling tot wat in de geschiedenisboekjes staat is het meer waarschijnlijk dat de laatste en beslissende slag tussen Franken en Visigothen min of meer aan de voet van deze berg heeft plaatsgevonden.

Bij de aanleg van de autosnelweg stuitte men namelijk op een massagraf wat erop duidde dat hier ooit een veldslag moet hebben plaatsgevonden.

Een specifiek kenmerk van het hele mysterie rondom Rennes-le-Chateau is altijd weer die niet nader genoemde schat die de priester zou hebben gevonden. Vele onderzoekers zijn ervan overtuigd dat dit de buit der Visigothen moet hebben betroffen die ze uit Rome hadden meegenomen. Want buit hadden ze toen ze aankwamen in de Languedoc.

Ze hadden namelijk de Tempelschatten uit Jeruzalem bij zich, die de Romeinse bevelhebber Titus uit de Tempel had meegenomen voordat hij deze had vernietigd in de Bello Judaico (Joodse oorlog AD73), waarvan de eerste strubbelingen reeds rondom Jezus' kruisiging moeten zijn begonnen. Onder die schatten had zich de grote 7-armige Menorah bevonden, de Joodse kandelaar van goud.

Tot op de dag van vandaag weet men echter niet wat er met die schatten is gebeurd, zij zijn als het ware van de aardbodem verdwenen.

Later zouden de Visigothen ook nog Spanje binnenvallen en daar Toledo als hun hoofdstad kiezen. Toen de Franken uiteindelijk het Franse deel van het Visigothische vorstendom hadden veroverd zouden de Visigothen in Spanje nog blijven heersen totdat de volgelingen van de Profeet hen daar wisten te verslaan.

Maar in Frankrijk zou hun nalatenschap altijd merkbaar blijven. Want in tegenstelling tot de om politieke redenen tot het Katholicisme bekeerde Franken (Clovis) waren de Visigoten altijd 'Arianisch' gebleven.

Arianisch werden die Christenen genoemd die de stelling van de monnik Arius hadden verkozen boven die van de Rooms-Katholieke kerk die min of meer op het concilie van Nicae (AD325) was bepaald. Arius was toen kwaad weg gelopen, omdat hij zich niet kon verenigen met het idee dat als Jezus de Zoon van God was hij tegelijkertijd ook God Zelf zou zijn.

Mede hierdoor is het dus eigenlijk niet zo vreemd dat juist in de Languedoc het Katharisme zoveel aanhang zou krijgen.

Nadat de Visigoten door de Franken waren verslagen zou de nederzetting Rhedae behoorlijk aan belang gaan inboeten.

Het zou in de middeleeuwen belaagd worden door diverse bendes losgeslagen huurlingen, en deze zouden de destijds aan St. Petrus gewijde kerk van Rennes-le-Chateau met de grond gelijk maken. Maar het dorp wist er altijd weer bovenop te komen, mede dankzij de adel die hier een kasteel had staan met een aangrenzende kapel. Gewijd aan... Maria Magdalena.

In het volgende deel komen we dan uit bij die adel, en hun rol in het 'Geheim van Rennes-le-Chateau' .

4; De witte versterking

In de oudheid had Rennes-le-Chateau deel uitgemaakt van een nederzetting die *Rhedae* heette. Mogelijk is zelfs de naam 'Razès' een transcriptie van deze naam, wat dan nog een veel groter gebied begrensde. Daar zou de nederzetting te Rennes-le-Chateau dan de hoofdstad van zijn geweest, daar waar de leiders woonden.

Er bestaan diverse theorieën over waar de naam Rhedae vandaan zou zijn gekomen. Het meest voor de hand liggend schijnt nog te zijn dat het afstamt van de vierwielige wagens die door de Kelten en in Romeinse tijden werden gebruikt.

Maar de naam kan evengoed op een andere wijze van Keltische herkomst zijn. 'Reddis' was een naam in documenten die eveneens vaak op Rhedae sloeg. Zo scheen er een mythische Keltische figuur te zijn die Aer Red werd genoemd. Een goede Nederlandse vertaling kan ik hier eigenlijk niet direct voor bedenken, in het Engels betekent het echter zoets als 'Serpent Runner'.

Nu kan dit vergezocht lijken, ware het niet dat juist in deze streek zich erg veel locaties bevinden die op de een of andere wijze naar slangen verwijzen.

Het plaatsje 'la Serpent' op enkele kilometers van Rennes-le-Chateau vandaan is hier nog wel het mooiste voorbeeld van.

Daar zou dan de naam Aereda van stammen, die men ook wel eens schijnt te gebruiken voor Rennes-le-Chateau.

Men moet het spirituele belang van de slang overigens niet onderschatten, al heeft men in Bijbelse tijden er alles aan gedaan dit dier in een kwaad daglicht te stellen. Denk bijvoorbeeld maar aan de Indiaase Kundalini, de slang die energiepunten met elkaar verbindt. Dat kan zowel in het menselijk lichaam als op de aarde zelf zijn.

De link tussen een en ander wordt pas echt duidelijk eigenlijk als men mijn 'Reis langs de Berg van God' verhaal erbij haalt dat hier op Grenswetenschap valt te lezen.

Maar nu terug naar het verhaal van Maria Magdalena, met vooral de rol van Rennes-le-Chateau daarin nu. In het vorige deel had ik even zeer beknopt een stukje van de geschiedenis van dit gebied verteld. Het verhaal over wat men met de overblijfselen van Maria Magdalena had gedaan was geëindigd met dat ze volgens mij in een crypte op het terrein van die merkwaardige kerk de Notre Dame de Marceille had gelegen maar dat het de 'Hoeders van het Graf' gedurende de Godsdienstoorlogen (Hugenoten) niet langer veilig had geleken haar daar te bewaren. Zij hadden besloten haar weer te verplaatsen, naar een plaats waarvan men ervan uitging dat ze daar wel rustig kon blijven liggen.

De adellijke familie die te Rennes-le-Chateau resideerde had er altijd middels huwelijken voor weten te zorgen dat het Visigotische erfgoed (genetisch) in de familie zou blijven. Evenals het ketterse gedachtegoed.

Uit wat ik eruit op heb weten te maken bestaat er een oorkonde uit 831 die vermeldde dat de eerste graaf van de Razès die hier woonde – ene Guillaume – een rechtstreekse afstammeling was van de Visigotische koning van Spanje, ene Theoderic.
De geschiedenis van voor die Graaf Guillaume I de 'Rhedes' is verder onbekend.

In de 12e eeuw zou er ineens een conflict ontstaan tussen de toen te Rhedae residerende Bernard Aton de Blanchefort, en de abt van Alet les Bains, over het eigendomsrecht van:

Castrum Blancafort 1119
Castrum Blancaforte 1162
Blanchafort 1231
oftewel **Blanchefort**.

De abt van Alet rekende Blanchefort tot zijn bezit, dit vanwege het feit dat er een kleine abdij tussen Rennes-le-Chateau en Blanchefort in lag – Jaffus genaamd – die daar ooit was gesticht door monniken uit st. Policarpe.

In het jaar 1119 had de toen op de troon van Petrus zittende paus Calixtus II een bul uitgebracht waarin stond dat het eigendomsrecht van Blanchefort toekwam aan de abt van Alet les Bains. Graaf Bernard Aton de Blanchefort had dit echter aangevochten, wat uiteindelijk een gewapend conflict met soldaten van de abt tot gevolg had gehad.

In 1124 werden de wapens weer neergelegd, maar het was graaf Bernard Aton gelukt het eigendomsrecht over Blanchefort te behouden.

De reden waarom men zoveel waarde hechtte aan het bezit van Blanchefort lijkt ergens een beetje onduidelijk. En het wordt nog onduidelijker omdat er tevens een beetje verwarring is ontstaan over waar deze plaats zich nu eigenlijk bevond.

Wat blijkt namelijk, er waren twee locaties die men deze naam kon geven.

De betekenis van de naam Blanchefort zou men het beste kunnen omschrijven als 'witte versterking'. In vogelvlucht een tiental kilometers verderop, eveneens op het grondgebied wat toebehoorde aan Bernard Aton, bevond zich echter een oud oppidum dat *Albedunum* heette – tegenwoordig 'le Bezu' genaamd (van Albezunum) – en deze Keltische naam kan men eveneens vertalen tot 'witte versterking'. Alle plaatsen in de voormalig Keltische gebieden die het suffix 'dunum' of 'dun' hadden waren versterkte nederzettingen der Galliers geweest.

Het schijnt overigens dat Bernard Aton enkele jaren later een oorkonde zou hebben vervaardigd waarin hij het bezit van Albedunum om de een of andere onduidelijke reden aan de Tempeliers zou hebben toegekend. Aangezien enkel juist dit deel van zijn grondgebied – Albedunum – in die tijd tot het territorium van de koning van Aragon behoorde, zouden een eeuw later de Tempeliers hiervan dankbaar gebruik hebben gemaakt. Dit omdat ze hier op dat moment veilig waren geweest voor de vervolgingen die hen vooral in Frankrijk hadden getroffen.

De koning van Aragon had zich veel milder opgesteld tegen de leden van deze – uiteindelijk opgeheven – orde.

In tegenstelling tot Albedunum had de adellijke familie van Rhedae het andere eerder genoemde Blanchefort echter wel in bezit wensen te houden.

Nu bevonden zich hier een aantal mijnen waar zilver – er wordt zelfs over goud gesproken – uit gewonnen was, maar het was tevens bekend dat die mijnen reeds in Romeinse tijden uitgeput waren geweest.

Verder had het zogenaamde 'castrum' op de witte rots enkel bestaan uit een wachttoren – waarvandaan men signalen kon geven bij naderend gevaar – naast een klein, van oorsprong waarschijnlijk Gallo-Romeins, heiligdom.

Deze laatste is overigens door mijzelf als zodanig geïdentificeerd, nadat ik het had kunnen vergelijken met diverse andere heiligdommen van gelijke strekking in landen rondom de Middellandse zee.

En toen brak begin 13e eeuw de kruistocht tegen de Katharen uit en zou er wel het nodige gaan veranderen. Want vele hoofdmannen uit de noordelijke legers kregen terrein toegewezen in de uiteindelijk door hen veroverde Languedoc.

Simon de Montfort, de belangrijkste aanvoerder van de noordelijke kruislegers, die een ware terreurcampagne was begonnen tegen de inwoners van de Languedoc, zou later de toenmalige heerser te Rennes, Roger, 'Graaf van Blanchefort', gebieden de heerschappij over de Razès over te dragen aan Montforts adjudant Pierre de Voisins.

Simon de Montfort zou overigens in de strijd om Toulouse (1218) uiteindelijk sneuvelen door een steen uit een katapult, die naar men zegt werd bediend door de inwonsters van deze stad. ("donas e tozas e mulhers", 'adellijke dames, kleine meisjes en echtgenotes') Men zong toen door het gehele zuiden verheugd het lied:

*"Monfort es mort, es mort, es mort
Viva Tolosa, ciutat gloriosa"*

Ondanks dat de Voisins evenals Montfort uit noordelijke regionen stamde (omgeving Parijs) bleek het achteraf toch de minst slechte keuze te zijn geweest. Want uit latere daden zou blijken dat de familie de Voisins helemaal niet zo negatief tegenover de duidelijk 'andersdenkende' inwoners van Occitania stonden als bijvoorbeeld de zeer orthodox Katholieke Simon de Montfort dat had gedaan. Nazaten van Pierre de Voisins zouden middels huwelijken eerst verbintenissen aangaan met het huis van d'Aniort. Met de kleinzoon Pierre III als eerste, want hij zou (1268) met Jordanne d' Aniort trouwen.

d'Aniort betrof een adellijke familie die recht uit het hart van het Visigotische deel van Occitania stamde. En waarvan bekend was dat zij het ketterse gedachtegoed altijd een warm hart hadden toegedragen. Meerdere malen was de familie d'Aniort geëxcommuniceerd en hun land onteigend vanwege hun deelname aan de strijd aan de kant der Katharen, en net zoveel malen was dit naderhand weer ongedaan gemaakt. Schijnbaar alsof de kerk ergens mee gechanteerd kon worden. Later zouden telgen van het huis de Voisins ook nog eens huwelijken aangaan met de familie d' Hautpoul, een andere familie waarvan bekend was dat zij tot de 'Faydits' behoorden. Zo werden adellijke families uit Occitania genoemd die waren geëxcommuniceerd en wiens land en bezit waren onteigend tijdens de kruistocht tegen de Katharen – en daarna – vanwege hun ketterse sympathieën en bijstand aan Katharen.

Opmerkelijk gedrag dus voor een familie die in het zuiden was gekomen om juist de strijd aan te gaan met de kettters en hun sympathisanten en dit letterlijk uit te roeien.

In de 17e eeuw besloot het nog steeds te Rennes-le-Chateau residerende huis van Hautpoul (de Voisins) ineens een titel toe te voegen aan hun naam, namelijk die van 'Blanchefort'.

Zij hadden daar het volste recht toe want het gebied waar de 'ruïne van Blanchefort' zich bevond behoorde nu eenmaal tot hun territorium, maar schijnbaar werd dit nog steeds een beetje betwist door de Rooms-Katholieke kerk.

In de 18e eeuw woonden er nog steeds telgen van dit geslacht in het oude – inmiddels behoorlijk vervallen – kasteel van Rennes-le-Chateau. In november 1732 was Francois d'Hautpoul – markies van Blanchefort – in het huwelijk getreden met een 18-jarige wees die Marie de Nègre d'Ables, Demoiselle de Niort et de Roquefeuil heette.

Deze jongedame was afkomstig uit het hart van het voormalige Visigothische gebied – de hoogvlakte van het 'Pays de Sault' – waar haar familie d'Aniort altijd met de scepter had gezwaaid.

Die mysterieuze familie die schijnbaar zelfs pausen onder druk hadden weten te zetten en waar de familie de Voisins in het verleden al eens huwelijkse verbintenissen mee aan had gegaan.

Door dit huwelijk verkreeg Francois d'Hautpoul tevens het recht over grote stukken grond op het plateau de Sault, namelijk over Niort, Roquefeuil en Merial.

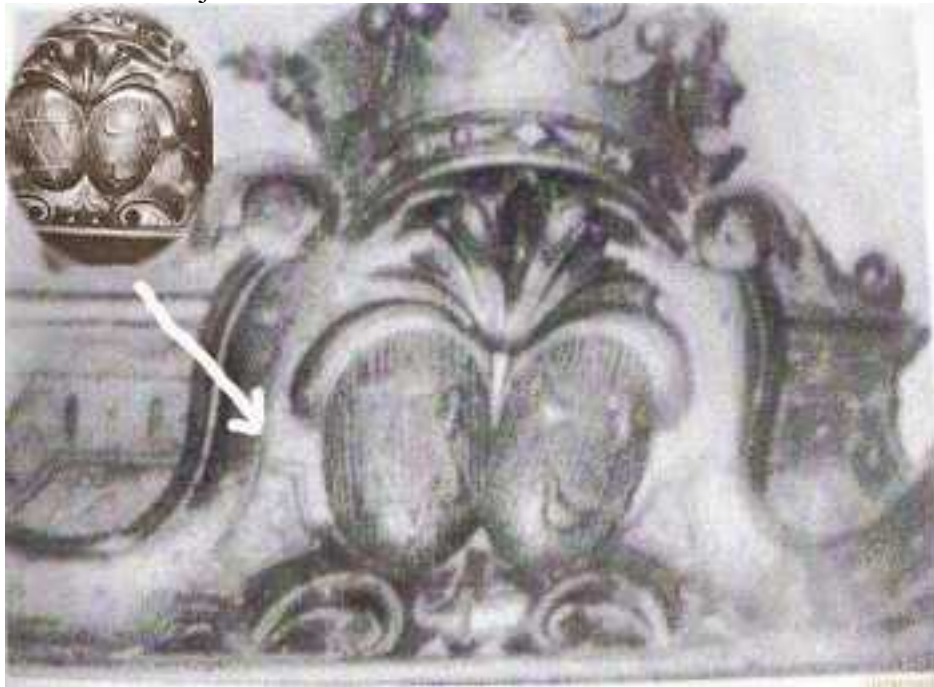
Misschien is het interessant om te weten dat juist op dit plateau de Sault eind dertiende, begin veertiende eeuw de laatste opleving van het Katharisme plaats zou vinden. Terwijl de kruistocht tegen de Katharen al lang voorbij was toen. Het dankzij de Fournier registers goed gedocumenteerde verhaal over deze opleving in het vlakbij Merial gelegen Montailou verstrekt hier meer informatie over. (Jacques Fournier, de inquisiteur, zou later paus Benedictus XII worden namelijk) Dat het Katharisme juist hier – in het hart van voormalig Visigothisch gebied – zijn laatste opleving zou kennen lijkt geen toeval.

Wat betreft de afkomst van de jonge bruid van Francois bestaat er enige onduidelijkheid. Afgezien van dat zij schijnbaar Dame was van het in de 16e eeuw tijdens de godsdienstoorlogen door de Hugenoten geheel vernielde kasteel d'Ables in het 'Pays de Sault', blijkt uit haar naam dat zij hoogstwaarschijnlijk tevens Joods bloed moest hebben.

Nu kan dit vergezocht lijken, maar ten eerste werd de naam 'Zwart', 'Swart' (Negre = zwart) wel vaker toegekend aan Joden zowel in Frankrijk als in Nederland. En van de Languedoc was bekend dat er zelfs een tijd een Joods-Visigotisch koninkrijkje had bestaan wat naar de naam 'Septimania' zou hebben geluisterd. De familie de Nègre was zelf omstreeks 1300 vanuit voormalig Visigotisch Spanje in de 'Pays de Sault' beland en nu is

van het Spaanse deel van het Visigothisch rijk bekend dat hier veel Joden zaten. De alchemist Nicolas Flamel was volgens de legende juist naar de Visigotisch-Spaanse stad Toledo gereisd om er een Jood te vinden uiteindelijk.

Maar de naam is niet de enige aanwijzing voor haar mogelijk Joodse komaf, want het bed van deze jongedame geeft hier eveneens aanwijzingen voor. Schijnbaar had zij dit in haar huwelijk met Francois d' Hautpoul meegebracht.

Dit huwelijk leverde vier kinderen op, in 1734 werd Marie geboren, daarna in 1735 Elizabeth, toen (1737) Joseph en als laatste in 1739 Gabrielle. Het jaar van de geboorte van hun laatste dochter was echter tevens het jaar waarin hun enige mannelijke erfgenaam Joseph op tweejarige leeftijd kwam te overlijden. Met dit overlijden zou de naam van het huis verloren gaan.

In die dagen was ene Jean Bigou de dorpspriester van het kleine plaatsje Rennes-le-Chateau, wat nog slechts weinig inwoners telde.

De aan Maria Magdalena gewijde kapel van het kasteel van de familie was de enige nog aanwezige kerk in het dorpje, daar de belangrijkste kerk van het dorp in de eeuwen daarvoor door rondtrekkende plunderende bendes van huurlingen was vernietigd. Pastoor Jean Bigou had dus niet bijster veel te doen en was daarom ook min of meer de vertrouwenspersoon en secretaris geweest van Francois d'Hautpoul.

Toen Francois d'Hautpoul in 1753 kwam te overlijden ging de laatste met die naam verloren en liet hij zijn weduwe met haar kinderen achter in het kasteel van Rennes-le-Chateau.

Pastoor Jean Bigou bleef zijn taken voor de familie waarnemen tot 1774, waarna zijn neefje Antoine – voorheen de assistent van Jean en eveneens tot priester gewijd – de taak van dorpspastoor en secretaris-vertrouwenspersoon van zijn oom overnam.

Voor twee van de dochters had men een voorname huwelijkskandidaat weten te vinden, want Marie zou met haar neef Joseph Marie Hautpoul-Félines trouwen, en Gabrielle trad in het huwelijk met Paul François Vincent de Fleury. Beide echtgenoten stamden uit adellijke geslachten.

En toen werd het 1781, het jaar waarop Marie de Negre d' Ables, Dame d'Hautpoul et de Blanchefort kwam te overlijden en zij voor de laatste keer wou biechten bij haar persoonlijke priester, Antoine Bigou.

Deze biecht op haar sterfbed mag men eigenlijk als datgene beschouwen wat de proloog zou gaan

vormen van het hele mysterie rondom Rennes-le-Chateau. Want wat Marie haar priester toen toevertrouwde leek hij zo belangrijk te vinden dat hij na haar overlijden een aantal zeer merkwaardige handelingen verrichtte om het hem toevertrouwde op een zekere wijze te bewaren voor het nageslacht, zonder direct het biechtgeheim te schenden.

Zijn gedrag is des te vreemder omdat men er eigenlijk wel van uit mag gaan dat haar overlevende dochters – en hun echtgenoten – toch eveneens van datgene af moeten hebben geweten.

Maar wat er aan abbé Bigou in de biecht was toevertrouwd, en wat hij eigenlijk dus nooit zou mogen vertellen vanwege het biechtgeheim, vond hij dermate belangrijk dat anderen dan enkel de familie hier ook over moesten kunnen ervaren. Daarom besloot hij aanwijzingen achter te laten, aanwijzingen die enkel begrepen zouden worden door 'oren die konden horen'. En het moge duidelijk zijn dat hij er vooral vanuit ging dat dit dan collega's van hem zouden betreffen, zeg maar vakgenoten.

Antoine Bigou liet daarom twee stenen voor de overleden markiezin graveren en deze op het kerkhofje van Rennes-le-Chateau plaatsen. Een liggende en een staande steen waarop het volgende te lezen was:

*“Hier rust de nobele
Marie de Nègre d’Ables
Vrouwe van Hautpoul en
Blanchefort
op zevenenzestig jarige leeftijd
overleden op 17 januari 1781
Rust in vrede”*

In mijn vertaling mag het er dan op normale wijze staan, de wijze waarop de tekst op de staande steen van het graf van Marie de Nègre was neergezet mag op zijn zachtst gezegd 'onorthodox' worden genoemd.

Er bevonden zich namelijk enkele grove 'schrijf' fouten op de steen. Tegenwoordig beweert men regelmatig dat dit wel vaker voorkwam in die dagen omdat de steenhouwers die de tekst erin moesten beitelen zelf vaak ongeletterd waren. Dat wil er bij mij echter niet in. Ten eerste was Antoine Bigou als vertrouweling en biechtvader van de overleden markiezin daar heus wel min of meer bij geweest en hij zou met juist deze gemaakte fouten geen genoegen hebben genomen als hij niet juist had gewild dat het er zo op kwam te staan. Daarnaast is het wel heel erg toevallig te noemen dat juist de op deze wijze gemaakte fouten het zelfs mogelijk maken een tekening te trekken op zekere punten waardoor men iets kon ontwaren. De 'fouten' bleken dus van min of meer grafische precisie.

Laten we dan nu eens even alvast gaan kijken naar de betekenis van de tekst. 'Marie de negre darles of dables'. Stond er nu een letter **R** of gewoon een onduidelijk gegraveerde letter **B** ?

'Dables' zou slaan op het voorouderlijk kasteel van Marie op het plateau de Sault in het hart van voormalig Visigotisch gebied, dit was haar werkelijke naam. 'Darles' zou daarentegen betekenen 'uit Arles', de stad waar bijvoorbeeld de Nederlandse schilder Vincent van Gogh ooit verbleef. Maar waar in de buurt tevens de zuster van Maria Magdalena – Martha – ooit met een draak zou hebben gevochten. Daar hoeft men nog niets achter te zoeken eigenlijk.

En dan de naam die de overledene had gekregen na haar huwelijk met Francois, namelijk d'Hautpoul. Dat stond er echter niet, er stond '*dhaupoul*' op de steen. Daar kan men natuurlijk van alles van gaan maken.

Het leek wel of ergens de nadruk op de mogelijke betekenis van de naam werd gelegd. 'Haute Poule' zou zoiets betekenen als 'Hoge Kip' en 'Poule' was daarnaast een betekenis die in plat Frans

nogal eens werd gebruikt voor prostitutie.

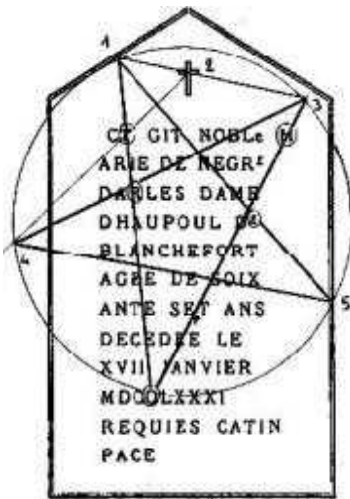
Dat mag wederom vergezocht lijken, ware het niet dat iets verderop in de tekst juist de nadruk op dat 'oudste beroep' lijkt te worden gelegd.

Er had in het Latijn 'Rust in vrede' moeten staan, *Requiescat in pace*.

Wat er staat is echter: "*Requies catin pace*" En 'catin' betekent zoveel als 'meisje van plezier' in het Frans.

Dit is allemaal wel heel erg 'toevallig'. Maar men hoeft hier nog steeds niet specifiek iets achter te gaan zoeken. Het legt hooguit de nadruk erop dat er iets aan de hand was met dat graf.

In het volgende deel ga ik eerst nog even verder met de omschrijving van dat mysterieuze graf van de laatste markiezin van Rennes-le-Chateau, want er waren nog veel meer anomalieën te vinden op haar grafstenen.

Volgens mij bewust gemaakte fouten waar de priester die opdracht had gegeven voor het graveren van de tekst, schijnbaar voor had gekozen om een boodschap na te kunnen laten voor het nageslacht. 'Voor wie oren had om te horen' leek hij daarmee te willen zeggen, en hij zal hierbij vooral aan collega's hebben gedacht die na hem in Rennes-le-Chateau zouden komen.

In het volgende deel zal tevens ter sprake komen wat er zou geschieden met de dochters van Marie de Blanchefort.

5; Et in Arcadia ego

Ik was dit verhaal dus begonnen met de geschiedenis van Maria Magdalena na haar vlucht uit Palestina, naar Gallia Narbonensis. In tegenstelling tot de overige leden van haar reisgezelschap zou zij niet in de Camargue blijven, dat gebied dat was vernoemd naar de Romein Caius Marius en wat in de delta van de Rhône ligt. Laag liggend land dat grotendeels gevormd wordt door slib dat de rivier de Rhône afvoert naar de Middellandse zee.

Ik had verteld hoe volgens vele plaatselijke legendes Maria Magdalena er niet voor had gekozen hier te blijven, maar zij was daarentegen – waarschijnlijk per schip – verder langs de kust westwaarts gegaan. Naar de grote ondiepe baai waaraan de stad Narbo Martius (Narbonne) lag in die dagen, en waar veel landgenoten van haar waren gaan wonen, of nog even iets verder naar de witte rotsen van de kaap die door de Griekse zeevaarders Lefkas (Leucate) was genoemd en dat een schiereiland was in die dagen.

Hiervandaan was zij landinwaarts gereisd, naar een gebied dat sinds

de oudheid al bekend had gestaan om minerale bronnen en 'heiligdommen'. Mogelijk had zij reeds hierover gehoord van Claudia Procula, de vrouw van Pontius Pilatus, die de Jezus-groep altijd een warm hart had toegedragen en waar zij voor haar vertrek uit Israël mee in aanraking was gekomen. Op het einde van wat in die dagen een lange reis was, was zij via een dal waarin minerale bronnen vloeiden uitgekomen aan de voet van een witte rots waarop zich een klein tempeltje had bevonden.

Enigszins verscholen zou zij daar dan een grot hebben ontdekt die haar geschikt had geleken voor bewoning. Hier was zij gebleven, 'slechts getooid door heur haar' . Daar zijn alle

legendes tamelijk duidelijk over.

Reeds spoedig moet zij ontdekt zijn door misschien wel bezoekers van het tempeltje, en men was haar op den duur als heilige vrouw gaan beschouwen. Men had haar bezocht om naar haar te luisteren (indien zij de taal spraken) en giften voor haar achter te laten.

Tot de dag kwam dat zij – op hoge leeftijd – overleed. Men had toen besloten haar in het dal te begraven en dit was reeds snel een plaats voor pelgrimage geworden, tot de tijd dat de kruistocht tegen de Katharen (1208) was begonnen. De toenmalige

geworden, tot de tijd dat de kruistocht tegen de Katharen (1208) was begonnen. De toenmalige

'Hoeders van het Graf' van de Heilige Vrouwe hadden toen besloten haar te verplaatsen naar een veiliger locatie, een locatie die vanaf dat moment ineens door een wonder een 'zwarte madonna' rijker was geworden en zo in de belangstelling kwam te staan. Eerst had het gebouw daar de Sanctae Maria de Marcellano geheten en daarna had men het de Notre Dame de la Marceille genoemd. Een kerk die was gebouwd op een heidens heiligdom en waar in de Visigotische tijd reeds een bouwsel had gestaan.

In de jaren dat de oorlogen tegen de Hugenoten uitbraken (1562) had men besloten dat zij daar mogelijk niet meer zo veilig zou liggen, en men had haar overblijfselen wederom verplaatst naar een veiliger locatie. Een familie, mogelijk reeds langere tijd 'Hoeders van het Graf', had besloten haar weer dicht bij haar oorspronkelijke plek onder te gaan brengen, deze keer op een plaats waar zij beslist met rust zou worden gelaten door de voornamelijk Rooms-katholieke Heiligdommen vernielende Hugenoten.

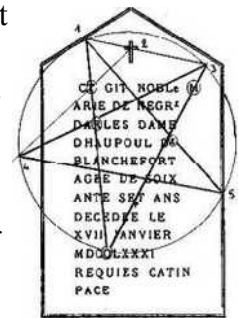
Ik denk dat die plaats het dorpje Rennes-le-Chateau zelf betrof.

In hoofdstuk vier hebben we vooral de lotgevallen van die adellijke familie van Rennes-le-Chateau gevolgd, waar het kon een beetje in chronologische volgorde.

Dat deden we omdat zo is aan te tonen dat deze familie een groot geheim met zich mee moet hebben gedragen. Een geheim waarmee de pausen in het verleden mogelijk zelfs te chanteren waren geweest en dat de priester – die het tijdens de biecht op het sterfbed van de laatste markiezin van Hautpoul had gehoord – zo belangrijk had gevonden dat hij had besloten het biechtgeheim een klein beetje te overtreden door aanwijzingen erover achter te laten op het graf van de markiezin. Vooral bedoeld voor priesters die na hem hier zouden komen.

Ik denk dat inmiddels toch al wel duidelijk mag zijn geworden dat ik vermoed dat de familie d'Hautpoul-de Blanchefort tot de mensen mogen worden gerekend die in ondergrondse stromingen 'de hoeders van het Graf' werden genoemd. Als men dit verhaal verder volgt zal duidelijk worden waarom.

Ik had hoofdstuk vier besloten met een beschrijving van het graf van Marie de Negre d'Ables, Dame d' Hautpoul et de Blanchefort die op 17 januari 1781 was komen te overlijden. Haar toenmalige priester, adviseur, secretaris en vertrouwenspersoon Antoine Bigou had opdracht gegeven voor het graven van haar grafstenen, maar de epitafen daarop vertoonden erg vreemde spelfouten die er enkel maar per opzet op hadden kunnen belanden. Spelfouten en anomalieën waar bewust een zekere boodschap in leek te schuilen, gemaakt door Antoine Bigou .

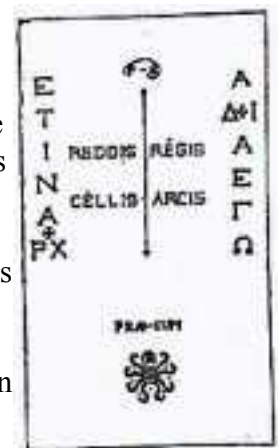

In hoofdstuk 4 is dan enkel nog maar de staande steen behandeld, het graf van de markiezin had echter ook nog een liggende steen en die is het eveneens waard eens onder de loep te worden genomen.

Op die liggende steen stond namelijk een tekst in een vreemde mix van Griekse en Latijnse letters: 'Et in arcadia ego' met meer naar het midden: "Reddis Regis Cellis Arcis.....Prae Cum"

Er is als men gaat googlen op deze tekst – of als men één van de vele boeken leest die over dit onderwerp gaan – veel informatie over de mogelijke betekenis van deze woorden terug te vinden.

Er bestaan vele formules waarmee men heeft geprobeerd deze tekst te decoderen. Ik wil het nu echter wat eenvoudiger houden, omdat ik denk dat men geneigd is de dingen soms moeilijker te maken dan ze in werkelijkheid zijn.

'**Reddis**', dit kan op de oude naam van Rennes-le-Chateau slaan, *Rhedae*. Daarnaast kan het een vervoeging van het Latijnse werkwoord voor 'herstellen' of 'terugbrengen' betreffen.

'**Regis**', dit gaat meer over 'heersen' of 'regeren' en betreft dan doorgaans een 'koning' of dergelijke. Alhoewel het natuurlijk ook heel goed op Rennes kan slaan, wat op een andere wijze geschreven – 'Reine' – 'koningin' kan betekenen.

'**Cellis**', dit betekent zoveel als (naar de, van de of met de) opslagplaatsen.

'**Archis**', de betekenis hiervan kan 'kasteel' of versterkte ruimte betreffen, het kan op 'bogen' (als in triomfboog, Arcus) slaan en eventueel op dat Arcadia. Maar het kan even goed van het woord dood-, of zo u wilt schatkist stammen (Arca). Het zou zelfs een verwijzing kunnen betreffen naar de plaats Arques, een dorp dat verderop in het dal aan de weg ligt waarvan we zo langzamerhand toch wel overtuigd zijn geraakt dat daar ooit het graf van Maria Magdalena eerst zou hebben gestaan.

'**Prae cum**' is eenvoudiger, dit heeft met gebeden te maken. Alhoewel ik reden heb om aan te nemen dat er ook een 'ter attentie' in school voor diegenen die zich er mee bezig wensten te houden. Dan het spinnetje eronder (zie illustratie). Daar kan men van alles achter gaan zoeken, of het gewoon als een aanwijzing zien dat het hier een web met fijne draden van informatie betreft. De letters **P.S.** aan de bovenzijde kunnen eveneens van alles betekenen, tot aan het welbekende Post Scriptum aan toe.

In later jaren (1956) zou een zekere groepering die zich Priorij van Sion was gaan noemen daar gebruik van gaan maken om zich 'in the picture' wat betreft het Rennes-le-Chateau dilemma te plaatsen, maar ik hecht daar persoonlijk zeer weinig waarde aan. Ik kom daar later nog wel op terug.

Wat dan nog resteert zijn die mysterieuze woorden die half in Griekse en half in Latijnse letters zijn geschreven, '*Et in Arcadia ego*'. Met de vertaling hiervan kan men wederom vele kanten op. Letterlijk zou er zoveel staan als: "En in Arcadia ik..."

Ook dit zinnetje zou men kunnen decoderen – er is zelfs een anagram in te zien over de 'Geheimen Gods' – maar waar het volgens mij in werkelijkheid om gaat is dat gewoon de nadruk wordt gelegd op zaken waar men dat zinnetje nog meer tegen kon komen. Die Latijnse zin was namelijk bepaald niet nieuw, en was vooral dankzij de reeds eerder in deze serie door mij genoemde 'goede koning' René d'Anjou in de belangstelling gekomen!

René d'Anjou had namelijk erg veel interesse getoond – naast zijn zoektocht naar de overblijfselen van Maria Magdalena – in de 'Heilige Graal' en in 'Arcadia'.

Arcadia is overigens een bestaande streek in Griekenland, en het is een land van herders.

Dit vrij droge land betreft zijn vocht uit een gedeeltelijk ondergronds lopende rivier die Alpheus heet, en deze naam betekent even zo goed iets als de 'eerste'. Dit omdat Alpha de eerste letter uit het Alfabet is. Waar Alpha de eerste letter is, is Omega de laatste.

Deze rivier werd al sinds de oudheid min of meer als 'heilig' beschouwd en het land werd als een paradijselijke omgeving gezien waar herders woonden en waar de Griekse God Pan samen met nymphen in verbleef.

Dit maakte Arcadia zelf tot een idyllische omgeving. Waar men andere waardes had in het leven.

Let overigens op de overeenkomsten met een zeker Bijbels verhaal uit de Genesis, deze zijn waarschijnlijk niet geheel toevallig. Daarnaast

vertoont de gehoornde 'Pan' beslist overeenkomsten met de God met hoorns die door de vroege Hebreeën – en Israëlieten later – nog wel werd aanbeden , maar die door de Judeeërs tijdens hun ballingschap gelijk werd gesteld aan de tegenstander van hun God.

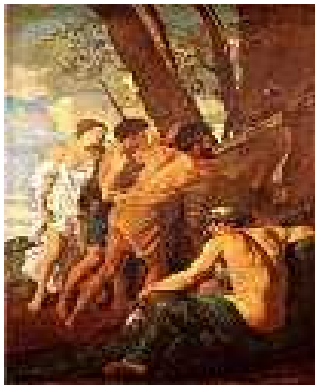
Het thema Arcadia zou in koning René's tijd veelvuldig aangeroerd worden en de symboliek van een gedeeltelijk ondergrondse stroom zal hier beslist wel in mee hebben gespeeld.

Zo was er het gedicht 'Arcadia' (1502) van Sannazaro en het zestiende eeuwse werk van Sir Philip Sidney: 'Arcadia'.

In 1618 zou een schilder die Giovanni Francesco Guercino heette een schilderij maken van twee herders die op een open plek in een bos bij een graf staan waarop een schedel ligt, op dat graf staat dan in steen uitgebeiteld de frase: 'Et in Arcadia ego'.

Sommige van de schilderijen van deze schilder lijken te duiden op een grote interesse en kennis van de, door paus Clemens XII om onduidelijke redenen in 1738 veroordeelde en geëxcommuniceerde, vrijmetselaarsbewegingen.

Omdat vrijmetselaars volgens de kerk het 'goddelijke' in Jezus zouden ontkennen!

Vanaf het jaar 1627 zou de Normandische, maar in Rome wonende, schilder Nicolas Poussin zich eveneens aan dit thema gaan wijden.

Poussin schilderde 'Early shepherds' in 1627, 'Les Bergères d'Arcadie' in 1638 en in 1648 schilderde hij een

schilderij met daarop een man die wegreut voor een slang en een zwangere vrouw op de voorgrond op handen en knieën met slangen om haar heen. Ik kan er niets aan doen bij dit schilderij aan die 'serpent runner' (Aer Red) te denken die in hoofdstuk 4 reeds ter sprake kwam.

Hoe dan ook, men kan de periode waarin Nicolas Poussin leefde dus gerust een periode noemen waarin sprake was van een soort van 'ondergrondse stroom' aangaande religieuze zienswijzen.

Deze zijsprong was dan vooral even om de betekenis van de woorden op het graf van Marie de Negre d'Ables te kunnen begrijpen. Woorden die daar op waren laten zetten door haar

vertrouwensman en priester Abbé Antoine Bigou, nadat hij haar laatste biecht op haar sterfbed had gehoord.

Voordat ik verder zal gaan op de mogelijke betekenis van al deze aanwijzingen ben ik nu eerst genoodzaakt verder te gaan in mijn verslag over de adellijke familie van Rennes-le-Chateau en hun priester.

Het schijnt dat de drie dochters van Marie de Nègre – Marie, Elisabeth en Gabrielle – bij haar leven reeds ruzie zouden hebben gemaakt over haar nalatenschap. En naar men beweert zou dit voornamelijk over zekere documenten zijn gegaan.

Elisabeth schijnt na het overlijden van haar moeder het voorouderlijk kasteel waaraan Rennes zijn naam dankt als erfdeel te hebben gekregen en eigenlijk zou men dan hebben mogen verwachten dat zij die familiepapieren zou hebben geërfd.

Volgens de verhalen die erover bekend zijn zouden dit oude, nauwelijks leesbare en waarschijnlijk gecodeerde documenten moeten hebben betroffen die bij een notaris te Esperaza (een plaats in het dal aan de Aude, enkele kilometers van Rennes-le-Chateau vandaan) werden bewaard en enkel ter inzage beschikbaar waren geweest.

Deze zouden – volgens die notaris – UITERST belangrijk zijn geweest, al bleek hij ze op een zeker moment ineens niet meer in bezit te hebben.

Of Antoine Bigou – in zijn hoedanigheid van persoonlijke secretaris – of Elisabeth, of één van haar zusters moeten die papieren dan weg hebben gehaald bij de notaris. Tenzij Marie de Nègre dit bij haar leven eventueel nog zelf had gedaan natuurlijk.

Het heeft er alle schijn van echter dat Elisabeth deze papieren misschien wel nooit te zien heeft gekregen.

Elisabeth zou haar gehele leven ongehuwd blijven en slechts bij tijd en wijle op het nauwelijks bewoonbare, koude en vochtige kasteel hebben verbleven. Uiteindelijk was het – misschien niet geheel toevallig in het jaar van de Franse Revolutie, 1789 – niet langer bewoonbaar meer door de vervallen staat waarin het verkeerde en besloot zij het later (1816) maar te verkopen. In 1820 kwam zij op 86 jarige leeftijd te overlijden.

Drie jaar nadat Elisabeth had besloten niet langer in het kasteel te wonen, waarschijnlijk heeft de haat tegen de adel van de Franse revolutionairen daar ook een rol in meegespeeld, besloot abbé Antoine Bigou naar Spanje te vluchten. Want in 1792 werden alle priesters verplicht een eed van trouw aan de nieuwe republiek af te leggen en abbé Bigou zou dit hebben geweigerd.

De adellijke familie die hij trouw had gediend scheen in die dagen trouwens ook in het buitenland te verkeren.

Lang zou Antoine Bigou overigens niet leven in ballingschap, want 2 jaar later overleed hij daar.

Al had hij in de periode van zijn ballingschap nog wel de gelegenheid een andere collega deelgenoot te maken van het geheim dat hij al die tijd bij zich had gedragen.

Want tegelijkertijd was zijn collega uit het nabijgelegen Rennes-les-Bains – abbé Cauneilles – eveneens naar Spanje gevlucht omdat ook hij had geweigerd een eed aan de nieuwe Republiek af te leggen.

Abbé Pierre François Cauneille zou echter in 1800 – 6 jaar na de dood van Antoine Bigou – terugkeren naar zijn parochie in de nieuwe republiek, het geheim met zich meenend. Hij zou hier komen te sterven in 1804, maar niet zonder het geheim eerst weer door te hebben gegeven aan zijn

opvolger, abbe Jean Vie.

Maar daar niet enkel op vertrouwend besloot abbé Cauneilles ook nog een andere priester in te wijden in het geheim. Hij besloot tevens ene abbé Emile Francois-Henri Gerard de Cayron over het hem door Bigou toevertrouwde te vertellen. Gewoon om op zeker te gaan, hij vond het geheim te belangrijk om het puur bij één persoon in bewaring te geven. Hieruit blijkt duidelijk dat hij vond dat deze kennis vooral niet verloren mocht gaan door een ongunstige speling van het lot.

Even zo tussendoor, het moge duidelijk zijn dat 'het geheim' onmogelijk over de één of andere geld of goudschat lijkt te gaan hè? Want in zo'n geval schuilt het niet in de menselijke aard daar anderen specifiek over in te wijden. Wat het hele verhaal over die immense schat die ergens in Rennes-le-Chateau begraven zou liggen al aardig aan het wankelen moet brengen. Het geheim – oftewel het dilemma – van Rennes-le-Chateau is duidelijk eerder van religieuze aard.

Dit wordt bevestigd door een onduidelijke notitie in de departementale parochieregisters van Rennes-le-Chateau, daar nog geplaatst door abbé Antoine Bigou, die tevens een tipje van de sluier over één en ander oplicht.

“... us de galilée nest point icy” (... us van Galilea is niet hier)
Gaan we nu weer verder met het verslag.

Het schijnt overigens dat één van de twee priesters, die het geheim door Abbé Cauneilles was toevertrouwd, hierover contact zou hebben opgenomen met de toenmalige bisschop van Carcassonne – later zou deze kardinaal worden – monseigneur Bonnechose (1800-1883). Die het op zijn beurt dan weer zou hebben

doorgegeven aan zijn opvolger, monseigneur Billard. En deze laatste zou een belangrijke speler gaan worden in het meer bekende verhaal over Rennes-le-Chateau.

De opvolger van abbé Cauneilles in de parochie van Rennes-les-Bains, pastoor Jean Vie, heeft mogelijk contact gehad met de eveneens in het geheim ingewijde abbé Emile Cayron, daarover is mij vooralsnog niets bekend. Maar wat er zou gebeuren lijkt ergens wel een aanwijzing hiertoe te vormen. Want deze abbé Cayron besloot op een zeker moment namelijk een jonge inwoner uit Axat onder zijn hoede te gaan nemen die een priesteropleiding wilde gaan volgen. Daarnaast zou hij tevens de leraar van de jongeman zijn geweest wat betreft diens studie van de Engelse taal.

De naam van deze jongeling? Henri Boudet (1837-1915), één van de hoofdrolspelers in dit grote Rennes-le-Chateau dilemma.

Want hoe toevallig mag het worden genoemd dat juist deze Henri Boudet in 1872 Jean Vie op zou gaan volgen en door Monseigneur Billard als dorpspastoor in Rennes-les-Bains werd aangesteld? Waarna zijn daden in die functie gelijk aan zouden gaan geven dat hij wel op de hoogte leek te zijn van een groot geheim.

Dat Henri Boudet juist deze parochie zou krijgen, na eerst enkele jaren op diverse plaatsen ervaring te hebben opgedaan, kan haast geen toeval worden genoemd. Want juist te Rennes-les-Bains bevond zich de enige andere priester die iets over het door Bigou doorgegeven geheim af moest hebben geweten.

Jean Vie (pastoor tot 1870) zou overigens kort erna reeds komen te overlijden (1872). En deze gebeurtenis vormt dan gelijk de eerste keer waarschijnlijk dat Henri Boudet een merkwaardig

gedrag zou gaan vertonen, wat hij later nog diverse malen zou gaan herhalen.

Op het kerkhof van Rennes-les-Bains is zelfs vandaag de dag nog makkelijk het graf te vinden van pater Jean Vie, waar op de grafsteen staat gegraveerd:

ICI REPOSE

Jean VIÉ

Né en 1808

Nommé Curé en 1870

Mort le 1er 7bre 1872.

PRIEZ POUR LUI.

Het kan enkel maar Henri Boudet zijn geweest die – al dan niet met toestemming nog van Jean Vie – deze vreemde transcriptie als epitaaf op de grafsteen aan liet brengen.

Het is de allereerste keer – vermoed ik – dat Henri Boudet een vreemd woordspelletje op een grafsteen had neergezet. Want neem nu bijvoorbeeld ten eerste de naam van de overledene. Jean Vie betekent zoveel als 'Jan Leven'. Dat was de naam van deze priester en niet eens zo'n ongewone achternaam want die komt wel vaker voor. Maar door het op de wijze te spellen zoals het op de grafsteen staat; Jean Vié, kreeg het als men het uitsprak een heel andere betekenis. Dan klonk het exact hetzelfde als 'janvier', wat de Franse naam is voor de maand januari

En dan de datum van overlijden, die klopt helemaal niet! Want zijn voorganger overleed in **augustus** 1872.

Er staat echter 'de 1 ste 7ber' wat zoveel wil zeggen als 1 september (sept is Frans voor zeven). Maar door het cijfer 1 en 7 zo duidelijk op het grafschrift te stellen werd eigenlijk de nadruk op deze twee cijfers gelegd. 17 oftewel zeventien. Combineert men dit getal dan weer met de bewust verkeerd opgeschreven naam Jean Vié – klinkt als 'janvier', oftewel januari – dan lijkt de nadruk te worden gelegd op 17 januari.

En zoals men eerder in deze serie heeft mogen ervaren was 17 januari de datum waarop Marie de Nègre d'Ables, Dame d'Hautpoul et de Blanchefort zou overlijden. Nadat zij een belangrijk familiegeheim aan haar vertrouwensman en priester tijdens haar laatste biecht had toevertrouwd. Een geheim waarvoor Antoine Bigou zich grote moeite had getroost aanwijzingen hierover vast te leggen voor het nageslacht.

In het volgende hoofdstuk gaan we verder met het volgen van de nieuwe priester van Rennes-les-Bains die nog veel meer bijdragen zou gaan leveren om kennis over het 'grote geheim' vooral niet verloren te laten gaan.

6; Verborgen aanwijzingen

Tijdens het schrijven van dit verhaal realiseer ik mij weer eens te meer hoe moeilijk het is wijs te blijven kunnen uit al die kluwen informatie die er vooral de laatste vijftig jaar min of meer openbaar is gekomen. Dankzij het internet heeft men nu toegang tot vele bronnen, en sommige ervan bevatten waardevolle aanvullende informatie, terwijl andere bronnen juist weer pure nonsens bevatten.

(Wist u bv. dat Jezus onder de publieke WC op de parkeerplaats van Rennes-le-Chateau zou liggen begraven?)

Ik had mijn onderzoek (in 2014 meer dan 12 jaar) nooit kunnen beginnen, en min of meer af kunnen ronden, zonder de uiterst waardevolle bevindingen van anderen voor mij. Dat zijn er echter te veel om op te noemen (een belangrijk deel van de boekenlijst is hierboven te zien).

Het enige waarin ik denk dat mijn serie een aanvulling zal gaan vormen voor dat uitgebreide onderzoek naar het mysterie van Rennes-le-Chateau, wat inmiddels alweer een aantal decennia aan de gang is geweest, dat is door mijn benadering. Ik benader het hele gegeven volledig uit een meer religieuze hoek. Omdat ik denk dat het een louter religieus geheim moet hebben betroffen.

Uiteindelijk waren het allemaal priesters geweest die zich er zo mee bezig zouden gaan houden omdat ze er geobsedeerd door leken te zijn geraakt, nadat het eenmaal door hen was ontdekt. Het moest dus een geheim zijn dat mogelijk vastgeroeste credo's en dogma's aan het wankelen zou kunnen brengen. En dan – volgens mij tenminste – helemaal niet eens zo'n verschrikkelijke waarheid hoor, wat het des te idioter maakt dat de familie d'Aniort daarmee waarschijnlijk tijdens de kruistocht tegen de Katharen zelfs pausen hadden weten te chanteren.

In het vorige hoofdstuk was ter sprake gekomen hoe priesters met dat grote 'familiegeheim' waren omgegaan dat de huispriester van de 'min of meer' laatste telg van het huis van d'Hautpoul-Blanchefort-d'Aniort te horen had gekregen op haar sterfbed. Zij hadden er grote moeite voor gedaan aanwijzingen over dit geheim voor het nageslacht te bewaren en het aan andere collega's door te geven om te voorkomen dat de kennis hierover verloren zou gaan als één van hen zou komen te overlijden. Misschien gaven zij het wel eveneens door via een biecht, de biechtvader zo dwingend het vooral niet aan de grote klok te gaan hangen. Zo schonden ze dan gelijk zelf het biechtgeheim het minst.

Zo was het geheim vanuit Marie de Nègre d'Ables, Dame d'Hautpoul et de Blanchefort bij abbé Antoine Bigou terechtgekomen, die het kort voor zijn overlijden in Spanje tijdens zijn 'ballingschap' daar had doorgegeven aan de eveneens gevluchte abbé Cauneilles van Rennes-les-Bains.

Abbé Cauneilles had het op zijn beurt weer toevertrouwd aan zijn opvolger in de parochie van Rennes-les-Bains – abbé Jean Vie – na hier uit Spanje te zijn terug gekeerd. Om helemaal op zeker te gaan had hij ook nog een zekere abbé Cayron ervan verwittigd.

Eén van de twee priesters die door abbé Cauneilles waren ingewijd in het geheim, zou de toenmalige bisschop die te Carcassonne resideerde ervan op de hoogte brengen. Die het op zijn beurt weer zou doorgeven aan zijn opvolger daar, ene Monseigneur Billard.

Abbé Cayron besloot daarnaast ook nog een jongeman onder zijn hoede te nemen die een priesteropleiding te Carcassonne wilde gaan volgen, ene Henri Boudet. Een jongeman die grote interesse en aanleg bleek te hebben voor vreemde talen. Hij zou de jongeman zelf als leraar nog wegwijds gaan maken in het Engels.

Na zijn studie te hebben afgerond en ervaring te hebben opgedaan op diverse plaatsen volgde abbé Boudet abbé Jean Vie op als dorpspastoor in Rennes-les-Bains.

Dit was een stadje op een plaats die al sinds de prehistorie bekend moet hebben gestaan om zijn warme minerale bronnen en bijbehorende badcultuur, getuige de vele prehistorische overblijfselen (menhirs en dolmen) die men hier in de buurt heeft kunnen vinden. Ooit had het deel uitgemaakt van een veel grotere nederzetting en had het erboven – achter een heuvelrug – gelegen Rennes-le-Chateau er deel van uitgemaakt.

Nu waren dit echter twee verschillende gemeentes geworden, en in tegenstelling tot het vrijwel verlaten Rennes-le-Chateau floreerde Rennes-les-Bains nog dankzij vooral zijn natuurlijke rijkdommen in de vorm van warm en geneeskrachtig water dat uit diverse bronnen welde. Kort nadat abbé Boudet zijn post als dorpspastoor in 1872 had aangevangen kwam abbé Jean Vie te overlijden en kon Henri Boudet voor het eerst laten merken dat hij op de hoogte was van een zeker geheim. Dit deed hij door een uiterst merkwaardig epitaaf op de grafsteen van zijn voorganger te laten graveren, een tekst waarin de nadruk lag op de datum 17 januari.

Door zo vreemd om te gaan met de tekst op een grafsteen bewees Henri Boudet een waardig navolger te zijn van Antoine Bigou die soortgelijks bijna een eeuw eerder ook had gedaan op de grafsteen van Marie de Nègre d'Ables, die hem van het geheim had verteld. Enkel was Boudet de eerste na Bigou die had besloten werkelijk iets te gaan doen met de informatie, iets anders dan het enkel maar weer doorgeven aan een collega om er zeker van te zijn dat het niet verloren zou gaan. Dat hij niet gelijk op die vreemde gedragingen werd aangesproken door bijvoorbeeld zijn bisschop komt omdat Monseigneur Billard eerder eveneens reeds op de hoogte was gesteld van 'het geheim'. Zich hierdoor ondersteund wetende besloot Henri Boudet nog verder te gaan met het geven van aanwijzingen. De exacte volgorde mag mij vooralsnog dan wel onbekend zijn, ik meen ervan uit te mogen gaan dat de volgende daad die Boudet zou verrichten pas plaatsvond nadat hij het vreemde epitaaf op de grafsteen van zijn voorganger had laten zetten.

Om over de volgende door abbé Boudet bewerkte grafsteen te kunnen vertellen is het echter noodzakelijk eerst nog even terug te keren naar de dochters van Marie de Nègre d'Ables, namelijk Marie, Elisabeth en Gabrielle.

Ik had reeds in het vorige deel verteld dat Elisabeth ongehuwd was gebleven en dat zij in 1820 was overleden, na eerst het kasteel te Rennes-le-Chateau nog te hebben verkocht. En in deel vier was ter sprake gekomen dat Marie met haar neef markies Joseph Marie Hautpoul-Félines was getrouwd, en Gabrielle met Paul François Vincent de Fleury.

Het huwelijk dat 26 september 1752 plaatsvond tussen Marie en haar echtgenoot-neef kende de volgende kinderen:

Jean Marie Alexandre d'HAUTPOUL-FÉLINES , Seigneur Baron d'Hautpoul, d'Auxillon, de Mazamet, de Félines, de Cassagnoles de Ventajou getrouwd in 1780 met Angélique LENOIR
Joseph Marie Anne d'HAUTPOUL-FÉLINES

Joseph Marie Grégoire Prosper d'HAUTPOUL-FÉLINES

Charles Marie Benjamin d'HAUTPOUL-FÉLINES , Commandeur de la Légion d'Honneur gehuwd in 1809 met Anne Marie GAULTIER de MONTGEROULT

Marie Antoinette Adélaïde d'HAUTPOUL-FÉLINES

Marie d'Hautpoul-Rennes, de dochter van Marie de Nègre zou in mei in hetzelfde jaar als haar moeder Marie de Nègre d'Ables (1781) in Parijs op 47-jarige leeftijd komen te overlijden.

Maar dan nu naar haar zuster Gabriëlle.

13 september 1767 huwde Marie-Anne-Gabrielle Elizabeth Hautpoul, de dochter van François Hautpoul: Baron van Rennes-les-Bains, Sgr Montferrand, Bézis, Markies Blanchefort met Paul-François Vincent Fleury: co-Sgr de Caux, die door dit huwelijk tevens Seigneur de Rennes-les-Bains, Montferrand Bézis, Markies van Blanchefort en het bisdom Aleth scheen te worden. Hij zou overigens als Luitenant bij het regiment van de Kroon aanwezig zijn geweest bij de belegering van Maastricht.

Uit dit huwelijk kwamen de volgende kinderen voort:

1. Christine Fortunee Victoire Elizabeth
2. Paul-Luc Melchior (volgt meer over hem)
3. Jean-Baptiste Vincent Eleanor, die in Spanje stierf.

4. Henri-Guillaume-Prosper, lijfwacht van de koning van Spanje, chev. St. Louis

5. Justine-Victoire

6. Paul Urbain (geboren 1778)

Het verhaal wil dat Gabrielle in 1790 in Toulouse zou hebben verbleven in de tijd dat de revolutie nog door het land raasde. Haar zuster Elisabeth zou in die tijd bij haar hebben gewoond. Maar 1790 is tevens het jaar dat Gabrielle in Toulouse zou komen te overlijden.

Nu schijnt het dus dat de titel van het huis van Rennes-le-Chateau en Blanchefort bij gebrek aan een mannelijke erfgenaam van hun vader werd doorgegeven aan de jongste dochter, oftewel Gabriëlle. Het terrein waarop Blanchefort lag had specifiek deel uitgemaakt van haar bruidsschat.

Dat betrof dus dat ene schijnbaar belangrijke stuk grond waar in het verleden eerst in de 12e eeuw door hun voorouder Bernard Aton de Blanchefort met de troepen van de bisschop van Alet strijd om was gevoerd, en later door Blaise d'Hautpoul in 1661 opnieuw.

Die tweede strijd had echter voor het gerecht plaatsgevonden en was tegen de toenmalige bisschop van Alet, Nicolas de Pavillon geweest. Er zouden zich goud en zilvermijnen in dit gebied bevinden, die echter reeds in de Romeinse tijd helemaal leeg waren gedolven.

Het betreft de jongste zoon van Gabriëlle – Paul Urbain de Fleury – die een vreemde rol zou gaan spelen in het verhaal over het geheim van Rennes-le-Chateau. En Henri Boudet zou daar bijna letterlijk zijn steen aan bij gaan dragen.

Paul Urbain zou in 1836 komen te overlijden en op het kerkhof van Rennes-les-Bains worden bijgezet.

Het vreemde gegeven is echter dat deze telg van het adellijke huis van Rennes-le-Chateau over TWEE verschillende graven en grafstenen beschikt! (Gerard de Sède en Henry Lincoln).

De teksten op beide grafstenen vermelden het volgende:

+

**CI GIT PA
UL URBAIN
DE FLEURY
NE LE 3 MAI
1776
DECEDE LE
7 AOUT
1836**

En op de tweede staat:

IL EST PASSE EN FAISANT LE BIEN

(Hij ging terwijl hij het goede deed)

Restes transférés

de Paul-Urbain comte de FLEURY

décédé le 7 août 1856

à l'âge de 60 ans

(stierf 7 August 1856 op de leeftijd van 60)

Deze anomalie doet de hand van Henri Boudet vermoeden. Want wie anders zou eenzelfde soort merkwaardige tekst op een grafsteen laten graveren, ergens een beetje naar het voorbeeld van Antoine Bigou?

Jean Vie? Mogelijk.

Was het in opdracht van Paul Urbain de Fleury zelf gedaan? Ook mogelijk.

De laatste moet beslist ook hebben geweten van het 'grote familiegeheim'. Maar waarom zou deze zich van een methode bedienen die door Antoine Bigou was bedacht, mogelijk zonder dat Marie de Nègre ervan af had geweten dat hij dat van plan was, om vooral priesters te attenderen over een groot geheim wat hem in de biecht was verteld?

Jean Vie en Henri Boudet zijn dus de meest waarschijnlijke kandidaten die voor deze vreemde situatie zouden gaan zorgen. En ik gok vooralsnog op Henri Boudet, omdat van deze bekend is dat hij nog meer van dit soort fratsen uit zou halen.

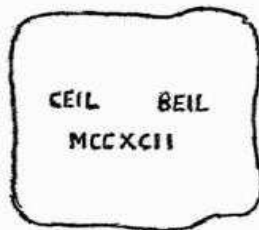
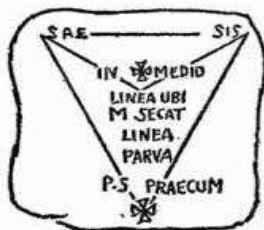
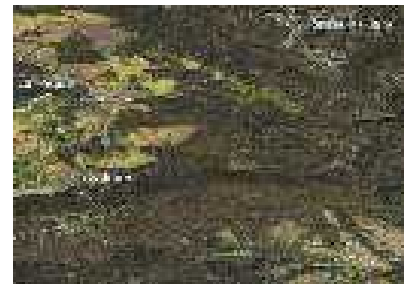
De tekst op de eerste grafsteen vermeldt dat Paul-Urbain de Fleury geboren was in het jaar 1776, Dit klopt niet want eerder zagen we reeds dat hij twee jaar later – in 1778 – was geboren. Overleden was hij volgens de tekst in 1836, dit klopt wel.

En dan die tweede, volledig overbodige, grafsteen. Daarop staat dat hij in 1856 zou overlijden op 60-jarige leeftijd. Als men 60 aftrekt van 1856 dan komt men op het geboortjaar 1796 terecht en dit is geenszins correct. Want genealogische websites vermelden dat hij geboren was in 1778 en dat hij dus op 58-jarige leeftijd kwam te overlijden.

Nu kan men allerlei andere zaken gaan vermoeden achter de tekst en de wijze waarop deze was gegraveerd op zowel het eerste als het tweede graf, ik denk dat we het echter eenvoudiger moeten houden. Er werd dus schijnbaar in het bijzonder de nadruk gelegd op het gegeven dat er TWEE graven waren op de naam van één persoon die was overleden. En hij kon er nu eenmaal maar in eentje echt liggen begraven. De afwijkingen in data, in het ene geval 2 (58 i.p.v. 60) en in het andere geval 20 (overlijdensdatum) slaan ergens op het gegeven van die TWEE graven.

Dit lijkt mysterieus allemaal maar verderop in deze serie zal dat allemaal duidelijker gaan worden.

Dat Paul Urbain als nazaat van Marie de Nègre d'Ables mogelijk af moet hebben geweten van het grote familiegeheim lijkt waarschijnlijk, zeker als hij werkelijk degene was die volgens de verhalen een steen met een mysterieuze inscriptie achter zou laten in Laval Dieu (de Vallei van God) op een plek die Coume Sourde heet. Al zou het er volgens anderen (de Sède) al door zijn vader zijn neergezet.

SAE – SIS of GAE – SIS

IN MEDIO LINEA UBI M SECAT LINEA PARVA

(In het midden van de lijn waar M snijdt de kleine lijn; vertaling Klaas v. Urk)

P.S. PRAECUM

De tekening op de steen betreft een langbenige driehoek en twee tempeliers- of Maltezer kruizen. Het bovenzvlak van deze driehoek valt op één punt naar binnen en dit is waar één van de Tempeliers of Maltezer kruizen staat, het andere kruis staat geheel aan de onderste punt.

Op de achterzijde van de steen staat:

CEIL BEIL

En dan in Romeinse cijfers 1292.

De verklaring van de vreemde tekst als geheel op deze steen is lastiger, en ik wil er vooralsnog even niet al teveel aandacht aan gaan besteden.

Later in deze serie zal een en ander ietsje duidelijker gaan worden, want het geheel wat op deze steen te zien is heeft wel degelijk een zekere belangrijke betekenis!

Opvallend is wel dat er weer de letters *P.S.* en *PREACUM* staan.

Die eerste twee letters hebben dus werkelijk niets met de in de 20ste eeuw door Pierre Plantard en Markies de Cherisey bedachte Priorij van Sion te maken, ik vermoed

dat de inscriptie eerder een aandachttrekker is voor degene die ‘Oren heeft om te horen’ en misschien wel gewoon Post Scriptum betekent. PRAECUM geeft dan enkel het belang van de boodschap op de steen aan, en verbindt deze met die andere stenen waar het op een dergelijke wijze werd vermeld. Dat het om hetzelfde geheim gaat.

CEIL en BEIL hebben voor zover ik weet hoegenaamd geen betekenis in het Latijn. Er bestaan echter wel twee locaties – van belang in dit RLC dilemma - waar in het ene geval de letters CEIL en in het andere geval de letters BEIL in voorkomen.

De Notre Dame de MarCEILle waarover ik reeds vertelde en de

Roc de BEILle, een rotspartij in een dal aan de zuidzijde van die mystieke berg de Bugarach. En dat is dus die berg waar Grenwetenschap vorig jaar al de nodige aandacht aan heeft besteed en waar Henri Boudet op een zeker moment eveneens extra aandacht aan besloot te gaan geven. Want – u begrijpt het misschien al – door zijn voorliefde voor alles wat maar met stenen te maken had vermoed ik dus dat Henri Boudet weleens de werkelijke maker van deze vreemde 'Coume Sourde' steen zou kunnen zijn geweest, en niet wat men tot nu toe veronderstelde.

1292, mocht het een jaartal zijn, dan blijft de betekenis enigszins onduidelijk. Het kan meerdere gebeurtenissen door de geschiedenis heen inhouden dan. Zo was bijvoorbeeld 1292 het jaar dat de Tempeliers net hun laatste bolwerk in het Heilige Land (St Jean d’Acre, tegenwoordig Acco) op hadden moeten geven en dat de laatste Grootmeester Jacques de Molay werd geïnstalleerd.

Draait men de laatste twee cijfers om – 1229 – dan zou het op het einde van de kruistocht tegen de Katharen kunnen slaan, al is dat misschien wel wat vergezocht.

1292 was een jaar wat men in het Engels ‘Leap Year’ noemt en dat op een dinsdag begon. Er werd een dag overgeslagen dat jaar.

1292 overleed paus Nicolaas IV en zou er een conclaaf plaats gaan vinden wat tot 1294 zou gaan duren, voordat uiteindelijk paus Celestinus V werd gekozen.

Heeft dit met ons mysterie te maken? Geen idee.

Ik heb zelfs begrepen dat er meerdere versies bestaan van wat de tekst op de steen zou zijn geweest, de reden dat men daar niet zeker meer van is komt doordat abbé Saunière – waarover later veel meer – die zou verwijderen. Het enige waar men in al die versies wel zeker van blijkt te zijn dat is de tekening op de steen. Die is altijd vrijwel hetzelfde. En ik denk dat die tekening nu juist het belangrijkste deel van die boodschap betrof.

Maar laten we nu eerst maar weer eens verder gaan kijken naar wat Henri Boudet nog meer uit zou gaan halen.

Vooraleerst wil ik wel even opmerken dat in de tijd dat Henri Boudet dorpspastoor werd in Rennes-les-Bains – 1872 – er in het hoger gelegen zusterstadje een pastoor zat die abbé Pons heette. In 1879 werd deze opgevolgd door abbé Cézac. Die op zijn beurt weer in 1881 door abbé Mocquin werd opgevolgd, en die in 1884 door abbé Croc.

1885 was pas het jaar dat de priester die vanaf het begin de hoofdpersoon in het Rennes-le-Chateau mysterie had geleken als dorpspastoor in Rennes-le-Chateau werd aangesteld. Maar zoals we inmiddels al hebben gezien was voor die tijd abbé Boudet al druk bezig geweest.

Zoals ik eerder had verteld zou Henri Boudet tijdens zijn studie voor het priesterschap reeds Engels hebben gestudeerd bij zijn mentor, abbé Cayron. Dat was die priester die als extra ‘backup’ in het geheim was ingewijd door de toenmalige priester van Rennes-les-Bains – abbé Cauneilles – die het op zijn beurt in Spanje had gehoord van Antoine Bigou persoonlijk.

Boudet scheen een talent voor het leren van vreemde talen te hebben. Want naast Engels had hij tevens Grieks, Hebreeuws, Latijn en diverse dialecten gesproken. Hij werd door zijn brede kennis over vele zaken in zijn tijd dan ook beschouwd als een erudiete wetenschapper.

In het jaar 1880 voltooide hij een boek waaraan hij een tijd had gewerkt. Dit boek zou eigenlijk vooral pas echt ‘in the picture’ komen sinds er brede belangstelling zou ontstaan voor het Rennes-le-Chateau- mysterie in onze tijd. Dat boek droeg de lange titel : *La Vraie Langue Celtique et le Cromlech de Rennes-les-Bains*

(De Ware Keltische taal en de stenen cirkel van Rennes-les-Bains).

Zes jaar later besloot hij het bij de drukker van de bisschop van Carcassonne te laten drukken, François Pomiés. Waaruit eigenlijk wel blijkt dat hij daar de goedkeuring van zijn bisschop voor had gekregen. Boudet zou dit wel geheel uit eigen zak hebben betaald, waaruit eigenlijk al blijkt dat hij over een extra ‘bron’ van inkomsten moest beschikken.

Maar wat betreft de inhoud van dit boek, dit mag op zijn vriendelijkst gezegd uitermate curieus worden genoemd. Want in dit boek zette Henri Boudet middels vele voorbeelden uiteen dat de oertaal der mensen Engels zou zijn geweest!

Engels, oftewel die handelstaal die tussen diverse volkeren was ontstaan die vanaf de 5e eeuw in Engeland hadden gewoond en waaruit deze taal zich zou ontwikkelen. (Uit onder meer de talen: Gallo-Romeins, Latijn, Saksisch, Noors. Frans is eigenlijk eveneens een soort van Gallo-Romeins.)

Bij de uitgave van Boudet's boek in 1886 zou het direct door niemand echt serieus worden genomen, het werd overal onthaald als baarljke nonsens. En als men het boek zo doorneemt zal men er al snel toe neigen een soortgelijke conclusie te trekken. Wat het des te onbegrijpelijker maakt dat een persoon die wetenschap zo serieus nam iets dergelijks zou schrijven.

Tijdens het leven van de priester van Rennes-les-Bains zou zijn boek altijd een raadsel blijven voor zijn omgeving, het zou tot in onze tijd gaan duren voor men in ging zien dat Boudet er mogelijk een geheel andere bedoeling mee zou kunnen hebben gehad.

Er zou een Belgische Taaltovenaar (hoe kan het ook anders?) voor nodig zijn om de ware betekenis van de tekst te doorgronden. Want dat het een boek moest zijn wat in een soort van taalcode was geschreven moge duidelijk zijn. Jos Bertautet ontdekte (1991) namelijk dat Boudet bewust een taalspelletje had gespeeld in dit boek en toen hij dit ontdekt had besloot hij eens anders te gaan kijken naar alle stenen met teksten die mogelijk door Boudet op zekere plaatsen waren neergezet. Hij besloot zijn ontdekking als eerste toe te gaan passen op de tekst van een zekere steen vlakbij de Notre Dame de la Marceille en kwam zo tot een ontdekking die van alles te maken bleek te hebben met waarvan ik nu weet dat het ‘t grote geheim van Rennes-le-Chateau betreft.

Het zou leiden naar een plaats waar ik al vanaf 2002 naar op zoek was geweest,

één zomer zelfs samen met mede-redacteur Jurgen Deleje van GW. Maar daarover later meer.

Eigenlijk zijn we inmiddels wat betreft de tijd waarin de hierboven omschreven gebeurtenissen rondom Henri Boudet plaatsvonden al zo'n beetje in de periode aanbeland dat Rennes-le-Chateau een nieuwe pastoor zou gaan krijgen die, in tegenstelling tot zijn directe voorgangers, meer contact zou gaan hebben met de priester van Rennes-les-Bains en meer open leek te staan voor diens ongebruikelijke ideeën.

Henri Boudet leek op zo'n kans te hebben gewacht, want hij had zeker de hulp van een priester uit juist die plaats nodig om het geheim – wat hem via-via was toevertrouwd – verder te gaan onderzoeken. Er moest namelijk in en om de kerk van Rennes-le-Chateau zelf één en ander worden onderzocht, en daar was wel de instemming, en mogelijke deelname, van de plaatselijke priester voor nodig.

Het verhaal over die nieuwe priester van Rennes-le-Chateau is eigenlijk een min of meer op zichzelf staand verhaal, al zal men zekere details nu wel mogelijk in een heel ander licht gaan zien. Voordat ik dit zal gaan vertellen lijkt het mij echter toch wel zo handig om eerst nog te vertellen wat Henri Boudet verder nog deed, zonder specifieke deelname van die nieuwe collega die hij min of meer als een vriend zou gaan zien.

Een jaar na de komst van abbé Berenger Saunière in Rennes-le-Chateau – in hetzelfde jaar dat hij zijn boek ‘La vraie langue Celtique etc.’ liet drukken (1886) – liet hij een grafsteen plaatsen aan de ‘Voie Sacrée’ bij de Notre Dame de la Marceille.

De tekst op deze steen luidde

ICI EST MORT (hier is dood)

GUSTAVE VISON

SE RENDANT (gaande)

A.N.D. (Naar Notre Dame)

DE MARCEILLE

LE 2 MAI 1886

PRIEZ POUR LUI (Bid voor hem, oftewel Prae Cum)

Daar is die tekst dus weer, zij het deze keer in ietwat andere woorden. Al was dat waarschijnlijk omdat het anders te veel op zou gaan vallen.

Daarnaast is er dan nog de kwestie van het al dan niet bestaan van deze Gustave Vison. Jos Bartolet kon destijds nergens vinden of deze persoon ooit zou hebben bestaan. Later werd ontdekt dat er wel een Gustave Vison had bestaan en deze had banden gehad met de Vrijmetselarij en was onder andere omstandigheden overleden dan werd gesuggereerd door de stèle. Hij heeft evenmin ooit begraven gelegen waar de stèle is geplaatst.

Al met al bleek hier toch duidelijk weer sprake te zijn van een zekere opzet. En abbé Boudet had hier een belangrijke rol in gespeeld.

In het volgende deel zal dan ter sprake komen wat die merkwaardige code uit dat boek van Henri Boudet moet hebben betroffen, waarvan hij meende gebruik te moeten maken om de mensen na hem te verwittigen dat er in het verleden iets belangrijks had plaatsgevonden in de streek waar hij priester was. Een geheim dat voor hem – en al die priesters voor hem, zelfs voor zijn bisschop – zo belangrijk was dat ze meenden zich van allerlei onconventionele methodes te moeten bedienen om die kennis vooral niet verloren te laten gaan voor het nageslacht.

Dan zal gelijk in het kort even een tweede boek van deze priester ter sprake komen wat op een andere manier eigenaardig bleek te zijn, en waarvoor hij zelfs van zijn bisschop geen goedkeuring zou krijgen het te laten drukken en uit te geven.

Pas daarna kan eigenlijk het verhaal over de priester van Rennes-le-Chateau worden verteld. De

priester die er door zijn gedrag voor zou zorgen dat het Rennes-le-Chateau mysterie zo'n bekendheid zou gaan krijgen. Die er door zijn schijnbare plotselinge rijkdom voor zou zorgen dat velen nog steeds denken dat er ergens een enorme schat verborgen moet liggen.

7; Lazare, veni foras

In het vorige hoofdstuk kwam vooral de 19e eeuwse priester van Rennes-les-Bains ter sprake, die was ingewijd in een geheim dat de markiezin van Rennes-le-Chateau op haar sterfbed in 1781 aan haar biechtvader had toevertrouwd. Net als die biechtvader van Marie de Nègres d'Ables had Henri Boudet dit geheim zo belangrijk gevonden dat hij had besloten aanwijzingen hierover achter te laten die in steen waren gegraveerd. In het bijzonder grafstenen – net als de grafsteen van genoemde kasteelvrouw – omdat men deze doorgaans respecteert en niet weghaalt.

Dit leek hem echter niet voldoende, hij besloot nog andere aanwijzingen achter te laten die mensen na hem in de gelegenheid konden stellen achter dit geheim aan te gaan.

Ik ben mij er natuurlijk van bewust dat een deel van wat ik vertel op niet veel meer dan speculaties kan berusten, de meer bekende – en erkende – details van het verhaal rechtvaardigen dergelijke speculaties echter wel.

Ik heb het vermoeden dat abbé Boudet op zoek is gegaan. Welke details hij moet hebben vernomen over het 'Grote Geheim' is natuurlijk niet helemaal duidelijk, hij leek in ieder geval op zoek te zijn gegaan naar sporen die wat hij erover had gehoord konden bevestigen.

En zo kwam hij dus in het jaar dat hij een zeer vreemd boek uit liet geven op het idee een grafsteen bij de kerk de Notre Dame de Marceille te laten plaatsen waarvan de tekst een soort van boodschap leek te bevatten.

Zoals we in voorgaande delen reeds hebben ontdekt is de Notre Dame de Marceille de meest waarschijnlijke plaats waar de overblijfselen van Maria Magdalena waren heengebracht nadat de kruistocht tegen de Katharen was uitgebroken. De kerk beschikte min of meer vanaf dat moment ineens over een zeer wonderbaarlijk 'Zwarte Madonna' beeldje dat op een veld in de buurt van de kerk was gevonden en in eerste instantie niet verplaatst had willen worden.

Tijdens de Godsdienstoorlogen in de 16e eeuw had men de overblijfselen van 'La Madeleine' weer verplaatst, maar de kerk was nadien altijd een heiligdom en oord van pelgrimage gebleven. Om wat voor andere reden had dat kunnen zijn dan dat het vele eeuwen lang eigenlijk een soort van 'Heilig Grafkerk' was geweest?

Dit gegeven was echter slechts bij enkelingen bekend geweest, omdat de rol van Maria Magdalena in het Leven van Jezus Christus nu eenmaal altijd zeer omstreden is geweest. Men had op een zeker moment zelfs besloten haar te zien als die in de evangeliën ongenoemde zondares en dit had tot gevolg gehad dat men haar altijd had verbonden met prostitutie.

De kerk had in de loop van haar ontwikkelingsgeschiedenis nu eenmaal besloten de rol van vrouwen in het leven van Jezus te bagatelliseren, dit om tijdgenotes er van bewust te laten zijn wat hun plaats was binnen de maatschappij. De 'onbevleete' Moeder van Jezus was de enige die vrouwen als voorbeeld mochten beschouwen.

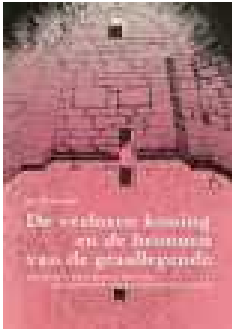
In de Languedoc had men dit dogma echter nooit helemaal aanvaard, men wist wel beter.

Abbé Henri Boudet wist dat Maria Magdalena begraven moest hebben gelegen in een crypte bij de Notre Dame de Marceille, maar zijn bisschop monseigneur Billard – die eveneens van het geheim op de hoogte moet zijn geweest – wist dit dus ook.

Dat is een goede verklaring voor wat de bisschop uiteindelijk deed.

Want in 1893 ging Msgr. Billard over tot de aankoop van de Notre Dame de Marceille te Limoux. Hij was volledig op de hoogte geweest van de verrichtingen die Henri Boudet had gedaan, inclusief het plaatsen van die vreemde grafsteen langs de 'Voie Sacrée' van Gustave Vison en dat bizarre boek dat Henri Boudet had geschreven, "La Vraie Langue Celtique et le Cromlech de Rennes-les-Bains".

In het vorige hoofdstuk vermeldde ik reeds dat het tot in de jaren '90 van de vorige eeuw zou gaan duren voordat iemand anders Boudet's boek zou gaan begrijpen. En die eer zou toevallen aan Jos Bertaulet. In zijn boek "De verloren koning en de bronnen van de Graallegende" vertelt hij hoe hij na lang puzzelen ontdekte dat Boudet een soort van fonetische code had gebruikt in het boek over die 'ware Keltische taal'. Het woord 'Gode' zou hierin etymologisch verwant zijn geweest aan het Engelse werkwoord 'to goad'

"*Ces deux sources ferrugineuses froides ont reçu des Celtes le nom de Gode, – to goad (gôd), aiguillonner, exciter, animer*"(p 274).

Jos Bertaulet ontdekte dat als je dit woord splitste er een zin kwam te staan als '**to go at**' (vertaling: 'gaan naar'). Toen hij dit eenmaal had ontdekt besloot Bertaulet op zoek te gaan naar een plaats in de tekst die daarop volgde in Boudet's boek, om te zien of er uit de tekst viel op te maken of er werkelijk een plaats werd aangegeven 'to go at'.

En hij vond zo'n plaats. Want het eerstvolgende hoofdstuk in 'La vraie langue' vertelde:

"VII

BRON VAN DE NOTRE-DAME DE MARCEILLE.

Wij hebben het geluk in ons land, een kilometer ten noorden van Limoux, te beschikken over een Heiligdom dat gewijd is aan Maria, dat ijverig wordt bezocht en waarvoor men een eerbied heeft waaraan nooit wordt getwijfeld. Nabij de oevers van de rivier de Aude met kalm water, geplaatst op een heuvel met uitzicht op de vallei, ziet men dit heiligdom gemakkelijk"

(mijn vertaling van een stukje van de originele tekst)

Dit deed Jos Bertaulet ertoe besluiten om op zoek te gaan naar de kerk om hier zijn ontdekking te gaan testen op juistheid.

De kerk en de 'voie sacrée' met daaraan de bron waarover werd gesproken in Boudet's boek waren snel door hem gevonden (zie afbeelding verder omhoog). Maar hij zag tevens een gedenksteen daar vlakbij met een tekst die nogal eigenaardig op hem overkwam. Het jaartal op de gedenksteen gaf voor hem de doorslag, die kwam exact overeen met het jaar waarop 'La vraie langue Celtique' was uitgegeven.

Omdat Bertaulet had ontdekt dat als bepaalde woorden in het boek van Boudet op z'n Engels uitgesproken soms een heel andere betekenis lieten zien, besloot hij dit eens uit te proberen op de tekst van de gedenksteen.

ICI EST MORT I see east more

(Ik zie meer in het oosten)

GUSTAVE VISON Just have a vision

(Ga maar eens een kijkje nemen)

SE RENDANT See rent end

(Zie scheur op einde)

A.N.D. And

(en)

DE MARCEILLE The mark sealed

(Het verzegelde merkteken)

LE 2 MAI 1886 Ell to five

(Meet op basis van vijf). *Bertaulet: "De verloren koning en de bronnen van de Graallegende"*

Na wat in het plantsoen voor de kerk te hebben rondgelopen kwam hij in het oosten hiervan uit bij een standbeeld van St Vincent de Paul.

Volgens Bertaullet kreeg hij een ingeving toen hij voor het beeld van St Vincent de Paul stond, en hij besloot een ander stuk tekst uit Boudet's boek op de eerder door hem beproefde methode te vertalen:

"Wachter van de heuvel, een vereeuwigde ziel.

Kijk en zie, zijn hand wijst neerwaarts naar het spoor.

*Zoek nu het einde, kijk naar de ronding,
naar het heuveldal dat grenst aan de grote vlakte."*

Reken maar dat het hem grote moeite moet hebben gekost om datgene te vinden waar ik eigenlijk zelf nog veel langer over zou gaan doen.

In 2001 had ik de kerk voor het eerst gezien nadat ik toen reeds had gelezen dat daar iets moest zijn, en ik vertelde in het vorige deel hoe ik vanaf 2002 op zoek was geweest naar deze bewuste plek waarnaar het boek van Boudet zou verwijzen. Ik wist dat Jos Bertaullet die had gevonden, ik wist dat Philip Coppens hier reeds was geweest en dat dankzij hem de schrijvers van 'Het Geheime boek der Grootmeesters' (Lynn Picknett en Clive Prince) hier ook al eens hadden gekeken.

Samen met Jurgen Deleye van Grenswetenschap had ik in dat jaar het gehele terrein afgezocht zonder resultaat. Het terrein bleek namelijk dicht begroeid met vele doornachtige struiken.

In December 2005 slaagde ik er pas in de plek te vinden waar het boek van Henri Boudet naar had verwezen. Doordat het winter was en de weelderige begroeiing hierdoor iets minder vonden we uiteindelijk sporen van bebouwing, op een plek waar ik het in eerste instantie niet eens had verwacht.

Natuurlijk zou ik later (2008) Jurgen Deleye alsnog – deze keer ook gewapend met videocamera – mee terug nemen naar deze plaats.

Mijns inziens hebben we in eerste instantie aan Henri Boudet te danken dat deze plaats nu nog bekend is. Al mag men het aandeel van Jos Bertault hierin natuurlijk ook niet uitvlakken. Wat slechts resteerde was het identificeren van deze geheime bergplaats. Wat kon het doel van deze plaats zijn geweest?

Ik hoop inmiddels met de nodige argumenten duidelijk te hebben gemaakt dat hier volgens mij enkel maar Maria Magdalena tot diep in de 16e eeuw begraven kan hebben gelegen. Daarvoor lijken er mij voldoende aanwijzingen.

Henri Boudet heeft in ieder geval zijn bisschop waarschijnlijk gelijk van de ontdekking en de betekenis van die ontdekking op de hoogte gebracht, en dit verklaart dan waarom de bisschop privé over besloot te gaan tot de aankoop van de kerk, toen die gelegenheid zich voordeed.

Dat het belang van deze mysterieuze kerk toch ook door het Vaticaan werd onderkend blijkt uit het feit dat de Notre Dame de Marceille in 1912 tot 'minor basilica' werd verheven. Wat een opmerkelijke aandacht was er voor deze kerk ineens.

Een ander merkwaardig detail is echter wel dat daarvoor – rond 1897 – alle aanwezige waterbronnen op het veld zouden worden geblokkeerd en dat de administratieve dossiers over de aanwezigheid van de crypte ineens uit de civiele administratie ineens waren verdwenen.

Ik vertelde in het vorige deel al dat er in 1885 een nieuwe pastoor in Rennes-le-Chateau was gekomen. Hierdoor veranderde alles voor het onderzoek waar Henri Boudet al die tijd reeds mee bezig was geweest. Wat echter niet wil zeggen dat hij zich nu met niets anders zou gaan bezig houden.

Het blijft gissen waarom – en waarover – maar in 1890 zou hij namelijk een nieuw boek voltooien. Deze keer had het boek de naam 'Lazare veni foras', wat de woorden zouden zijn geweest waarmee Jezus Lazarus weer tot leven had gewekt (Lazarus, kom naar buiten).

Er zouden tegenwoordig nog kopieën van dit boek te circuleren, maar helaas zijn dit allemaal vervalsingen gebleken. Want in tegenstelling tot 'La vraie langue Celtique' zou monseigneur Billard de uitgave van dit nieuwe boek niet hebben toegestaan, vanwege de inhoud. Henri Boudet moest het manuscript op bevel van de bisschop zelfs vernietigen.

Echter – en dit was één van de redenen die voor veel verwarring zou gaan zorgen – bleven de illustraties die voor dit boek bedoeld waren geweest wel bewaard. Want net als in 'la vraie langue Celtique' had Edmond Boudet – jawel, de broer van ... – ook voor dit boek van zijn 'grote' broer de illustraties verzorgd.

De verwarring die over de vervalste uitgave zou ontstaan kwam al omdat de naam op de omslag ED Boudet was. Schijnbaar had de broer van Henri de tekening waar de titel van het boek op stond zelf

gesigneerd. Misschien wel om het te behoeden voor vernietiging, want het verbod van de bisschop had louter zijn broers werk betroffen.

Wie die latere vervalsers dan ook geweest mogen zijn, waarschijnlijk hebben ze hun handen weten te leggen op de omslagtekening die Edmond Boudet voor zijn broer had gecreëerd, en waar hij waarschijnlijk trots genoeg op was geweest om die te willen bewaren.

Deze illustratie zal u niet geheel onbekend zijn, want hij is reeds meerdere malen langsgekomen in door mij geschreven artikelen hier op Grenswetenschap.

Waarom deze omslag niet bij de vervalsing had gehoord volgens mij?

Wie ook maar een beetje een idee heeft van hoe Boudet moet hebben gedacht, en vooral hoe hij zijn omgeving door en door had gekend, die ziet dat enkel iemand als hij datgene op zou merken wat op de illustratie hierboven te zien is. Een berg waar eigenlijk maar vanaf één specifiek punt (later meer daarover) goed te zien is dat het een gezicht op zijn kant bevat.

Een bebaard gezicht dat wel wat weg heeft van het gezicht van Jezus. Een gezicht zoals we dat doorgaans zien op schilderijen en wat sowieso al sinds de 6e eeuw in de iconografie op dezelfde wijze te zien was, en hoogstwaarschijnlijk nog wel langer.

Henri Boudet speelde niet enkel ingenieuze woordspelletjes in diverse talen, maar hij bleek tevens een grote voorliefde te hebben voor stenen monumenten. Door de prehistorische mens geschapen stenen als Dolmen (Hunebedden) en Menhirs, maar ook door de natuur geschapen vreemde formaties. En daar had hij alle reden voor, want juist in de omgeving waarin hij leefde bevonden zich dermate veel buitengewone natuurlijke formaties dat het haast geen toeval meer leek. En waarvan hij zeker wist dat dit de prehistorische mens – die de bouwers waren van al die megalithische monumenten – al moest zijn opgevallen. En die bij zekere groeperingen in de geschiedenis daarna ook bekend moesten zijn geweest.

Dat verklaart dan gelijk weer iets meer die vreemde titel van dat ene boek: *”La vraie langue Celtique ... et le cromlech de Rennes-les-Bains”*

Want dat tweede deel van die titel vormt een aanwijzing daartoe. Een cromlech is een Keltische naam voor een cirkel van stenen, die door de mens is geschapen. Nu bevinden er zich in de nabije omgeving van Rennes-les-Bains geen echte cromlechs maar wel rotsformaties die met een beetje fantasie haast als een door de natuur geschapen cromlech zouden kunnen worden uitgelegd. Zij het dan niet een geheel ronde. En waar een aantal uiterst interessante plaatsen deel van uit maken, of hier vlakbij liggen.

* De Vallei van God, Lavaldieu of mogelijk LaBaalDieu,

* La Pique, een richel met een gladde ronde knop aan het uiteinde,

* De Serbairou, genoemd naar een slang Cerberus of de Griekse mythologische hond met drie koppen en een slangachtig lijf,

* De Bugarach, deze berg hoef ik eigenlijk niet verder te omschrijven,

* De 'Serre Calmette', het massief waar het eerder door mij genoemde Albedunum zich op bevindt,

* Blanchefort aan het uiteinde van het dal waarin Rennes-les-Bains zich bevindt, met daar tegenover (links) aan de andere kant van het dal ...

* De Pech Cardou, waarvan de naam wel eens door zekere onderzoekers een verbastering is genoemd van 'Corps de Dieu' (vertaling: Lichaam van God),

* Het plateau waarop het oppidum Rennes-le-Chateau zich bevindt,

* Casteillas, een oppidum op een gelijk plateau als Rennes-le-Chateau (daar tegenover) wat in Romeinse tijden nog bewoond moet zijn geweest.

Dit gehele gebied wordt dan weer door een hier en daar redelijk steil massief duidelijk gescheiden van de vlakte die naar de Roussillon leidt. Een soort van keten die door nauwe kloven als de Gorges du Galamus wordt doorsneden. Waarin zich dan ook weer een 'heiligdom' bevindt wat tevens weer met het mysterie van Rennes-le-Chateau te maken zou kunnen hebben.

Henri Boudet meende dus voldoende redenen te hebben om in een natuur als deze een door God zelf gemaakte Cromlech te herkennen. Met in het middelpunt daarvan en overal vandaan te zien die ene berg die 21 december vorig jaar zo in de belangstelling zou staan, de Bugarach. Wat dan ook precies de inhoud van dat boek 'Lazare veni foras' mag zijn geweest, dat uit de omslag ervan uit 1891 blijkt dat Henri en zijn broer Edmond deze berg zagen als een soort 'Berg van God', dat moge duidelijk zijn.

Afgezien van al die natuurlijke formaties bevinden zich in dit hele gebied tevens nog steeds allerlei door mensenhanden van stenen geschapen bouwsels, waar Henri Boudet natuurlijk eveneens grote interesse voor had.

Zo zijn er hier diverse menhirs en hunebedden te vinden, koepelvormige van losse stenen gemaakte hutjes

(capitelles) die naar men beweert lang geleden door herders zouden zijn gemaakt en gebruikt.

Dan zijn er nog diverse andere stenen monumenten.

Zoals bijvoorbeeld 'le fauteuil de Diable' (de Duivelsstoel) en de beeltenissen van Keltische watergoden en godinnen,

le Roc Pouirit, een al dan niet op natuurlijke wijze ontstane beeltenis van een vrouwengezicht.

Maar we zijn nu bijna op een punt aangekomen dat we het uiteindelijk over het verhaal van zijn collega te Rennes-le-Chateau zullen hebben, die in 1885 de nieuwe dorpspastoor werd van Rennes-le-Chateau. Maar voordat we dit gaan doen is er toch nog iets wat van belang is om te weten over de hierboven beschreven uiterst bijzondere pastoor van Rennes-les-Bains.

Want Henri Boudet scheen over zekere fondsen te beschikken. Daarmee zou hij zelfs nu en dan zowel zijn bisschop Billard als zijn collega Saunière (via diens huishoudster) hebben ondersteund. Zijn vroegere mentor en leraar, abbé Cayron, scheen reeds over niet geheel verklaarde geldelijke middelen te hebben beschikt, maar Henri Boudet deed dat zeker ook.

Hij werd zowel door zijn broer Edmond – die notaris was – als zijn zuster Antoinette bijgestaan. De laatste was zijn huishoudster.

Hij zou overigens tot in 1914 te Rennes-les-Bains blijven wonen. Dat bleek echter het jaar dat er een nieuwe bisschop kwam – msgr. Billard was in diskrediet geraakt door niet geheel verklaarde fondsen in zijn bezit – die hem gelijk verplichtte de resterende uitgaves van zijn boek 'La vraie langue Celtique' te vernietigen en ineens was hij op een zeker moment zelfs niet meer in staat de huur van de pastorie te betalen. Henri Boudet trok zich toen maar weer terug naar zijn geboorteplaats Axat, waar hij in 1915 overleed ten gevolge van een zich reeds enige tijd voortslepende ziekte.

Eén ding mag echter duidelijk zijn in het verhaal over deze priester, hij zou het geheim dat vanaf Antoine Bigou via een omweg bij hem terecht was gekomen zijn hele leven koesteren, er onderzoek naar verrichten en ervoor zorgen dat het bewaard zou blijven voor als hij er niet meer zou zijn. Zo kwam het dan uiteindelijk terecht bij abbé Berenger Saunière. Sinds 1885 de nieuwe pastoor van Rennes-le-Chateau, die in staat was Boudet's onderzoek voort te zetten. In tegenstelling tot zijn collega uit Rennes-les-Bains zou hij er op een zeker moment wel juist moeite voor gaan doen zekere sporen te vernietigen, terwijl hij aan de andere kant zichzelf en zijn kennis over een en ander veel meer in the picture wist te plaatsen.

Vanaf hoofdstuk 8 zal dan uiteindelijk het meer bekende verhaal over deze priester ter sprake gaan komen.

8; Berenger Saunière

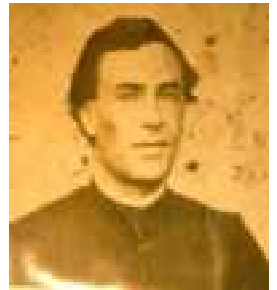

Via een lange reis door de tijd en plaatselijke omstandigheden, waarin we andere belangrijke hoofdrolspelers in het Rennes-le-Chateau drama ook nog even onder de loep hebben gehouden, zijn we dan nu uiteindelijk uitgekomen bij dat ene verhaal over Berenger Saunière, de pastoor van Rennes-le-Chateau waaraan reeds zoveel boeken zijn gewijd. Die eenvoudige 'meneer pastoor' die plotseling over grote rijkdom leek te beschikken en allerlei gebouwen in zijn dorp zou laten bouwen die vandaag de dag nog steeds kunnen worden bezichtigd.

Ik hoop in de voorgaande delen al een beetje duidelijk te hebben kunnen maken dat hij eigenlijk slechts een radertje was in een veel groter mechanisme dat vooral in zijn tijd harder was begonnen te draaien.

Berenger Saunière was eerder een 'pion' of een 'loper' in dat schaakspel, dan dat hij de 'koning' was.

A propos 'koning', er speelde genoeg in die dagen wat betreft die titel. Frankrijk was namelijk inmiddels een republiek en de adel, de kerk en de monarchisten hadden het moeilijk. Want zij hadden allerlei voorrechten ineens zien vervallen.

Het was overigens reeds de derde republiek sinds de befaamde Franse revolutie. Want in die tussentijd was het tevens twee maal een keizerrijk geweest (de Bonapartes) en was zelfs even de monarchie hersteld geweest. De Franse bevolking was verdeeld (een zeer Gallische eigenschap), er waren er genoeg die de monarchie verkozen

Koning
Lodewijk -
Philippe I

maar vooral rond de dicht bevolkte hoofdstad was men meer overtuigd

republikeins.

Het gezin waaruit Berenger Saunière (geboren 1852) stamde verkoos echter de monarchie.

Hij was de oudste zoon uit een gezin van 7 kinderen en hij besloot, nadat hij zijn school te Limoux had doorlopen (1874), verder te gaan leren voor het priesterschap te Narbonne. Hierin volgde hij eigenlijk het voorbeeld van de direct na hem geboren (1855) broer Alfred die een jaar voor Berenger reeds tot priester was gewijd. Deze broer blijkt eigenlijk een behoorlijk belangrijke maar tot nu toe aardig onderbelichte rol te hebben gespeeld in alles wat er rond Berenger Saunière gebeurde.

François Berenger Saunière was geboren in het dorpje Montazels, dat aan de overzijde van de rivier de Aude ligt maar waar vandaan Rennes-le-Chateau is te zien. Zijn vader was burgemeester van het dorp.

Nadat hij in 1879 tot priester was gewijd werd hij eerst kapelaan in het dorp Alet les Bains, waar zich die oorspronkelijk aan Maria gewijde ruïnes van die eens machtige abdij bevinden. Waar ooit bisschoppen hadden gewoond die er moeite voor hadden gedaan het niet ver van Rennes-le-Chateau vandaan gelegen Blanchefort in handen te krijgen. In Alet zou hij tot 1882 blijven, waarna hij pastoor werd in een ander klein plaatsje (le Clat) waar hij niet lang zou verblijven, omdat hem werd gevraagd les te gaan geven aan het seminarie te Narbonne.

Het blijft gissen of misschien daar al moet zijn opgevallen wat Saunière in huis had, wel is bekend dat men merkte dat hij een koppige persoonlijkheid had.

En ineens werd hem zomaar een nieuwe parochie aangeboden, namelijk die te Rennes-le-Chateau die na het overlijden van abbé Croc om een nieuwe pastoor verlegen zat.

Dit moet hem wel hebben aangesproken, daar hij het plaatsje natuurlijk goed kende. Vanuit zijn geboortedorp Montazels had hij het altijd op de heuveltop aan de andere zijde van de Aude kunnen zien liggen. En waarschijnlijk heeft hij tevens wel geweten dat dit eens een belangrijke plaats was geweest.

Omdat hij beslist in eerdere jaren wel eens in het dorp zal zijn geweest kan het hem onmogelijk erg hebben verrast om op de dag dat hij daar aankwam als nieuwe dorpspastoor (1 juni) de kerk in die staat aan te treffen als hij deed.

Zoals ik in een eerder hoofdstuk al schreef was het oude oppidum van Rhedae, wat nu naar de naam Rennes-le-Chateau luisterde, slechts dun bevolkt. Het kasteel werd niet langer bewoond door de familie d'Hautpoul en verkeerde in vervallen staat. Het aan de heilige Maria Magdalena gewijde kerkje, wat de vroegere kapel van het kasteel was geweest, verkeerde in een niet veel betere staat dan het kasteel zelf. Het dorp was te arm om hier iets aan te kunnen veranderen. Hij kon vlakbij het kerkje in gaan wonen bij de familie

Denarnaud, omdat de pastorie direct naast het kerkje op dat moment volledig onbewoonbaar bleek. Men gaat er in de verhalen over deze priester vaak van uit dat hij dit plaatsje kreeg toegewezen om hem de mond te snoeren, een soort van verbanning voor het 33-jarige heethoofd. Ik ben daar niet zo zeker van, uiteindelijk was bij enkele geestelijken – waaronder één hooggeplaatste – al een en ander over het geheim van deze plaats bekend. Misschien had men al een vermoeden dat deze priester wel eens precies degene kon zijn die ze nodig hadden om een en ander eens verder te kunnen onderzoeken. De nieuwe pastoor van Rennes was jong en 'bewerkbaar'. En misschien was hij zelfs wel aanbevolen door zijn jongere broer Alfred.

Saunière wist zich in ieder geval kort na zijn aankomst daar gelijk 'in the picture' te plaatsen, en hierdoor kon het niet anders dan dat het oog van een aantal geestelijken wel op hem moest gaan vallen. Als Henri Boudet uit het nabij gelegen plaatsje Rennes-les-Bains nog niets over hem had gehoord dan ervoer hij het nu wel. En dan was er natuurlijk nog die bisschop te Carcassonne, Felix Arsène Billard. Niet geheel toevallig waren allebei op de hoogte van dat ene grote 'geheim'.

Wat gebeurde er namelijk precies waardoor Berenger de aandacht op zich wist te vestigen? Dat najaar vonden er verkiezingen plaats in Frankrijk en als vurig monarchist had Saunière vanaf zijn preekstoel een zeer anti-republikeinse preek gehouden tegen de parochianen. Dit betoog van die jonge onbekende pastoor was beslist niet overal in goede aarde gevallen en men had hier dan ook gelijk een klacht over ingediend.

Deze klacht – waarschijnlijk ingediend via de burgemeester van Rennes-le-Chateau – kwam bij de Franse minister van religieuze zaken terecht die meteen verhaal ging halen bij de bisschop in Carcassonne. Saunière scheen overigens niet de enige te zijn die dat had geflikt, er waren nog 3 andere priesters in de regio die eveneens door de bisschop onder handen moesten worden genomen van de minister.

Opmerkelijk genoeg schijnt Monseigneur Billard het vooral voor Saunière te hebben opgenomen en hebben geprobeerd de minister ervan te overtuigen dat het niet kwaadwillend was bedoeld. Dat de pastoor van Rennes-le-Chateau enkel maar een artikel had voorgelezen uit een kerkelijk tijdschrift. Het had niet mogen baten en de minister had de schorsing van alle vier de priesters geëist. Aan het einde van het jaar zou dat bewuste tijdschrift, 'La Semaine Religieuse de Carcassonne', overigens flink uitvallen over dat besluit van de minister.

Doordat Saunière was geschorst restte hem niets anders dan naar Narbonne terug te keren waar hij weer les kon gaan geven.

Maar in Rennes-le-Chateau waren de parochianen hun nieuwe pastoor toch direct gaan missen – waaruit blijkt dat de klachten over zijn preek mogelijk niet van hen waren gekomen – en ze waren er door middel van de Gemeentelijke Raad op aan gaan dringen dat hun 'bel homme' – zoals de pastoor door sommigen onder hen werd genoemd – naar hun dorp terug mocht keren.

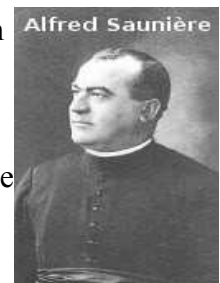
Ruim anderhalf jaar later, in juli 1887, kon msgr. Billard hem weer opnieuw in Rennes installeren.

Uit één en ander bleek al duidelijk dat er een bijzondere verstandhouding leek te zijn tussen Saunière en Billard, de man waarvan we al hebben ervaren dat hij beslist iets af moet hebben geweten over het geheim dat een eeuw eerder in een biecht aan abbé Antoine Bigou was verteld. Een geheim dat waarschijnlijk lang niet meer bekend was geweest bij vertegenwoordigers van de Katholieke kerk, en waarin het dorp waar Saunière nu pastoor was een belangrijke rol speelde. Of Henri Boudet ook reeds een rol speelde in de hierboven genoemde verwickelingen is iets wat op geen enkele wijze is na te gaan.

Saunière mocht dan wel versneld terug hebben kunnen keren naar het dorp, het gedrag waarvoor hij in eerste instantie door de Franse staat was veroordeeld had wel tot gevolg dat hij de eerste tijd niet op een toelage van die staat behoefde te rekenen. Zo verviel hij in feite tot pure armoede en leefde hij louter van de giften van zijn parochianen en van wat hij gedurende de jacht wist te vangen.

Er bestaat echter wel weer het verhaal dat Henri Boudet aan Saunière's huishoudster Marie uit het huis van Denarnaud regelmatig geld zou geven voor zijn collega-pastoor. Maar dit zal dan waarschijnlijk pas zijn begonnen nadat deze dochter uit het huis waar hij een kamer huurde officieel zijn huishoudster was geworden.

Tijdens de anderhalf jaar dat hij 'voor straf' weer in Narbonne had gezeten waren echter wel reeds enige mensen interesse gaan krijgen voor deze nieuwe priester met zijn 'ouderwetse' ideeën. Het kan haast niet anders dan dat zekere lieden (Billard?) de adel attent hadden gemaakt op de nieuwe pastoor van het oude Rhedae, die uit een familie van loyale monarchisten stamde. En Saunière's broer Alfred, een Jezuïet, werkte eveneens als leraar aan het seminarie te Narbonne tot en met 1892. Van Alfred is sowieso bekend dat hij zich vooral ophield binnen adellijke kringen.

Die nieuwe interesse voor de dorpspastoor van Rennes-le-Chateau had tot gevolg gehad dat Berenger na zijn tijdelijke 'verbanning' naar zijn dorp terug had kunnen keren in het bezit van een gulle donatie van 1.000 frank, die aan hem was gegeven door de weduwe van Hendrik V, de laatste Franse troonpretendent van de Bourbon familie. Dit was de Comtesse de Chambord. Deze donatie was vooral bestemd voor de restauratie van het kerkje.

Eerder vertelde ik reeds dat het in de 8ste of 9e eeuw gebouwde kerkje eigenlijk de kapel was geweest die bij het kasteel van de familie d'Hautpoul had behoord, het dorp had zelf een andere – aan St. Petrus gewijde – kerk gehad die echter was verwoest in de tijd dat vele huurlingen zonder opdrachtgever de Razès hadden geteisterd.

Het is onduidelijk vanaf welk moment men had besloten de voormalige kapel aan de heilige Maria Magdalena te wijden, er wordt wel gesuggereerd dat dit in 1380 moet zijn gebeurd. Dat was dan in de tijd dat de familie de Voisins – die deze plaats eerder toegewezen hadden gekregen van Simon de Montfort – door huwelijken met de familie d'Aniort reeds op de hoogte moeten zijn geweest van zekere geheimen.

De laatste keer dat het kerkje zou zijn gerestaureerd moet in de tijd zijn geweest dat msgr. Nicolas de Pavillon de bisschop was die in Alet resideerde, in 1646. Zeker vanaf die tijd was het een gewoonte geworden de leden van de plaatselijke adel na hun overlijden in de crypte onder dit kerkje bij te zetten. Zoals de leden van het Huis van Oranje onder een kerk in Delft worden bijgezet. Toch is dit enkele gegeven eigenlijk al het moment dat er vraagtekens behoren te gaan rijzen. Want was die laatste telg van het nobele geslacht van d'Hautpoul – Marie de Nègre d'Ables – niet gewoon door abbé Bigou op het kerkhofje naast de kerk begraven?

Het geld van de gravin was echter beslist niet voldoende voor de noodzakelijke reparaties van het kerkje, dus leende Berenger Saunière ook nog wat geld bij de Gemeente.

De kerk had namelijk een behoorlijk lekkend dak en er zaten geen ramen meer in. Het geld dat hij nu tot zijn beschikking had was voldoende om dat dak te herstellen en glas-in-loodramen in de open gaten van de ramen te zetten.

Maar dan was er ook nog het altaar, dat had bestaan uit twee vierkante zuilen die ergens vandaan waren gekomen en waarop een grote marmeren plaat was gelegd.

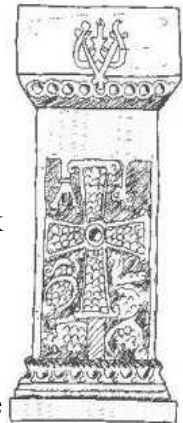
Het is vrijwel zeker aan zijn broer Alfred te danken dat de rijke Marie de Cavailhé van Coursan de tweede persoon werd die Berenger een schenking zou doen ter restauratie van zijn kerkje, want van haar kreeg hij een nieuw altaar.

Het verwijderen van het oude altaar brengt dan gelijk een van de eerste ingrediënten naar voren zoals die vooral in de boeken over het mysterie van Rennes-le-Chateau - die in de vorige eeuw verschenen – werden verteld. Dat oude altaar had op twee zuilen gestaan. Volgens een versie van het verhaal zou slechts één van die zuilen bewerkt zijn geweest, er bestaat echter ook een verhaal dat zij dat wel degelijk allebei waren.

Doorgaans wordt er van het dessin van de graving beweerd dat dit van Visigotische origine zou zijn, dit is echter niet helemaal zeker. Het zou namelijk evengoed uit de Karolingische tijd kunnen stammen.

Hoe dan ook, er is een verhaal dat die andere zuil eveneens bewerkt zou zijn geweest en dat de collega-priester uit Rennes-le-Bains, jawel Henri Boudet, deze had gekregen. Als dit waar zou zijn – ik heb die zuil vooralsnog niet gezien – dan is gelijk duidelijk dat de twee mannen op dat moment al een innig contact met elkaar hadden. Standaard is er dan een verhaal dat met het verplaatsen van het oude altaar Berenger Saunière in één van de zuilen de eerste perkamenten zou hebben gevonden waarop ene tekst in code zou hebben gestaan.

Dit is niet waar, de zuilen waren massief en kenden slechts een kleine inkeping om ze op hun plaats te houden. Daar past beslist geen perkamenten rol in.

Dit waren overigens allemaal gebeurtenissen die al plaats moeten hebben gevonden in 1887, het jaar waarin Saunière (in juli) terug was gekeerd in Rennes-le-Chateau.

Dat was hetzelfde jaar waarin in september het 25 jarig jubileum van de kroning van de wonderbaarlijke 'Zwarte Madonna' in de Notre Dame de Marceille plaatsvond. De eerste weldoenster van Saunière, de gravin van Chambord, had eveneens een bijzondere interesse in deze kerk getoond en er ooit een byzantijns icoon aan geschonken (1863).

Als die fameuze documenten die door Berenger Saunière zouden zijn ontdekt dus niet in die 'Visigothische' zuil konden hebben gezeten, waar had hij ze dan wel gevonden? Dat is als er inderdaad daadwerkelijk sprake is van documenten die door de pastoor werden gevonden. Tijdens al die restauratiewerkzaamheden aan het kerkje in Rennes moest echter op een zeker moment de preekstoel worden verwijderd.

Nu wil het geval dat er nog steeds een indirecte getuige in leven is die meer kan vertellen over wat er toen gebeurde. Want de kleinzoon van deze getuige in kwestie weet nu nog te vertellen over hoe zijn grootvader Antoine Captier – de klokkenluider van de kerk die dezelfde voornaam had – op een zeker moment iets uit de balustrade van de juist verwijderde preekstoel zag steken. Deze meldde dit gelijk aan de pastoor die ontdekte dat het een perkament betrof waarvan de inhoud nu helaas niet meer bekend is. Wel bekend is echter dat het vooral na deze vondst was dat de pastoor zich 'anders' begon te gaan gedragen en zich nu helemaal volledig in de werkzaamheden in en rond zijn kerkje begon te storten.

Hoogstens uit de daden die de pastoor na deze vondst zou gaan verrichten kunnen we misschien iets opmaken over de inhoud van de tekst, en vooral het onderwerp daarvan.

Wie het documentje daar kan hebben verstopt? Het ligt voor de hand te denken dat dit abbé Bigou moet zijn geweest, de pastoor-vertrouwensman-secretaris-biechtvader van de laatste telg van het huis van Hautpoul-d'Aniort die in het kasteel zou wonen. Uit wat eerder over deze pastoor is geschreven mag reeds duidelijk zijn dat hij zijn uiterste best zou doen op de één of andere wijze het hem in een biecht toevertrouwde geheim te bewaren voor het nageslacht. Of beter gezegd, voor de priesters die na hem zouden komen. Het moet dus vooral een zeer katholiek geheim hebben betroffen. Al is waarschijnlijk 'Christelijk' een betere omschrijving.

De vloer van de kerk werd ineens het volgende punt van aandacht voor de pastoor tijdens de restauraties. Niet ver van het altaar had een plaat op de vloer gelegen die het formaat had gehad van een grafsteen, enkel stond er niets op gegraveerd en was ie behoorlijk verweerd. Saunière besloot op een zeker moment deze weg te halen daar, waarvoor hij hem liet optillen en omdraaien. Tot zijn verrassing stond er wel een mooie afbeelding aan de onderzijde gegraveerd. De enige reden dat die goed bewaard was gebleven kwam omdat de steen omgekeerd op de vloer had gelegen.

Deze steen staat tegenwoordig bekend als 'de Riddersteen' (Dalle des chevaliers)

Alles leek na deze vondst een beetje in een stroomversnelling te gaan raken.

Helaas lopen de verhalen over wat er nu eigenlijk allemaal zou gebeuren – en waarom – behoorlijk uiteen.

Wat betreft de data hebben we enkel maar wat houvast aan wat er aan schriftelijke stukken over is gebleven. Waaronder wat aantekeningen in het dagboek van Saunière zelf.

Naar het schijnt heeft hij zijn collega's uit Rennes-le-Bains en het dorp Coustaussa – tegenover Blanchefort – verteld over zijn vondst. Ik denk dat men er gerust van uit mag gaan dat vooral abbé

Boudet, de pastoor van Rennes-les-Bains, opgetogen moet zijn geweest over deze vondst.

De rol van die andere pastoor, abbé Gélis uit Coustaussa, is wat minder duidelijk. Het schijnt overigens dat die de persoonlijke biechtvader van Saunière zou zijn geweest.

Op de 'Riddersteen' staat een afbeelding die het mogelijk maakt om flink te speculeren over de betekenis. De kans dat deze afbeelding wel uit Visigotische tijden stamt is in ieder geval groter dan wat betreft de zuilen waarop het altaar stond.

Het verhaal wil dat nadat men deze steen had opgetild, in de aarde eronder iets had gelegen dat glom. Waarna Saunière gelijk de werklieden die de steen voor hem eruit hadden gehaald had weggestuurd.

Iedereen denkt bij iets glimmends nu natuurlijk gelijk aan een pot met goud, en helemaal onmogelijk is dat natuurlijk ook niet. Maar Saunière zou in ieder geval tegen de lieden die de pot met glimmende inhoud hadden gezien hebben gezegd dat het slechts Lourdes medailles had betroffen.

Maar het gegeven dat hij gelijk hierna contact met zijn collega's uit de nabijgelegen dorpen zocht, zegt in ieder geval dat hij meende hun kennis nodig te hebben met het identificeren van één en ander. Informatie over die pot met inhoud die hij had gevonden, de Riddersteen zelf, of over de plaats waar hij deze had gevonden. Zij kenden de geschiedenis van de locatie misschien net iets beter dan hij zelf.

In ieder geval toonde de vondst van die pot duidelijk aan dat de grond onder de Riddersteen niet uit rots had bestaan, zoals op veel andere plaatsen het geval zou zijn geweest, maar uit aarde.

Voor velen die al wat van de geschiedenis van Rennes-le-Chateau afweten zal dit verhaal waarschijnlijk wel niet geheel onbekend zijn.

Het is echter een enorme klus om alle onzin die er in de loop der decennia in is geslopen eruit te ziften.

Dit is extra moeilijk omdat deze onzin er door sommigen bewust in is gestopt om vele verschillende redenen. Interessant-doenerij en persoonlijk gewin komen hierin niet op de laatste plaats als motivatie.

Eigenlijk was dit allemaal begonnen om puur praktische redenen. In 1946 zou Noël Corbu in het leven van de toen al bejaarde Marie Denarnaud komen, zij was de eigenaresse van het domein van de inmiddels overleden pastoor. Zij had Corbu later meerdere malen verteld dat ze op goud liepen, maar ze zou overlijden zonder te zeggen wat ze daar precies mee had bedoeld. Corbu dacht

natuurlijk aan een letterlijke schat, maar kon zelf niets vinden dus besloot hij op een zeker moment er maar een hotel te beginnen. Wat trekt mogelijke hotelgasten nu eenmaal beter dan een goed verhaal over een verborgen schat van een schatrijke pastoor?

Later zou de Franse journalist Gerard de Sède hier hoogte van krijgen en deze ging op verder onderzoek naar wat er in de tijd van de pastoor moest zijn gebeurd.

Helaas had al die aandacht in de media over de 'plotseling schatrijke pastoor' zoveel aandacht getrokken dat een stel Franse grappenmakers (waarvan eentje met een erg fout verleden in de 2e wereldoorlog) besloten er een slaatje uit te gaan slaan en mensen een volledig

verzonnen geschiedenis aan te bieden die precies die ingrediënten bevatte die de mensen nu eenmaal het liefste hoorden.

Dat ze daar een bijzonder talent voor bleken te hebben mocht wel blijken uit hoeveel mensen er in eerste instantie in zouden trappen. Ze hadden er dan ook voldoende energie in gestoken.

Toen het verhaal bij een stel Engelse schrijvers terecht kwam (Baigent-Leigh-Lincoln) was het hek van de dam, mensen bleken zo een behoefte te hebben aan zo'n sensationeel verhaal over een verborgen schat en een geheim dat het Christendom op zijn grondvesten zou doen schudden, dat het in een wereldtaal (nl. Engels) geschreven product van deze schrijvers een bestseller werd.

Dit boek zou er overigens wel voor zorgen dat ik voor het eerst over dit plaatsje zou horen, en natuurlijk moest dit wel gelijk mijn aandacht trekken.

Helaas bleek er in deze versie van het verhaal (Het Heilige Bloed en de Heilige Graal) over meneer pastoor al zoveel door de Franse grapjassen verzonnen materiaal te zitten dat het nog slechts een schaduw van het oorspronkelijke verhaal bevatte, en het accent was volledig verkeerd komen te liggen. Alhoewel men natuurlijk nooit moet vergeten dat er geen rook is zonder vuur.

In het volgende hoofdstuk ga ik weer verder met de geschiedenis van pastoor Berenger Saunière, zijn huishoudster Marie Denarnaud, Alfred Saunière en vele andere hoofdrolspelers die elk hun eigen aandeel hadden in deze vreemde geschiedenis.

Het verhaal wordt zo waarheidsgetrouw als maar mogelijk is verteld, en zoveel als maar kan in chronologische volgorde.

9; Geheimen

In het vorige hoofdstuk was ter sprake gekomen dat Rennes-le-Chateau een nieuwe pastoor had gekregen die er nogal anti-republikeinse opvattingen op had nagehouden. In een preek had hij zich hierover uitgelaten en dat was niet bij iedereen in goede aarde gevallen, daarom werd hij even gelijk weer uit zijn ambt gezet.

Tijdens die tijdelijke 'verbanning' - naar Narbonne, waar hij doceerde op het seminarie – was hij in aanraking gekomen met vertegenwoordigers van de adel die natuurlijk wel sympathie hadden gekoesterd voor de opvattingen van deze jonge priester. Evenals dat zijn bisschop hem de hand boven het hoofd was blijven houden.

Dat de bisschop dat met bijbedoelingen moet hebben gedaan moge duidelijk zijn, want in een vorig deel had ik reeds verteld dat deze bisschop op de hoogte moet zijn geweest van het geheim waarin de plaats waar de parochie van abbé Berenger Saunière zich bevond de hoofdrol speelde.

Saunière's jongere broer Alfred was overigens in dezelfde tijd eveneens in Narbonne geweest en deze schijnt zich helemaal in adellijke kringen te hebben opgehouden.

In ieder geval had de pastoor van Rennes-le-Chateau uiteindelijk – na dringende verzoeken van diverse van zijn parochianen – terug mogen keren naar Rennes-le-Chateau. En dankzij zijn nieuwe contacten keerde hij terug in het bezit van een gulle donatie van de gravin van Chambord ter restauratie van zijn vervallen kerkje.

Eenmaal terug in zijn dorpje zou hij nog een donatie ontvangen van een andere rijke dame en deze donaties stelden hem in staat met de herstelwerkzaamheden aan te vangen.

Al spoedig zou hij, dankzij de vondst van zijn klokkenluider, in het bezit geraken van een documentje dat hoogstwaarschijnlijk door zijn verre voorganger Antoine Bigou in de balustrade van de oude preekstoel was verstopt.

Waarschijnlijk niet zo geheel toevallig besloot hij gelijk daarna een oude rechthoekige soort van grafsteen van zijn kerkvloer op te laten tillen om te kijken wat zich daaronder bevond.

Afgezien van een mooie afbeelding die op de onderkant van de steen was gegraveerd vond hij in de aarde eronder een pot met munten erin, hij vertelde de werklui die hem hadden geholpen met het optillen van de steen dat het slechts Pelgrims-medailles had betroffen.

Al zocht hij wel gelijk hierna contact met zijn collega's uit

andere nabije dorpen. En natuurlijk had zich onder hen abbé Henri Boudet bevonden, de pastoor van Rennes-les-Bains die tevens op de hoogte moet zijn geweest van het geheim van Rennes-le-Chateau.

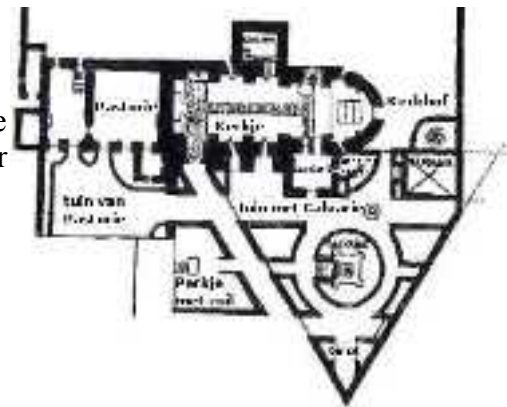

Niet al te lang na de vondst in zijn kerkje en het contact met zijn collega's zou Saunière de gemeente om toestemming hebben gevraagd om het 'kerkplein' wat op te knappen.

Dit kerkplein betreft slechts een kleine open plaats maar bood voldoende ruimte voor hem om er een soort van plantsoentje in aan te leggen.

Hij had de vorm van het pleintje en alles wat erop kwam te staan helemaal zelf ontworpen in een zekere vorm die voor een goedgelovige Katholiek makkelijk kon worden uitgelegd als dat hij daarmee de Heilige Drieëenheid wenste te benadrukken.

De oude altaarzuil die hij zelf had gehouden zette hij eveneens in het plantsoentje neer, zij het dat hij er wel iets vreemds mee deed.

Hij zette de zuil namelijk ondersteboven neer en had er in die hoedanigheid 'penitence, penitence' (boetedoening) op laten graveren. Evenals het jaartal waarin het plantsoentje gereed was gekomen, 1891. Daarnaast had hij er een Alpha-Omega teken op laten graveren en er een standbeeld van Onze lieve Vrouwe van Lourdes op gezet.

Men kan zich terecht afvragen waarom hij die zuil ondersteboven had gezet en of hij hiermee iets had willen zeggen. Want dat hij het 'per ongeluk' zou hebben gedaan lijkt vrijwel uitgesloten, Berenger Saunière was een ontwikkeld man. En laten we vooral niet vergeten dat zowel abbé Bigou, abbé Boudet en misschien nog wel enkele anderen, bepaalde boodschappen vooral in steen leken te willen achterlaten.

En zeker sinds de vondst van die 'Riddersteen' had Saunière de volle aandacht van abbé Boudet, de pastoor van Rennes-les-Bains, gekregen.

In die tijd was de Maria-verschijning van Lourdes overigens nog tamelijk nieuw (1854) en genoot dit fenomeen nog de volle aandacht van de Katholieke wereld. Als men dit in gedachte houdt kwam het voor de buitenwereld dus niet vreemd over dat Saunière naast dit standbeeld nog een Mariabeeld in zijn plantsoentje besloot te zetten, maar nu in een grot (het was in een grot te Lourdes dat de Maria-verschijning had plaatsgevonden). Die grot zou hij – volgens de verhalen – van stenen hebben laten construeren die hij zelf had verzameld tijdens de talloze wandelingen die hij maakte in het dal beneden Rennes-le-Chateau.

Toen dat plantsoentje helemaal naar zijn smaak was ingericht had Saunière dat dus op 21 juni 1891 feestelijk laten inzegenen door een monnik van de orde der Lazaristen uit de Notre Dame de Marceille.

Een achterdochtige geest mag iets vermoeden achter deze symboliek.

Het verhaal wordt nu echter een stuk schimmiger. Ik kan enkel maar hopen dat ik de volgorde van gebeurtenissen een beetje juist neer zal zetten. Niet dat als ik er een beetje naast zou zitten wat die volgorde betreft, dit gelijk afbreuk zou doen aan de conclusies die uiteindelijk volgen.

Exact drie maanden nadat het plantsoentje feestelijk was ingewijd (21 september) schreef Saunière in zijn dagboek: "Brief uit Granès, ontdekking van een graf, het regent."

De eerste en laatste opmerking zijn niet echt interessant, echter wel die ontdekking van een graf. Saunière zou dus een graf hebben ontdekt, op een plaats waar hij dat misschien niet direct had verwacht. Of hij had het graf van een specifieke persoon ontdekt op een plaats waar hij dat niet had verwacht.

De verhalen over het mysterie zijn er vrij duidelijk in dat Saunière was gaan graven op de plaats waar hij eerder die Riddersteen om had laten keren, en waar hij die pot met medailles uit de aarde had zien steken.

Het is niet meer dan logisch dat er ergens in de vloer van het kerkje een doorgang had moeten zijn, want de crypte van de adellijke familie van Rennes-le-Chateau bevindt zich er namelijk onder. Daar zijn de papieren duidelijk genoeg in.

Het lijkt mij niet onlogisch dat Saunière na zijn gesprek met abbé Boudet één en ander moet hebben vernomen over de adellijke familie van Rennes-le-Chateau. Of Henri Boudet hem gelijk van het volledige geheim op de hoogte heeft gebracht, datgene wat abbé Bigou ooit moeten hebben doorgegeven? Dat blijft gissen. Al ben ik geneigd te geloven van wel. Want waarschijnlijk bevatte de vondst van het perkamentje in de balustrade van de oude preekstoel al genoeg aanwijzingen van de biechtvader van Marie de Nègre d'Ables om Saunière iets te laten vermoeden. Henri Boudet kon

dit dan mooi aanvullen, en Saunière tips geven wat hij nu verder zou kunnen gaan doen. Saunière heeft dus waarschijnlijk de volledig met aarde dichtgegooide ingang naar de crypte van de familie d'Hautpoul-Blanchefort weer vrijgemaakt en is toen natuurlijk de crypte binnen gegaan om daar te kijken. En hij zou dus hier waarschijnlijk 'een graf' ontdekken. Een bijzonder graf.

1891 was overigens tevens het jaar waarin andere werkzaamheden zo waren opgeschoten dat zelfs de pastorie naast de kerk weer bewoonbaar was geworden. Hij trok daar dan ook weer in, samen met minstens 1 lid van de Denarnaud-familie waar hij eerder bij in had gewoond, namelijk de nu tot zijn huishoudster benoemde dochter Marie. Al schijnt er ook wel eens te worden beweerd dat andere leden van die familie eveneens in de pastorie waren gaan wonen.

Wel bekend is dat hij een bedrag van 250 FF van de moeder van zijn huishoudster zou lenen, en met deze daad wordt eigenlijk al duidelijk dat hij dan nooit een heuse pot met goud kan hebben gevonden toen hij de Riddersteen om had laten draaien.

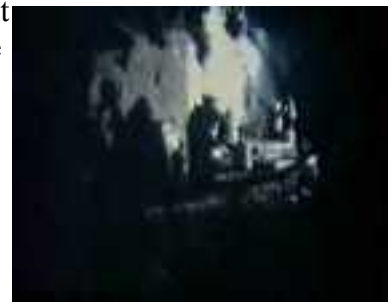
Waarschijnlijk gebruikte hij het geleende geld om een klein gebouwtje direct naast het kerkhof te laten bouwen, waarin hij zijn 'bibliotheek' kon inrichten.

Dat gaf hem gelijk een goed excuus om dichtbij dat kerkhof in de buurt te zijn, want dat had ineens zijn volle aandacht en hij liet daar gelijk een afsluitbare toegangspoort in zetten.

In de jaren erna zou hij regelmatig – liefst midden in de nacht – op het kerkhof aan het graven zijn, soms vergezeld van zijn huishoudster die hij toen blijkbaar al een en ander had toevertrouwd.

Deze stiekeme nachtelijke activiteiten konden natuurlijk onmogelijk lang onopgemerkt gaan blijven in zo'n klein dorpje, en in 1895 kreeg de prefect van het département van de Aude – waar Rennes-le-Chateau zich in bevindt – een brief van inwoners van Rennes-le-Chateau met een klacht over de nachtelijke graafwerkzaamheden van de pastoor op hun kerkhof.

Dit verhaal heet niet voor niets het Rennes-le-Chateau dilemma, want we zitten nu even weer met een dilemma.

Eigenlijk reeds voordat Saunière zou beginnen met graven op het kerkhofje – na eerst 'een graf' te hebben ontdekt op waarschijnlijk een andere plaats – zou hij volgens het bekende verhaal op advies van zijn bisschop Billard (ingewijd in 'het geheim', zoals reeds eerder beschreven) naar Parijs zijn gegaan om een door hem gevonden document te laten decoderen.

We weten inmiddels al dat de gecodeerde documenten die hij volgens het oorspronkelijke eerste verhaal in de Visigothische zuil had gevonden nooit hadden bestaan in zijn tijd, die waren veel later gemaakt door een inventieve markies, grapjas en acteur die Philippe de Cherisey heette.

Maar, de kleinzoon van klokkenluider Antoine Captier, die dezelfde naam draagt als zijn grootvader, weet ons te vertellen dat Saunière echt een document had gevonden in de balustrade van de oude preekstoel.

Resteert de vraag of dat soms het document zou kunnen hebben betroffen dat gedecodeerd diende te worden?

Maar ons dilemma is nog groter dan enkel bovenstaand gegeven. Er bestaan weliswaar foto's van onze brave pastoor tijdens zijn visite aan de Franse hoofdstad, men denkt tegenwoordig echter dat dit geen foto's zijn van Berenger Saunière, maar van zijn broer Alfred! De broertjes leken daarvoor schijnbaar net genoeg op elkaar.

We bevinden ons nu dus in de gebeurtenissen van de jaren 90 van de 19e eeuw en misschien is het eerst even handig nu om te kijken wat dat broertje van onze pastoor in de tussentijd had gedaan. Laten we vooral niet vergeten dat Alfred reeds priester was geweest toen Berenger daar nog voor studeerde. En dat deze les had gegeven op het seminarie van Narbonne in een periode dat Berenger daar ook even toe genoopt was geweest. Dat was toen hij even niet langer pastoor van Rennes-le-Chateau had mogen zijn na een anti-republikeinse preek. In deze periode was Alfred overigens tevens een kennis van gravin de Chambord, die dame die zijn broer Berenger een eerste donatie zou geven voor de restauratie van diens kerkje.

In 1893 besluit Alfred niet langer op het seminarie van Narbonne te blijven en wordt hij missionaris. Al scheen hij wel in nauw contact te blijven staan met het bisdom.

Dat bisdom, en reken maar dat Msgr. Billard hier een vinger in de pap moet hebben gehad, draagt hem dan voor als aalmoezenier bij het leger. Maar dit wordt toch geweigerd omdat van hem bekend was dat hij net zo fel anti-republikeins was als zijn grote broer.

En dan wordt hij ineens, in 1897, de persoonlijke onderwijzer van de kinderen van de adellijke familie van Chefdebien-de Zagarriga. Deze familie maakte deel uit van een geheel netwerk van adellijke families die zich in de 'fin de siècle' periode van dat moment bezighielden met allerlei occulte en esoterische genootschapjes. De Markies de Chefdebien was zelfs een kleinzoon van de oprichter van een esoterisch genootschap dat de Philadelphiërs heette en een vorm van occulte vrijmetselarij betrof.

De loge van de 'Primitieve Ritus van Narbonne' (de 'Philadelphiërs'), was opgericht in 1779 en de meeste leden behoorden tot de adel van de

Languedoc. Ze schijnen zelfs goede contacten te hebben onderhouden met de Ridders van Malta. Want de markies de Chefdebien d'Armissan was enige tijd een kolonel op dat eiland geweest.

Malta scheen wat dat aangaand toch al van invloed te zijn geweest binnen zekere esoterische groeperingen. Want in de 18e eeuw had ene Graaf Cagliostro daar een bezoek aan gebracht en later

werd hij de oprichter in Venetië van een nieuwe 'Ritus' die de 'Ritus der Mitzraïm' (Mizraïm is Egyptisch in het Hebreeuws) werd genoemd. Dit systeem belandde in 1810 in Frankrijk waar het uiteindelijk met de 'Ritus van Memphis' samenging.

Dit laatste genootschap is weer van belang voor dit verhaal, want deze was namelijk in 1838 gesticht door ene Jean of Jacques Étienne Marconis de Nègre, jawel familie van Marie de Nègre d'Ables-Dame d'Hautpoul et de Blanchefort! Zodoende was dit heerschap dus eveneens afkomstig uit het geslacht d'Aniort, die familie die lang geleden zelfs pausen hadden kunnen chanteren met een zeker geheim. Dat iemand uit deze familie een occult

genootschap oprichtte lijkt haast geen toeval te kunnen zijn.

In 1881 gingen de Ritus van Memphis en die van Mitzaïm samen en zouden zo nog aardig van zich doen laten horen binnen de occulte groeperingen die welig tierden in die periode. Want onder hun leden zouden zich illustere personages bevinden zoals Aleister Crowley en Rudolf Steiner (antroposofie). Maar ook ene Karl Kellner, die later samen met Theodor Reuss de 'Orde van de Tempeliers van de Oriënt' zou oprichten, beter bekend als de OTO. Waar de zojuist genoemde Aleister Crowley - ook wel eens 'Het Grote Beest' genoemd - later weer tot toe zou treden.

Zonder nu al teveel uit te weiden wil ik over deze laatstgenoemde enkel nog even kwijt dat Crowley op het gebied van esoterische denkbeelden in eerste instantie het grote voorbeeld zou zijn voor de eveneens Britse Gerald Gardner, die later weer de Wicca zou introduceren. Gardner kreeg zelfs van Crowley toestemming de op een zeker moment ter ziele gegane OTO nieuw leven in te blazen.

Maar om nu weer terug te keren naar die ene Franse vrijmetselaarsloge die ergens de bron van veel van deze stromingen zou blijken te zijn, er bleef blijkbaar een aparte 'tak' bestaan van de Ritus van Memphis die min of meer samen ging met de eerder hierboven genoemde 'Philadelphiërs' van Narbonne.

En dan komen we zo terug bij Alfred Saunière, de enigmatische broer van de pastoor van Rennes-le-Chateau.

Het verhaal gaat namelijk dat hij in de tijd dat hij de huisonderwijzer was in de familie de Chefdebien, dat hij toegang zou hebben gehad tot de geheime 'verboden' archieven van de familie en er enkelen van had ontvreemd.

Eigenlijk is niet geheel duidelijk of hij ze daadwerkelijk met zich meenam, of enkel de inhoud ervan in zich opnam. Maar men vatte dit wel heel hoog op.

Dit ene gegeven zou wel eens van groter belang kunnen zijn in het gehele Rennes-le-Chateau dilemma dan men tot nu toe heeft gedacht.

Alfred werd in ieder geval wel vaker gezien binnen zekere esoterische groeperingen waarin de adel zich ophield, en dat verklaart tevens gelijk zijn aanwezigheid in Parijs in een zekere periode. In de hoofdstad werd er toen een foto van hem gemaakt die men naderhand als overtuigend bewijs ging gebruiken dat Berenger Saunière in Parijs zou zijn geweest.

Maar dat die foto van zijn broer bleek te zijn en niet van hemzelf sluit nog steeds niet uit dat Berenger zelf in Parijs zou zijn geweest.

Volgens Claire Corbu, de dochter van de in het vorige deel reeds even ter sprake gekomen Noël Corbu, zou Marie Denarnaud er rotsvast van overtuigd zijn geweest dat de pastoor van Rennes-le-Chateau daadwerkelijk zelf ook naar Parijs was geweest.

En waarom ook niet? Omdat er geen schriftelijk bewijs voor bestaat wil dat nog niet zeggen dat het niet plaats heeft gevonden. Zijn broer was daar uiteindelijk ook en het was wel dankzij die broer dat hij regelmatig kon beschikken over gulle donaties.

Nu doen er over dat bezoekje van Berenger aan Parijs allerlei verhalen de ronde. Hij zou dus zijn geïntroduceerd in diverse occulte kringen die vooral in de hoofdstad in die dagen bijeenkomsten hielden. Dat blijft heel goed mogelijk, want we weten inmiddels dat zijn broer zich sowieso in die kringen ophield. Berenger zou daar een bijzondere relatie hebben gekregen met de operazangeres Emma Calvé waarin hij het niet erg nauw zou hebben genomen met zijn celibataire gelofte.

Dit blijft eveneens goed mogelijk, want er is sowieso bewijs van dat zijn broer Alfred het niet nauw nam met die kuisheidsgelofte als priester, en zelfs een zoon had. En Berenger had het voorbeeld van zijn jongere broer in wel meer zaken gevolgd uiteindelijk.

Het verhaal dat hij het document in Parijs moest laten decoderen door ene Emile Hoffet, dat blijft onzeker. Persoonlijk denk ik dat zijn gedragingen direct na de vondst ervan in de balustrade van de preekstoel al aangeven dat hij de inhoud ervan al kende. Ik vermoed dus dat het met dit detail eerder om verdichtsels gaat.

Waarom hij dan wel naar Parijs was gegaan? Omdat OF zijn broer, OF zijn bisschop – en ik gok op de eerste – hem daartoe had uitgenodigd. Er viel veel financieel voordeel uit te halen waarschijnlijk, wat Berenger wel kon gebruiken voor de verdere restauraties van zijn kerkje. En hij kon zo mogelijk gelijk meer ervaren over dat grote geheim dat het plaatsje waarin hij pastoor was betrof. Want daar was binnen zekere kringen in die dagen beslist meer over bekend.

In ieder geval zou hij volgens het standaard verhaal over hem in Parijs het Louvre bezoeken – al dan niet op aanraden van iemand uit de kringen waar hij zich in ophield op dat moment – en daar bijzonder geïnteresseerd raken in één schilderij in het bijzonder. Al is het natuurlijk ook weer mogelijk dat hij daar door een ander voorheen reeds op was geattendeerd. Het betrof in ieder geval het schilderij van Nicolas Poussin, 'Les bergers d'Arcadie'.

In hoofdstuk 5 kwam dit schilderij dus al even ter sprake.

Het verhaal gaat dan weer dat de pastoor een reproductie van dit schilderij uit het Louvre mee zou hebben genomen terug naar Rennes-le-Chateau. En dan wordt er tegenwoordig weer beweerd dat het Louvre in die tijd geen reproducties verkocht.

Doet dat er toe?

Ten eerste viel er op andere plaatsen in die grote stad misschien wel aan een reproductie te komen, en anders had hij misschien helemaal geen reproductie mee terug genomen, Maar het schilderij had wel zijn aandacht gekregen. Want als de verwoede wandelaar die hij was had hij het landschap op dat schilderij herkend.

Of Berenger Saunière nu wel of niet in Parijs is geweest, dan nog zou hij vooral dankzij zijn broer het nodige te weten hebben kunnen komen over zowel het schilderij van Poussin als over zekere occulte genootschappen binnen de adel. En zo zou het verhaal zich toch verder gaan ontwikkelen zoals het uiteindelijk deed.

Feit blijft in ieder geval dat hij meerdere malen zijn dorp enige tijd verliet en een 'open brief' achterliet bij zijn huishoudster om zijn afwezigheid onopgemerkt te laten blijven.

"...omdat ik in een haast moest vertrekken voor een bezoek aan een van mijn medebroeders, voor nu laat ik u nu enkel even weten dat ik uw brief heb ontvangen en bedankt voor het bericht..."

Marie kon het oppervlakkige antwoord in die brief dan als antwoord sturen op de brieven die er eventueel binnenkwamen, zo leek het dan net of de pastoor die zelf had verzonden.

Eerder in dit hoofdstuk kon men reeds lezen dat Berenger Saunière – soms samen met zijn huishoudster – 's nachts aan het graven was geslagen op het kerkhofje dat hij eerst van een afsluitbare toegangspoort had voorzien.

Daarover was dus door een dorpsbewoner een klacht ingediend bij de prefect van het departement.

Men kan zich nu gaan afvragen waarnaar de pastoor dan had gezocht?

In zijn dagboek had hij eerder geschreven dat hij een graf had ontdekt – dat moet dan in de crypte van de Hautpoul familie onder de kerk zijn gebeurd na het optillen van die 'Riddersteen' – want pas daarna was hij ijverig gaan graven op het kerkhofje naast de kerk.

Het kan niet anders dan dat hij op het kerkhofje de grafsteen had gezien die daar door zijn verre voorganger Antoine Bigou ooit was neergezet.

Het eenvoudige gegeven dat hij later besloot de door abbé Bigou gemaakte tekst op de deksteen uit te wissen toont aan dat deze tekst voor de priester van belang was, en dat hij waarschijnlijk vond dat de aanwijzingen erop net iets TE duidelijk waren.

Wat hij echter niet wist toen hij dit deed was dat iemand die in oude graven van belangrijke personen geïnteresseerd was geweest reeds een afbeelding van deze deksteen had gecreëerd.

En zo komen we dan vanzelf weer uit bij dat schilderij van Nicolas Poussin waar de pastoor zo'n belangstelling voor had gekregen – al dan niet toen hij in Parijs was – en waar min of meer dezelfde tekst op had gestaan.

Zij het misschien op een iets andere manier geschreven, maar dit schilderij had eveneens een graf betroffen waar de tekst 'Et in Arcadia ego' op had gestaan.

In deel 5 had ik reeds aangegeven dat abbé Bigou door middel van deze zelfde tekst op de grafsteen van Marie de Nègre mogelijk aan

had willen geven dat deze familie iets af moest hebben geweten van de locatie waar men de relieken van Maria Magdalena had verborgen nadat de godsdienstoorlogen in Frankrijk waren uitgebroken. Dat hij waarschijnlijk pas op het sterfbed van de markiezin in haar biecht hierover had gehoord en had besloten dat dit te belangrijk was om enkel door de telgen van deze familie als geheim te worden bewaard. Het was niet enkel HUN geheim, het behoorde een KATHOLIEK geheim te zijn. Maar hij had het in de biecht gehoord en kon dat als consciëntieus priester dus beslist niet gewoon openbaar maken, hij had daarom maar besloten het door middel van cryptische aanwijzingen door te geven. Aanwijzingen waarvan hij hoopte dat die vooral door collega's zouden worden begrepen. Het geheim hield hem echter zo bezig dat hij later besloot om helemaal op zeker te gaan, dus had hij mogelijk naast die vreemde inscripties op de grafsteen van Marie de Nègre ook nog aanwijzingen achtergelaten op een documentje dat hij in de balustrade van de preekstoel had verstopt. En alsof dat nog niet voldoende was besloot hij weer later toen hij in Spanje was als balling er toch maar een collega over te gaan vertellen, die uit Rennes-les-Bains die abbé Cauneilles heette.

Hoogstwaarschijnlijk deed hij dat vlak voor zijn overlijden in een biecht, zodat deze dat ook weer niet aan 'Jan en alleman' kon doorbrieven.

En zo was het via-via uiteindelijk bij abbé Boudet en msgr. Billard beland, tijdgenoten van Berenger Saunière.

Uit alles blijkt dat Berenger Saunière op een zeker moment op de hoogte moet zijn geweest van het gegeven dat Maria Magdalena het grootste deel van haar natuurlijke leven vlakbij de plaats waar hij pastoor was had gewoond in een grot, en dat zij na haar dood in eerste instantie was bijgezet in een speciaal daarvoor geconstrueerd graf in het dal niet ver van zijn dorp vandaan. Henri Boudet heeft hem op een zeker moment beslist wel verteld hoe hij had uitgevonden dat zij daarna in een crypte op het terrein van de Notre Dame de

Marceille was beland – daarover had hij uiteindelijk zelfs

aanwijzingen achtergelaten in zijn vreemde boek en op het terrein van die kerk zelf – maar hij kon ook vertellen dat zij daar niet meer lag nu. En nu had Berenger met het openen van de crypte der Hautpouls mogelijk eindelijk de laatste bergplaats van haar relieken ontdekt. Dit detail moet Marie de Nègre d'Ables, dame d'Hautpoul et de Blanchefort, in haar laatste biecht beslist ook wel tegen haar biechtvader Bigou hebben verteld.

Ergens was dit dus een geheim dat geheel tegen de gangbare Katholieke opvattingen in ging. Want men ging er al lange tijd van uit dat Maria Magdalena was begraven in St Maximin la Ste Baume, waar men zelfs tegenwoordig op haar feestdag nog steeds haar vermeende schedel rondzeult.

Toch kan dit enkele gegeven over Maria Magdalena haar verblijf tijdens haar leven en na haar overlijden onmogelijk voldoende zijn geweest voor de familie d'Aniort om er tijdens de Albigenzische kruistocht zelfs de paus mee te kunnen chanteren. We moeten er dus rekening mee houden dat Saunière bij het toegankelijk maken van de crypte van de familie d'Hautpoul achter nog veel meer explosieve geheimen was gekomen. Dit valt echter lastiger aan te tonen, al wijzen zekere handelingen die hij later zou verrichten wel in een zekere richting.

Later zal ik wel verder ingaan op die mogelijke andere geheimen die binnen de familie d'Aniort bekend moeten zijn geweest en die over waren gedragen van vader op zoon, van moeder op dochter. Uit al zijn handelingen blijkt in ieder geval dat Berenger Saunière vanaf het moment van zijn ontdekking een ongewone belangstelling – zo niet adoratie – voor de Bijbelse personage Maria Magdalena aan de dag zou gaan leggen. Dit blijkt vooral uit de decoraties in zijn kerkje, die in de loop der jaren steeds fraaier begon te worden.

Dat hij nu en dan nog wel extra donaties daarvoor nodig had blijkt wel uit het eenvoudige feit dat Henri Boudet hem via Marie Denarnaud ook regelmatig wat toe zou stoppen (vanaf 1896).

In het volgende hoofdstuk gaan de veranderingen aan het kerkje te Rennes-le-Chateau ter sprake komen. Veranderingen waarmee de pastoor duidelijk leek aan te willen geven 'iets' te weten. En Maria Magdalena speelde daar de hoofdrol in.

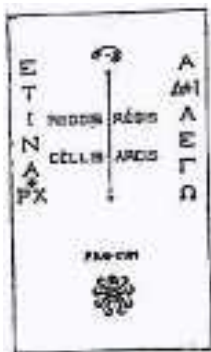
10; l'église de Sainte Madeleine

In het vorige deel is reeds ter sprake gekomen hoe de nieuwe anti-republikeinse pastoor van Rennes-le-Chateau aan zekere fondsen wist te komen om aan de restauratie van zijn kerkje te kunnen beginnen. Vooral dankzij zijn jongere broer Alfred – die duidelijk meer een 'man van de wereld' was – kwam hij in aanraking met de adel uit de regio die in hem een medestander zag voor terugkeer naar de monarchie.

Deze adel hield zich in die dagen vooral bezig met allerlei occulte genootschappen, vooral vormen van Vrijmetselarij die soms nogal afweken van wat men er tegenwoordig van af denkt te weten. Zelfs nazaten van de eens machtige familie d'Aniort – en natuurlijk het vroegere adellijke huis van Rennes-le-Chateau – hadden een eigen Ritus opgericht. En dan komt toch weer de gedachte naar voren of kennis over een oud geheim dat jaren binnen deze families was gekoesterd hier geen rol in zou kunnen hebben gespeeld?

Tijdens de eerste restauratiewerkzaamheden had pastoor Saunière de doorgang naar de crypte van het adellijke huis van Hautpoul-Blanchefort weer vrijgemaakt – deze doorgang was met aarde dichtgegooid geweest en er had een stenen plaat over gelegen – en na in die crypte te zijn geweest had hij ineens grote interesse gekregen voor het kerkhofje naast de kerk waar hij 's nachts samen met zijn huishoudster Marie Dénarnaud was gaan graven.

Dat was echter niet het enige vreemde wat meneer pastoor zou doen, om de een of andere reden had hij besloten de deksteen van één graf op dat kerkhofje te ontdoen van zijn opschrift. Namelijk van die van Marie de Nègre d'Ables, Dame d'Hautpoul et de Blanchefort.

De vraag is waarom hij dit deed. Op die deksteen had op een vreemde wijze geschreven de tekst 'Et in Arcadia ego' gestaan en dit moet enige betekenis voor hem hebben gehad, omdat hij daarna tevens grote interesse zou gaan tonen in het schilderij van Nicolas Poussin. Dit schilderij, 'les bergers d'Arcadie' geheten, had twee herders en een voor die tijd tamelijk chic geklede vrouw bij een graf uitgebeeld. Een graf waar de tekst 'Et in Arcadia ego' op had gestaan.

Er wordt overigens tevens beweerd dat Saunière op een zeker moment de tekst van de in deel 6 reeds genoemde 'Coume Sourde' steen zou hebben gewist. Of deze bewering klopt is mij niet bekend, zoals mij evenmin bekend is of die steen nog bestaat. Maar de met Saunière bevriende archeoloog Ernest Cros had sowieso een afbeelding van de inscriptie gemaakt.

Het geeft in ieder geval aan dat de steen iets aangaf waarvan de pastoor liever zag dat het verborgen bleef. Occult is een ander woord voor verborgen.

Mocht hij aan de ene kant bepaalde aanwijzingen laten verdwijnen, aan de andere kant zou hij juist voor veel nieuwe gaan zorgen. En het kerkje dat hij liet restaureren dankzij de donaties van vele 'occulte' vrienden moest een soort van 'tempeltje' voor hem gaan worden, leek het wel.

In hoofdstuk 8 vertelde ik reeds hoe Berenger Saunière bij zijn aankomst te Rennes-le-Chateau had vastgesteld dat het kerkje waar hij de nieuwe pastoor was in een uiterst vervallen staat verkeerde.

Een deel van het dak had ontbroken en de inrichting binnen liet ook nogal te wensen over.

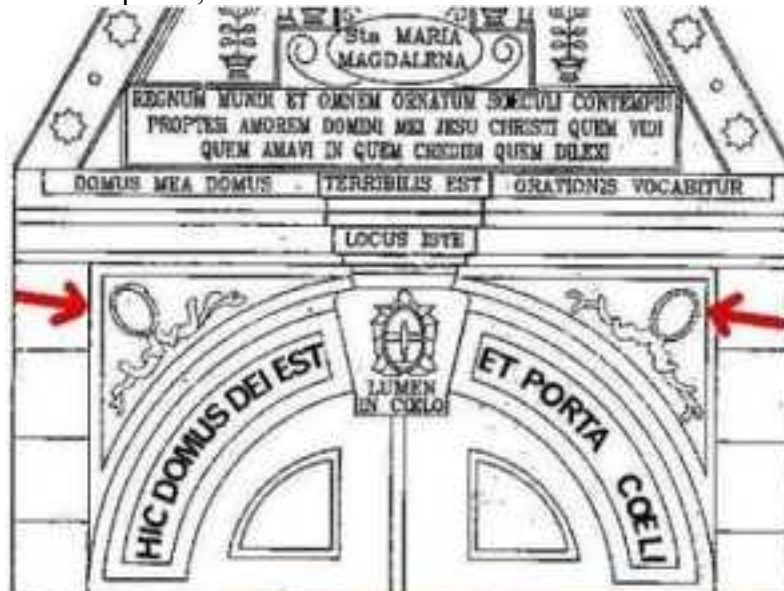
Dat waren de eerste dingen geweest die hij had laten repareren nadat hij donaties had ontvangen, maar hij had gelijk besloten meer aan het uiterlijk van het kerkje te verbeteren.

De volgorde is mij niet helemaal bekend, ik ga ervan uit dat het dak en delen van de gevel natuurlijk als eerste onder handen waren genomen. Maar ik denk dat de ingang vrij spoedig daarna aan de beurt kwam (men zegt 1892). En die ingang heeft al enige verrassingen te bieden.

Ik gebruikte de omschrijving 'tempeltje' hierboven opzettelijk.

Want abbé Saunière zou boven de nieuwe ingang een citaat uit de Bijbel laten graveren die stamde uit de droom van aartsvader Jacob: "Terribilis est Locus iste, Hic Domus Dei est et Porta Coeli".

(Dit is een ontzagwekkende plaats, het is het Huis Gods en de Poort naar de Hemel.)

Eigenlijk zijn er maar weinig die zien dat hier wel eens een eerste belangwekkende aanwijzing van Saunière in zou kunnen blijken te schuilen!

Want de plaats waar Jacob volgens dat verhaal die droom had, die zou hij markeren met een stapeltje stenen en later zou daar de eerste Hebreeuwse tempel verrijzen! De tempel te Bethel – zoals die plaats werd genoemd en wat 'Huis van God' betekent – zou veel later door inwoners van Juda worden verguisd en zelfs als 'Heidens' worden afgeschilderd. Als u mijn verhaal 'Reis naar de Berg van God' hebt gelezen dan zult u misschien begrijpen waarom.

Saunière was net als Boudet voldoende belezen om te weten dat de tempel te Bethel voor Judeo-Christenen een dubieuze plaats binnen het geloof had ingenomen.

De poort van het kerkje te Rennes le Chateau heeft echter nog veel meer te bieden. En ik moet zeggen dat het mij enigszins verbaast – aan de andere kant juist ook weer niet – dat men de twee medaillons aan weerszijden van de ingang heeft laten verwerken.

Op de afbeelding hierboven is het misschien nog niet zo duidelijk te zien maar links en rechts boven de deur bevinden zich boven de wel goed bijgehouden tekst in de boog, twee medaillons waar een soort van slangachtig wezen onder kronkelt. In het medaillon links valt nog wel een bootje te onderscheiden met een mast en dwarsra erop dat wel wat weg heeft van een kruis. In dat bootje zit een vrouw.

Het valt niet moeilijk hier een detail uit het verhaal over Maria Magdalena in te herkennen, die in een al

dan niet stuurloos bootje uiteindelijk met haar reisgezelschap volgens de Katholieke legende in Saintes Maries de la Mer aan zou komen. Al zit zij op de afbeelding van het medaillon dan wel alleen in haar bootje. En dat doet ons dan weer eerder denken aan wat ik reeds in deel 2 heb beschreven. Hoe Maria Magdalena later door was gereisd naar Narbonne of omstreken en daar in haar eentje aan land was gegaan. Van waar zij uiteindelijk in de Razès in een grot was beland. Het geeft aan dat Berenger Saunière er ook van overtuigd was dat Maria Magdalena haar laatste levensjaren ergens in de buurt moest hebben doorgebracht.

Maar dan het medaillon aan de rechterzijde van de kerkdeur! Dat was voor mij nog wel de grootste verrassing, zij het dat deze door de verwerking nog veel moeilijker te identificeren blijkt.

Het betreft een gestalte in een jurk die de armen links en rechts gespreid houdt, zoveel mag toch wel duidelijk zijn.

Maar het heeft er alle schijn van dat zij – want ik ga ervan uit dat het een vrouwelijke figuur betreft – in elke hand iets vast houdt wat lang en dun is. Zoals een slang bijvoorbeeld. Nu is het niet vreemd om aan

een slang te denken want onder beide medaillons kronkelden eveneens slangen uiteindelijk.

Wie mijn verhaal over de eerste Zeevolken heeft gelezen die weet dat men op Kreta beeldjes maakten van een godin, priesteres of vrouwelijk ideaalbeeld dat er net zo uit zag.

Indien de afbeelding op het medaillon net zoiets was dan maakt dit het natuurlijk des te begrijpelijker waarom men het liet verwerken tot het onherkenbaar werd. Misschien heeft men die verwerking zelfs wel een handje geholpen dan.

Maar is het werkelijk zo vreemd dat Saunière voor een afbeelding als deze heeft gekozen – indien mijn identificatie ervan klopt – terwijl die eerder heidens als Christelijk aandoet? Mijn antwoord daarop is: nee, dat is het niet. Want met de spreuk op de poort leek hij 'voor wie oren had om te horen, en ogen om te zien' al aan te willen geven dat de kerk eerder de Tempel te Bethel vertegenwoordigde dan een normale Rooms-Katholieke kerk. En mijn verhaal Reis naar de Berg van God hier op Grenswetenschap geeft al aan dat de wijze waarop de eerste Hebreeën, het Koninkrijk Israël (in tegenstelling tot het Koninkrijk Juda) en later de groep rond Jezus hun religie

heel anders beleefden dan men tegenwoordig ziet in Christelijke kerken of Joodse synagoges (om dan nog maar te zwijgen over de moskeeën der Moslims). Terwijl zij toch monotheïstisch waren. Diverse gnostische evangeliën verraden die andere religieuze beleving eigenlijk al. En voor de vondst van vele van die evangeliën in de woestijn van Egypte (Nag Hamadi) circuleerden er al diverse in Europa. In 1896 was er zelfs reeds een evangelie van Maria Magdalena gevonden in Caïro, en men is ervan overtuigd dat er voor die tijd zelfs bij de Katharen gnostische evangeliën bewaard waren gebleven.

Voorts waren zulke religieuze zienswijzen vooral in trek bij de diverse occulte genootschappen in de Languedoc. Genootschappen zoals ik beschreef in het hiervoorgaande deel, en die tot de donateurs van Saunière mogen worden gerekend.

Nu wil het geval dat degene die de opdracht tot het maken van deze inscripties van Berenger Saunière had aangenomen en uitgevoerd – ene Bernard Giscard uit Toulouse – zelf ook een vrijmetselaar zou zijn geweest. Dezelfde meneer zou eveneens een groot deel van de decoraties in de kerk voor zijn rekening nemen die in november 1896 werden geleverd.

Laten we nu dan maar eens het kerkje in gaan om te zien hoe Berenger Saunière zijn 'Tempel' zou gaan decoreren.

Bij binnenkomst moet natuurlijk gelijk wel de demon Asmodeus opvallen die het wijwatervat op zijn rug draagt. Met daarboven dan vier engelen en de tekst uit het visioen van de Romeinse keizer Constantijn in het Frans: "Par ce signe tu le vaincras" (In hoc Signo vinces).

Dat een duivel met wijwatervat in een kerk staat is niet zo gek als men het soms doet voorkomen, er zijn verschillende kerken die zoiets hebben.

Zo is er bijvoorbeeld in het niet eens zo ver van Rennes-le-Chateau te vinden Montreal ook eentje die haast nog fraaier is dan die in Rennes-le-Chateau.

Asmodeus is een demon uit het Bijbelboek Tobit die tegen het huwelijk gekant was. Hij probeerde te voorkomen dat iemand in het huwelijk kon treden. Koning Salomo was de eerste die hem klein wist te krijgen met het gebruik van water.

Men kan dus wat gaan zoeken achter de reden dat Saunière deze met water getemde duivel aan de ingang van zijn kerkje zou plaatsen.

Zeker als het waar is dat hij zijn celibataire gelofte al had geschonden door in Parijs een affaire te hebben met de operazangeres Emma Calvé. Het zou kunnen betekenen dat hij het niet eens was met de celibataire gelofte voor dorpspriesters. En daar was hij dan beslist niet de enige in. Want vooral in de Languedoc

was het nogal eens voorgekomen dat priesters een – seksuele – relatie onderhielden met vrouwen. Vaak was dit hun huishoudster en dit werd meestal gedoogd. Zeker als die huishoudster al in de menopauze was.

Daarnaast is uit de Kathaarse tijd bekend (de Fournier-registers) dat Rooms-Katholieke priesters soms de grens over gingen naar de Spaanse streek Pallars waar men schijnbaar zelfs het huwelijk van Katholieke priesters kerkelijk liet inzegenen!

Overigens kan men er gerust van uitgaan dat Berenger Saunière een seksuele relatie onderhield met zijn huishoudster, de nog beslist niet in de menopauze verkerende Marie Dénarnaud. Naar het schijnt hadden enkel sommige

dorpelings het hier wel wat moeilijker mee.

Op het plaatje hierboven waarop Asmodeus te zien is kan men gelijk ook zien dat Saunière een nieuwe vloer had laten leggen in een schaak- of dambordpatroon.

Dit was natuurlijk nodig geweest, maar hij had bij het aanleggen van die vloer wel gelijk de ingang naar de crypte van de adellijke familie d'Hautpoul et de Blanchefort laten verdwijnen! Blijkbaar vond hij dat bepaalde zaken geheim moesten blijven.

Dan is nu misschien de tijd aangebroken even een aantal vroegere aanwijzingen van abbé Bigou – de biechtvader van Marie de Nègre d'Ables – en abbé Henri Boudet te verklaren.

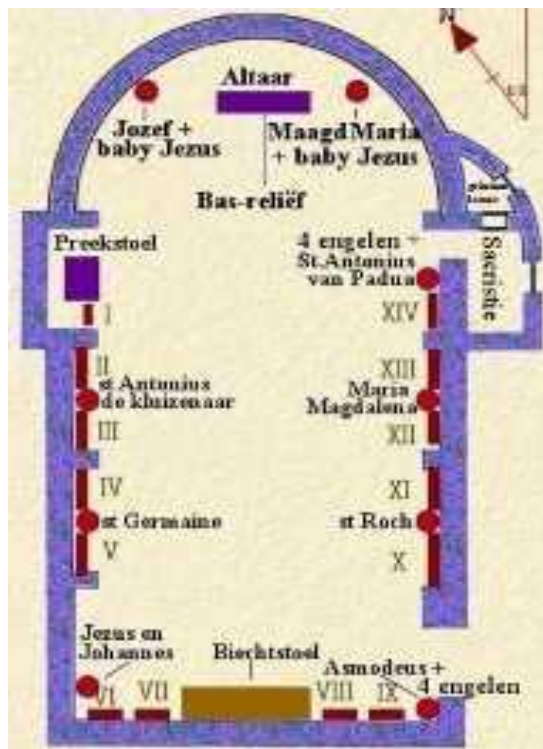
Antoine Bigou had een grafsteen op het kerkhof van Rennes le Chateau laten plaatsen (zie deel 4) waar een nogal merkwaardig epitaaf op had gestaan. Daarnaast bevatte de deksteen ook enige vreemde aanwijzingen. Het graf daar was überhaupt vreemd omdat telgen van het adellijke huis traditioneel werden bijgezet in de crypte onder het kerkje. Op zich was dit misschien al aanwijzing genoeg maar Henri Boudet had daar op een eigen wijze geprobeerd de nadruk op te leggen door een latere telg van dat geslacht twee graven te geven op het kerkhofje van Rennes-les-Bains, namelijk die van Paul Urbain de Fleury. Dit kon een oplettende toeschouwer aan het denken zetten, uiteindelijk kan een overledene maar in één van de twee graven liggen. Waarschijnlijk probeerde Boudet op deze manier de aandacht te richten op het gegeven dat er in Rennes-le-Chateau ook iemand twee graven had waar er maar eentje had moeten zijn.

Het had in ieder geval Saunière aan het denken gezet toen hij eenmaal in de crypte een zeker graf had ontdekt. Daarom begon hij direct na die vondst te graven op het kerkhof op zoek naar ... naar wat eigenlijk?

Aan de overzijde van de zwart-wit geschakeerde vloer van het kerkje staat nog een beeld wat Berenger specifiek daar geplaatst wenste te hebben. Namelijk dat van Jezus' doop door Johannes (de dooper) met daarbij het Alpha en Omega teken opnieuw. Alpha – de eerste letter van het Griekse alfabet die een 'begin' symboliseert – onder een in eerbied buigende Jezus, en Omega – de laatste letter van het Griekse alfabet die symbool staat voor 'einde' – onder een verheven Johannes de Doper.

Wat hij daarmee dan ook bedoeld mag hebben, het zet de zaken wel weer een beetje op zijn kop. Net als met die zuil buiten waar het Alpha en Omega teken op voorkwamen. Men zou haast kunnen denken dat Saunière dacht dat Johannes de Doper op een zekere manier meer verheven zou zijn geweest dan Jezus. En eigenlijk zou dit wel eens heel goed waar kunnen zijn. Daarover later meer. Al is het wel opmerkelijk dat abbé Saunière die kennis ook reeds had ontdekt.

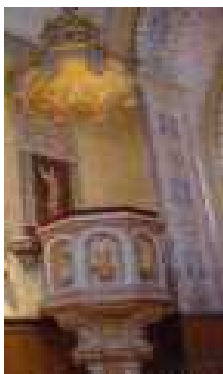
Direct boven de biechtstoel bevindt zich een bas-reliëf dat voor moderne 'schatgravers' het bewijs zou vormen dat er ergens een schat begraven zou zijn.

Jezus op een berg met op de achtergrond het landschap van de Razès, maar vooral die ene half opengebarsten zak aan de voet van het bergje doet de gemoederen verhitten.

Wat betreft de kruiswegstaties is het vooral opvallend dat die zo zijn geplaatst dat men tegen de wijzers van de klok in (widdershins) moet lopen om het passieverhaal van Jezus op volgorde te kunnen zien. Dit is dus ook weer iets dat werd omgekeerd, zoals wel meer in of nabij het kerkje. Wat betreft die staties zijn er twee die enigszins opvallen.

Statie 8 valt op omdat het kleine jongetje dat naar voren wordt geschoven een doek draagt waarin duidelijk een Schotse 'tartan' te herkennen is. Dit zou eventueel kunnen duiden op de Schotse Vrijmetselarij die een grote invloed had op zekere genootschappen. Statie 14 is opmerkelijk vanwege het feit dat hierop Jezus nadat het donker is geworden in het graf wordt gelegd, of eruit wordt gehaald? Daar is niets over bekend uit de Bijbel, na zonsondergang geschieden dat soort zaken nooit. Men zou deze afbeeldingen dus als onorthodox mogen beschouwen.

De preekstoel bevat afbeeldingen van de vier evangelisten, al valt hier eveneens weer iets op. De evangelist Johannes vertoont weer behoorlijk veel vrouwelijke trekken. In de ondergrondse stroom had men er wel vaker een handje van om afbeeldingen waarin Jezus en de evangelist Johannes voorkwamen, deze laatste meer op een vrouw dan op een man te laten lijken. Dit om als het ware aan te geven dat Maria Magdalena eigenlijk de 'Apostel der apostelen' was geweest. Zoals in de gnostische evangeliën ook werd aangegeven.

Zelfs Leonardo da Vinci had van Johannes meer een Johanna gemaakt in zijn Laatste Avondmaal en Nicolas Poussin had eveneens iets dergelijks gedaan. Artiesten konden zich dit makkelijk permitteren omdat volgens het Katholieke credo Johannes nog een zeer jonge man zou zijn geweest.

Dan staan er twee beelden van een Sint Antonius in het kerkje. Sint Antonius de kluizenaar en Sint Antonius van Padua.

Sint Antonius de kluizenaar – of Egyptenaar – op de afbeelding rechts is onder andere de beschermheilige van Wevers, slagers, mandenmakers, begrafenisondernemers, zakkendragers, ziekten, vuur, dieren en nog meer. Een van zijn vele uitspraken was: "Wie geen verzoeking heeft ervaren kan niet het Koninkrijk der Hemelen binnengaan." Hij voegde er zelfs aan toe: "Zonder verzoeking kan niemand worden gered."

Hieruit blijkt duidelijk de gnostiek en het gegeven dat hij beschermheilige was van de wevers doet tevens weer aan het Katharisme denken waaronder zich vele wevers hadden bevonden.

Toch hoeft men daarom in dit beeld nog geen specifieke boodschap van Saunière te herkennen.

Sint Antonius van Padua is de beschermheilige van franciscanen, verloren zaken, vrouwen en kinderen, armen, bakkers, mijnwerkers, het huwelijk, reizigers en verliefden, naast patroon tegen schipbreuk, de pest en koorts.

Zijn beeld wordt door vier engelen gedragen en staat dicht bij het altaar.

En deze engelen, althans een daarvan, verraadt iets wat een aanwijzing lijkt te zijn in het grote Rennes-le-Chateau dilemma.

Het betreft de engel die eigenlijk enkel door de pastoor zelf vanaf het altaar te zien zou moeten zijn. Dat deze engel(en) juist deze heilige ondersteunen lijkt geen toeval, uiteindelijk is deze Antonius de beschermheilige van vrouwen, seksualiteit (huwelijk en verliefden) en verloren zaken.

Enkel in een illustratie is eigenlijk te zien wat ik nu bedoel.

Drie van de vier engelen zijn keurig gekleed met kleden die tot hun enkels vallen. Enkel de vierde – naar het altaar toegekeerde – engel heeft haar rok tot boven haar linkerknie opgetild. Onschuldig frivool gedrag? Al dan niet van de kant van de pastoor? Ik zou erachter komen dat dit niet het geval was. In feite school er juist in deze afbeelding een belangrijke aanwijzing die ook weer met de Coume Sourde steen te maken bleek te hebben. Later meer hierover, nu gaan we weereven verder met de beschrijving van het kerkje.

Want er zijn nog meer bijzondere details te vinden waar abbé Saunière voor had gezorgd bij de restauratie. Achter het altaar staan twee standbeelden, eentje van Jozef en eentje van Maria, de moeder van Jezus.

Wat vooral hieraan opvalt is dat beiden een baby in hun handen houden.

Vader met kind, okee. Moeder met kind, prima. Maar het scheidt een beetje het idee van vader en moeder tegelijk met een baby, en dat mag in het geval van de 'Heilige Familie' toch wel als een beetje vreemd worden beschouwd.

Nu wordt er wel eens beweerd dat Jezus een tweelingbroer zou hebben gehad. Het gegeven dat de apostel Didymus Thomas wel eens 'tweelingbroer' van Jezus werd genoemd – zowel Didymus als Thomas betekent 'tweeling' in het Grieks en Aramees – sloeg eerder op het feit dat Thomas veel overeenkomsten met Jezus had en deze begreep dan dat dit letterlijk moest worden gezien.

Nu had Jezus wel een broer die na hem was geboren, namelijk Jacobus de rechtvaardige. Maar deze had volgens het Bijbelse verhaal wel een andere vader gehad dan Jozef, namelijk Ya'akov of Alfeus. Terwijl Jozef wel als Jezus' (stief)vader werd beschouwd en die ten tijde van Jacobus al van het toneel leek te zijn verdwenen.

Wat Saunière eventueel kan hebben bedoeld met deze twee beelden blijft dus onduidelijk, tenzij hij ermee wilde zeggen dat er sprake was geweest van twee kinderen die aanspraak maakten op de titel Messias ten tijde van het begin van onze jaartelling. En dat laatste klopt weer. Het zou gelijk het beeld tegenover de ingang met Alpha en Omega verklaren.

De beelden van st. Roch en ste. Genevieve zijn tamelijk standaard in de kerken van de Languedoc, deze heiligen stammen namelijk uit deze regio.

St. Roch kwam uit Montpellier en werd geboren uit een onvruchtbare vrouw. Hij had een moedervlek in de vorm van een kruis op zijn borst.

Ste. Genevieve kwam uit een dorpje bij Toulouse en werd geboren met een verlamde rechterhand. Haar geschiedenis heeft nog het meeste weg met het sprookje van Assepoester. Een heel vervelende stiefmoeder die haar uitermate slecht behandelde en haar nauwelijks te eten gaf. Vanaf haar negende moest ze de schapen hoeden en

daardoor is het dan ook niet verwonderlijk dat zij de patrones is van herderinnen.

Dan is nu de tijd aangebroken om de hoofdrolspeelster van het kerkje te beschrijven. Degene waarnaar het kerkje was vernoemd en die zelfs dan nog wel zeer overdadig is afgebeeld erin, namelijk Maria Magdalena.

Het bas-reliëf portret van Maria Magdalena op het altaar zou door Saunière zelf zijn beschilderd, volgens het verhaal. Een duidelijker afbeelding hiervan zit aan het begin van dit deel. Het is een vrij standaard voorstelling van Maria Magdalena in een grot met een boek en een schedel erbij. Zij kijkt op deze afbeelding naar een kruis in nog levend hout, dat is het enige bijzondere eraan.

Het glas in loodraam achter in de kerk bevat eveneens een afbeelding van Maria Magdalena waarin ze de voeten van Jezus zalft met haar haren. Eigenlijk betreft het in deze scène de enige keer in de Bijbel dat er sprake is van een zalving. En Jezus moest wel gezalfd zijn wilde hij de Messias zijn. Want zowel Messias (Masjiach) als Christos (Christus) betekenen 'gezalfd'. Voorts zijn er dan nog twee mooie glas-in-loodramen, waarvan op een de opwekking van Lazarus is afgebeeld (rechts). Natuurlijk is Maria hier op zichtbaar want het betrof uiteindelijk haar broer.

De andere (links) laat zien hoe Martha in Bethanië tegen Jezus klaagt dat zij

al het werk alleen moet doen omdat Maria constant aan de voeten van Jezus zit en niets uitvoert.

Dan is er natuurlijk het beeld van Maria Magdalena met loshangende haren en haar potje zalf in de ene hand en een houten kruis in haar andere. Aan haar voeten een schedel. Dit beeld staat na binnenkomst rechts in de kerk.

Als men dan in het achterhoofd houdt dat de evangelist Johannes van de preekstoel best wel vrouwelijke trekken heeft en dus ook in het geniep Maria zou kunnen voorstellen dan heeft men nu wel zo'n beetje alle afbeeldingen van Maria Magdalena gezien die voor de bezoeker van het kerkje zichtbaar zijn.

Maar het zijn ze nog niet allemaal. Op de plattegrond van het kerkje verder omhoog kan men reeds zien dat er tussen het beeld van St. Antonius van Padua en het altaar een deur zit die naar de sacristie voert. In die sacristie bevindt zich nog een mooi glas-in-loodraam dat enkel te zien is als men daar is. Het is niet van buitenaf te zien en binnen in de kerk ook niet.

Op dit glas-in-loodraam ziet men een gekruisigde Jezus met aan de voet van het kruis de evangelist Johannes, de moeder van Jezus en Maria Magdalena die op haar knieën in devotie voor haar naamgenote, Jezus' moeder, zit.

Het is opmerkelijk dat abbé Saunière deze mooie voorstelling enkel voor zichzelf zichtbaar wilde hebben. Want niemand anders had uiteindelijk wat te zoeken in die sacristie.

De sacristie is min of meer een privéruimte die enkel voor de priester was om zich om te kleden en voor te bereiden voor de te houden misdienst.

Desalniettemin had Berenger Saunière hier nog een ruimte aan laten bouwen waarvan de ingang zorgvuldig verborgen was en die enkel vanuit de sacristie kon worden bereikt.

Het is heel vreemd waarom Saunière deze ruimte liet aanbouwen, en vooral wat de functie ervan was. Het moet in ieder geval een ruimte hebben betroffen waarvan hij niet wenste dat die zomaar door iedereen kon worden betreden.

Zelfs niet door diegenen die eventueel toegang hadden tot de sacristie. Daarom had hij de ingang via de sacristie verborgen door een deur in een kast te laten bouwen. Een kast met een dubbele bodem dus, zoals men die in 'Narnia' tegenkomt.

Daar ik zelf nog steeds geen toegang tot die ruimte heb gehad, heb ik de foto's ervan die op een website te vinden zijn maar even getekend.

Foto's van buitenaf nemen kon ik wel reeds, en dan ziet men het volgende.

Nu wordt het gebruikt als een soort van opslagruimte, maar dat kan het in de tijd van Saunière onmogelijk zijn geweest. Want waarom zou men de toegang naar zo'n opslagruimte zo verstopen?

Wat er eventueel ook in aanwezig mag zijn

geweest, nu is het er niet meer. De muren werden niet onderhouden en zijn nu kaal, maar eens moet het er volgens mij heel anders hebben uitgezien hier.

Men kan zich tevens afvragen in hoeverre Saunière aan zijn donateurs verplicht kan zijn geweest wat betreft zekere details van zijn restauraties. Maar daarover later meer.

In 1897 was de kerk eindelijk klaar, het was een wel heel bijzonder Godshuis geworden dat vooral voor 'die oren hebben om te horen en ogen om te zien' erg veel symboliek blijkt te bevatten. Bisschop Billard was zelf bij de feestelijke inwijding tijdens Pinksteren aanwezig, want zeker hij wist hoe de priester met het 'grote geheim' was omgegaan en hoe hij dat in beelden uit had proberen te drukken. En natuurlijk was de bisschop weer vergezeld door een monnik der Lazaristen van de Notre Dame de Marceille. Deze lieden moeten zich mogelijk wel een beetje de nieuwe 'Hoeders van het graf' hebben gevoeld.

In het volgende deel gaan we verder met de geschiedenis van abbé Saunière, die zich nog veel meer bleek te kunnen veroorloven dankzij de gulle donaties van zijn grotendeels anonieme donateurs.

Wie overigens na het lezen van dit hele verhaal het kerkje van Rennes-le-Chateau ook eventjes in een filmpje van binnen wil zien kan op de website van Grenswetenschap bij de volgende url terecht. <http://www.grenswetenschap.nl/permalink.asp?i=9792>

Want in dit filmpje wordt het kerkje ook even van binnen bekeken.

11; De moord op een priester

In het vorige hoofdstuk werden vooral de veranderingen besproken die abbé Berenger Saunière aan zijn kerkje uit zou laten voeren. Het kerkje had een grondige restauratiebeurt nodig gehad, maar een aantal van de veranderingen die Saunière uit liet voeren mogen curieus genoemd worden. Zo had hij de toegang naar de crypte van de vroegere 'Heren van Rennes' volledig laten verdwijnen onder een nieuwe vloer, na er zelf eerst nog wel in te zijn geweest en er iets te hebben ontdekt. Daarnaast had hij een halfronde constructie aan de sacristie aan laten bouwen waarvan de toegang geheel was verborgen in een kast met een dubbele deur.

De pastoor had het kerkje laten decoreren door een vrijmetselaar-beeldenmaker uit Toulouse die tevens de ingang van de kerk voor zijn rekening had genomen. Bij die ingang leek Saunière, door er zekere spreuken uit het Oude Testament boven te plaatsen, aan te hebben willen geven dat de kerk een soort van replica voor moest stellen van de eerste tempel der Hebreëen te Bethel. Waarvan ik in een eerder artikel hier op GW reeds had gepoogd aan te tonen dat deze op de werkelijke 'Berg van God' uit het boek Exodus moest hebben bestaan.

Ik kan enkel maar vermoeden dat dit gegeven in de ondergrondse stroom reeds veel langer bekend was.

Eigenlijk kon men door zekere decoraties in het kerkje vermoeden dat Saunière zich niet weinig had laten beïnvloeden door zijn donateurs, die waarschijnlijk 'waar voor hun geld' wensten te zien.

Adellijke donateurs die zich in die dagen vooral onledig hielden met zekere occulte genootschappen en soms 'duistere' rituelen.

Maar evengoed kan de kennis die hij mogelijk had verworven na in de crypte der Hautpouls te zijn geweest hebben bijgedragen aan zijn andere kijk op het geloof.

Enkele maanden na de feestelijke inwijding van het Maria Magdalena kerkje te Rennes le Chateau in 1897 gebeurt er iets wat eigenlijk het hele gebied behoorlijk moet hebben opgeschud. De biechtvader van Berenger Saunière, abbé Gélis uit Coustaussa werd dood in zijn woning gevonden. De lokale krant van het departement de l'Aude weet de omstandigheden waaronder het was gebeurd misschien nog wel het beste te omschrijven:

"Liggend in een poel van bloed lag het slachtoffer met zijn armen en handen strak gevouwen om één van zijn knieën. Deze knie was opgetrokken tot zijn borst. Priester Gelis, waarvan zijn moordenaar ongekend bruut was geweest, had 12 tot 14 gruwelijke wonden aan zijn

hoofd en nek. De schedel was gebroken op verschillende plaatsen waardoor de hersens te zien waren. Drie andere wonden waren te zien aan het gezicht van de priester. Zeer veel bloedspatters waren te zien op de muren en het plafond van de keuken. Sommige wonden waren veroorzaakt door een stomp, zwaar voorwerp. Andere door snijwerktuigen. Het slachtoffer, zo bleek, heeft zich hevig en wanhopig verzet tegen zijn aanvallers. De moordenaar had alle kasten en laden doorzocht. Geld werd niet meegenomen. Er lag 1500 francs voor het grijpen.

Waarom was dit? Als het niet om geld ging of aandelen, was het dan misschien een document dat moest verdwijnen? Dit lijkt een aannemelijke verklaring. Enkele jaren geleden was er al een keer ingebroken door gemaskerde mannen. Ook nu bij deze moord zijn er geen getuigen, geen aanwijzingen, geen verdenkingen te onderzoeken. God alleen weet wie de dader is."

Antoine Gélis was 70 jaar geweest toen hij zijn moordenaar zou ontmoeten. Het schijnt dat hij – zoals oudere mensen wel vaker hebben – heel erg voorzichtig was en zeker laat op de avond niet zomaar meer iemand binnen zou laten. Alles was normaal gesproken altijd goed afgesloten geweest. De pose die de daders aan het lijk hadden gegeven lijkt haast op een rituele moord te duiden, en de oude man is zeker gemarteld voordat hij overleed.

Geld was er genoeg gevonden in het huis, dus daar kon het de dader(s) niet om te doen zijn geweest.

De moord zou nooit worden opgehelderd.

Antoine Gélis zou een verwoed niet-roker zijn geweest en dit maakt het des te merkwaardiger dat er bij zijn lichaam een pakje sigarettenvloeijs van het merk 'le Tsar' werd gevonden met daarop de woordjes 'Viva Angelina' geschreven.

Waar kan het de moordenaars om te doen zijn geweest als het niet om geld ging? Informatie? Was het omdat Antoine Gélis de biechtvader was van Berenger Saunière en mogelijk meer had vernomen over een en ander dan eigenlijk was toegestaan? Had Antoine Gélis als principieel mens op de een of andere wijze te kennen gegeven dat hij zekere gedragingen niet goedkeurde en ermee naar een hogere kerkelijke instantie wilde gaan? En zo ja, hoe had de moordenaar dit dan vernomen? De moordenaar moet een bekende zijn geweest anders was hij nooit door Gélis binnengelaten op dat uur.

Ooit hoorde ik tijdens een lezing de spreker opperen dat hij niet uitsloot dat de moordenaar Alfred Saunière zou zijn geweest. Alfred Saunière zat in die dagen diep in de occulte praktijken van de adel en beïnvloedde ondertussen zijn broer waar mogelijk. Zelf was Alfred

als priester al enige tijd in diskrediet geraakt en het kan zijn dat hij bang was geworden dat dit zijn broer eveneens te wachten stond als Antoine Gélis zijn geweten teveel zou laten spreken over wat hij wist over de handelingen van Berenger Saunière. Zonder een biechtgeheim te overtreden natuurlijk.

Dan is er ook wel eens sprake in het Rennes le Chateau drama van een occult genootschap dat 'Société Angelique' zou hebben geheten en waar vooral belangrijke artiesten in zouden hebben gezeten. Dit genootschap zou volgens die verhalen overal sterke invloed hebben, zelfs op 's lands regering. Het kan echter evengoed een 'broodje aap' verhaal betreffen. Want dan resteert de vraag weer wie daar dan in zou hebben gezeten die Antoine Gélis goed genoeg had gekend en vertrouwd dat hij deze op een laat uur binnen had gelaten.

Het moge duidelijk zijn dat het plaatje waarmee dit hoofdstuk begint puur gissen mijnerzijds is.

1898. Het gaat pastoor Saunière dermate voor de wind dat hij in staat is diverse percelen

braakliggend land om de pastorie en het kerkje aan te kopen, om dit gelijk op de naam van zijn huishoudster Marie Dénarnaud te zetten. Een deel van dat terrein bevindt zich precies op de rand van het plateau waar Rennes le Chateau op ligt.

Nergens valt uit op te maken dat hij ineens een schat zou hebben gevonden waarvan hij dat kon betalen, het heeft er eerder schijn van dat hij geld kreeg van zijn sponsors door zekere 'diensten'. En dan was natuurlijk Henri Boudet er ook nog die eveneens over onverklaarbare fondsen bleek te beschikken waar hij niet gierig mee omging maar waar hij anderen graag financieel mee bijstond. Bisschop Billard ging het minder voor de wind, hij zou een beroerte krijgen en gedeeltelijk verlamd raken. Hij zou tevens onder druk hebben gestaan omdat hij op niet correcte wijze met zekere fondsen was omgesprongen en het bisdom op schulden had gejaagd.

In dit zelfde jaar reist Saunière op een zeker moment ook nog even naar de stad Lyon waar hij een bijeenkomst van een Martinistisch genootschap bijwoont.

Bisschop Billard staat nog steeds achter de pastoor want hij nomineert hem zelfs voor een promotie (personnat), deze wordt echter geweigerd na een onderzoek naar het leven van de pastoor van Rennes le Chateau.

In het dagboek van Saunière staat dat hij 50 liter Caribische rum uit Jamaica had besteld, maar dat deze te laat is. Het moge duidelijk zijn dat het leven dat de pastoor leidde al enigszins op begon te vallen binnen kerkelijke kringen.

Vanaf 1899 is pastoor Saunière steeds vaker weg. Hij ging dan lopend het dorp uit en nam dan vaak wegen die tegenwoordig nauwelijks nog als verbindingswegen bekend staan. Zo is er een beschrijving van een dorpeling die dit eens zou hebben gadeslagen.

"Hij liep in de richting van Rennes les Bains, door het bos van de 'Dode man' (l'Homme Mort) en stak dan het riviertje la Blanque over om daarna de Serbaïrou op te klimmen richting de Broodsteen (la pierre du Pain) waarvan werd gezegd dat de duivel er zijn vingerafdrukken op had achtergelaten."

Van die wandeling is mij enkel duidelijk dat hij ervoor door Lavaldieu en langs Coume Sourde moest lopen, dat is als hij via het bos van l'Homme Mort ging. Dat hij juist deze route nam toont volgens mij wel aan dat hij de betekenis van dit 'Dal van God' waarschijnlijk kende.

Het doel van die wandelingen, die veel tijd in beslag namen en hem langere tijd afwezig lieten zijn, is overigens niet bekend. Opvallend is wel dat hij erna vaak weer over geld beschikte.

Nu is er weer even de nodige onduidelijkheid in de chronologie. Want de jaartallen waarin zekere zaken mogelijk gebeurd zouden zijn lopen nogal uiteen in diverse bronnen.

Saunière zou namelijk aan het einde van de 19e eeuw of in de eerste jaren van de 20ste eeuw diverse prominente gasten ontvangen.

Er is echter ook wel beweerd dat die VIP gasten latere verzinsels zouden zijn geweest van Noël Corbu of Pierre Plantard en co. Lange tijd was men geneigd dit laatste te geloven tot men op een zeker moment een dagboek ontdekte van een Spaans-Franse Martinist en vriend van Emma Calvé: Rodrigo Saenz de Castillon. Afgezien van het gegeven dat dit dagboek meldt dat Saunière zelf ook deel uit maakte van een zekere orde – dit verklaart zijn aanwezigheid in Lyon gelijk – vertelt het dat ene JO op visite zou zijn geweest in Rennes le Chateau. JO zijn de initialen van Johann of Jean Orth wat weer de schuilnaam was van Johann Salvator von Habsburg, aartshertog uit het keizerlijke Oostenrijkse huis van Habsburg. En dat niet alleen, hij was tevens een neef van de graaf van Chambord, wiens weduwe tot een van de eerste gulle sponsors van Saunières projecten mag worden gerekend.

Deze keer zou de aartshertog onder het pseudonym 'monsieur Guillaume' – oftewel meneer Willem – op doorreis zijn geweest van Italië naar Spanje, en deze reis hebben onderbroken om Rennes le Chateau even aan te doen. Naar het schijnt zou dit het Franse 'Deuxième Bureau' (Franse geheime dienst) enigszins nerveus hebben gemaakt daar er sprake was van enige politieke wrijving en

nervositeit tussen diverse landen in Europa, waaronder Frankrijk en Oostenrijk-Hongarije. Zodoende zou er gedocumenteerd bewijs over dit bezoek zijn (Jean Markale), al schijnt dit nu weer te worden ontkend door de Gendarmes. Maar Gendarmerie en Deuxième Bureau zijn wel twee heel verschillende instanties.

Dit bezoek biedt in ieder geval een goede verklaring voor het feit dat Saunière later een specifieke bankrekening zou hebben gedeeld met de Aartshertog, waardoor de pastoor in staat zou zijn aan een nieuw project te beginnen na de voltooiing van zijn kerkje. De pastoor zou 'meneer Willem' tijdens zijn bezoek namelijk hebben verteld over wat hij allemaal van plan was.

Voorts vertelt het Saenz-Castillon dagboek dat Emma Calvé eveneens een bezoekje omstreeks 1900 aan Rennes had gebracht in gezelschap van de schrijver van het dagboek, maar ze hadden de pastoor toen niet thuis getroffen. Zij waren toen gastvrij onthaald door Marie Dénarnaud in de pastorie en zouden toen een geschilderde kopie van het schilderij van Nicolas Poussin kunnen hebben ontwaren.

Of dit dagboek nu de waarheid vertelt of niet, kort erna zou Saunière wel beginnen aan zijn volgende project.

Want in 1901 laat hij op de door hem verworven grond een nieuw gebouw neerzetten dat hij 'villa Bethania' besluit te noemen (na eerst 'Villa de Marie' in overweging te hebben genomen). Het zal – het kasteel uitgezonderd natuurlijk – het grootste gebouw gaan worden in het dorp. Uit de naam van dit gebouw blijkt eens te meer de fascinatie van Saunière voor Maria Magdalena, die lid was van die Nieuwtestamentische familie die te Bethania woonde. Maria, haar zuster

Martha en hun broer Lazarus (Griekse versie van Eleazar), die zo'n verholen rol speelt in het evangelie van Johannes en die zelfs was geschrapt uit dat van Marcus (Morton Smith, het geheime evangelie volgens Marcus).

Als men Saunière dan vraagt waarom hij dit gebouw hier neer laat zetten dan geeft hij als antwoord dat het de bedoeling is er een tehuis van te maken voor priesters die met pensioen zijn gegaan.

De bouw van dit project zou meerdere jaren in beslag gaan nemen.

Dan overlijdt later dat jaar zijn grote steun bisschop Billard. De goede naam van de bisschop is dan reeds helemaal te grabbel gegooid omdat hij het bisdom met duizelingwekkende schulden achterlaat.

In 1903 was de bouw van de villa Bethania zover gevorderd dat het gebouw er stond en enkel nog van binnen ingericht moest worden. Al lijkt Saunière nu en dan niet altijd even goed bij kas te zitten.

Inmiddels is er ook een nieuwe bisschop in Carcassonne gekomen om de overleden Billard te vervangen. Deze nieuwe bisschop heet msgr. Paul-Félix Beuvain de Beausejour en deze had de intentie eens flink de bezem door zijn bisdom te gaan halen om zo de goede naam van de kerk te herstellen.

1903 was tevens het jaar van de uiteindelijke overwinning van pastoor Saunière tegen een van zijn grootste tegenstanders die sinds 1899 in Rennes le Château was geweest, namelijk de schoolonderwijzer Prosper Estieu. Deze

zou fanatiek Republikein zijn geweest en er neo-Kathaarse opvattingen op na hebben gehouden. Saunière had vrijwel vanaf het begin alles in het werk gesteld – zelfs via de officiële instanties – om de onderwijzer weg te krijgen uit het dorp en in 1903 besloot deze laatste alsnog maar uit eigen

beweging op te stappen.

Saunière kreeg in die zelfde tijd trouwens wel reeds een tweede waarschuwing om te stoppen met het opzeggen van illegale misdiensten (simonie), en dit vormt gelijk een belangrijke aanwijzing voor hoe hij verder aan zijn fondsen wist te komen. Echter vormt het nog steeds geen volledige beschrijving, maar die zal bij het bisdom beslist ook wel niet bekend zijn geweest. Ik heb echter zo een vermoeden.

In ieder geval liet de nieuwe bisschop wel gelijk merken dat hij de pastoor van Rennes le Chateau in de gaten hield.

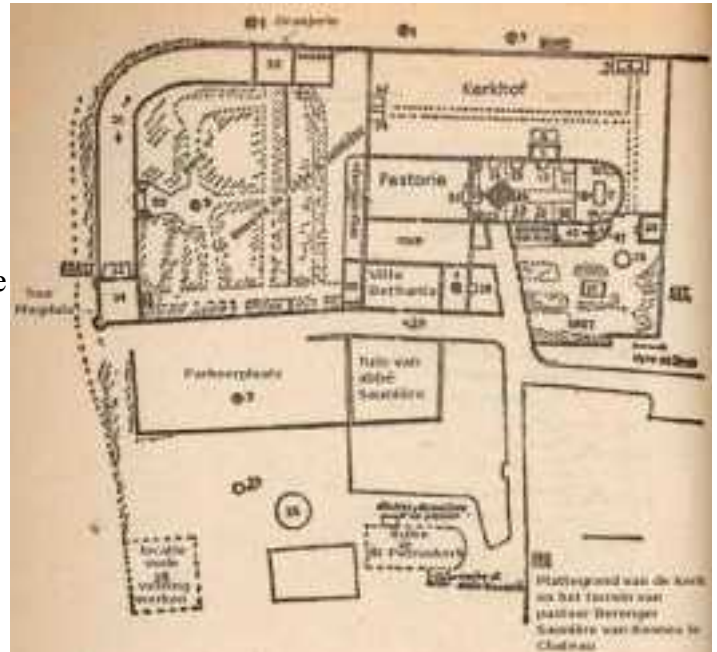
Maar daar trok Saunière zich vooralsnog verder weinig van aan, en hij ging gewoon verder met zijn projecten. Hij gaf nu opdracht om te beginnen met de bouw van een wal en een toren aan de rand van het plateau. Tegelijkertijd werd er een park aangelegd.

Ineens beschikte hij schijnbaar weer over voldoende geld om dit allemaal te kunnen bekostigen.

Wel schijnt het dat hij reeds regelmatig gasten ontving in zijn domein, en dit zou best wel eens te maken kunnen hebben met die nieuwe fondsen.

De illustratie rechts geeft eigenlijk reeds zeer goed aan dat Saunière enig gevoel voor de geschiedenis van zijn dorp had, want hij hield er echt rekening mee met zijn bouwwerken tegelijk de oude verdedigingswerken als het ware een beetje te restaureren. Verdedigingswerken die na de plundering van het dorp door losgeslagen Catalaanse huurlingen onder leiding van Henri de Trastamare in de Middeleeuwen (1362) nooit meer helemaal opnieuw waren opgebouwd.

De afbeelding hierboven laat zien hoe Saunière

Rennes le Chateau op symbolische wijze een deel van de vestingwerken terug zou geven. Er school overigens meer symboliek in dan men op het eerste gezicht zou denken, want met de bouw van één stenen toren en daar tegenover één van glas school ook weer een zekere boodschap. Een glazen toren die als reflectie diende voor die van steen.

Wat betreft de naam van de stenen toren, waar hij zijn bibliotheek nu naartoe wenste te verhuizen, schijnt hij volgens het verhaal nog even de hebben gearzeld. De naam 'Tour du Midi' (toren van het zuiden) en 'Tour d'Horloge' (toren van de klok, of uurwerk) kwamen even aan de orde, maar uiteindelijk zou hij gaan voor de naam 'Tour Magdala'. En dit refereert natuurlijk eveneens aan Maria Magdalena, zal men nu denken. Dat was waarschijnlijk ook wel de bedoeling, maar er zat wel degelijk een achterliggende gedachte bij.

Of Saunière zelf op dit idee was gekomen na lang nadenken, of dat hij tips hierover had gekregen van zijn sponsors – of misschien wel zijn collega-pastoor uit Rennes les Bains – blijft onzeker. Vanwege de naam ben ik zelf geneigd het laatste te denken. Want van zijn collega uit het zusterstadsje was bekend dat deze vertrouwd was met

de talen uit het Midden-Oosten. Dus deze heeft de etymologische herkomst van de naam Magdala waarschijnlijk weten te achterhalen.

Even voor alle duidelijkheid, de naam 'Magdala' stamt van het Hebreeuwse woord Migdal wat 'toren' en 'versterking' en 'schitterend' kan betekenen. Maria Magdalena kan zo hebben geheten omdat zij als zelfstandige vrouw van hoge komaf privébezittingen had in het plaatsje Magdala – waar dus waarschijnlijk een toren stond ooit – of eenvoudigweg omdat zij als inwonster van Bethanië een hoge autoritaire status genoot (Margaret Starbird).

Maar de reden dat de door Saunière gebouwde – of mogelijk HERbouwde – toren deze naam kreeg was stiekem een heel andere. De Coume Sourde steen gaf dit eigenlijk al aan.

Daarom denk ik ook dat Saunière's sponsors het sowieso eens waren met de keuze van juist deze naam.

1905 is het jaar dat Villa Bethania geheel klaar is, dit zou volgens zekere verhalen worden gevierd met eersteklas maaltijden voor diverse prominente gasten waarbij vooraanstaande wijnen werden gedronken.

In september dat jaar krijgt Berenger Saunière een harde klap te verwerken als zijn jongere broer Alfred komt te overlijden aan het jarenlang overmatig gebruik van alcohol. Alfred was in de laatste jaren behoorlijk afgegleden maar was wel voor Berenger belangrijk gebleven als tussenpersoon voor het verkrijgen van fondsen. Men beweert dat vooral Alfred voor de vraag naar zogeheten illegale misdiensten had gezorgd die Berenger dan kon uitvoeren. Gezien de kennissenkring waar Alfred zich in ophield kunnen we er gerust van uitgaan dat dit geen gewone – al dan niet illegale – misdiensten zijn geweest, waar men zo royaal voor betaalde.

1906. De Franse republiek wil nu dat alle religieuze gebouwen aan de staat worden toegekend en de inventaris van de Ste Marie Madeleinekerk te Rennes le Chateau wordt doorgenomen. Berenger Saunière weigert dit te ondertekenen, waardoor een pastoor in het niet ver van Rennes afgelegen dorp Esperaza dit voor hem ondertekent.

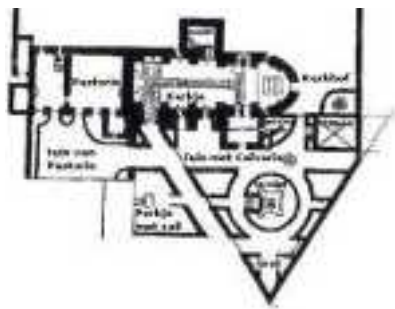
De pastoor laat zich van een minder goede kant zien door te weigeren zijn zuster Mathilde financieel bij te staan in de verzorging van hun zieke moeder. Omdat hij daar geen geld voor zou hebben, is zijn excuus. Hierna sleept Mathilde haar broer voor het gerecht die Berenger alsnog dwingt tot betalen.

In de jaren erna gaat Berenger gewoon verder met zijn leven zoals hij dit reeds lange tijd deed. Hij is dermate trots op zijn dorp dat hij een stel ansichtkaarten ervan laat produceren.

Marie Denarnaud wordt door sommige inwoners 'la Madone' genoemd omdat zij gekleed in de laatste mode door het dorp wandelt als een voorname dame.

Maar dan begin 1909 krijgt Saunière een bericht dat hij naar een andere parochie wordt overgeplaatst, de nieuwe bisschop hoopt zo een wapen in handen te hebben om de praktijken van de pastoor van Rennes le Chateau een halt toe te roepen. Berenger weigert echter zich over te laten plaatsen naar de plaats Coustouge en neemt ontslag. De bisschop weigert dit echter te accepteren zolang Saunière in Rennes le Chateau blijft.

Nu hij geen officiële pastoor meer is mag hij geen diensten meer opzeggen in de kerk maar daar heeft hij een eenvoudige oplossing voor in petto. Om dit te bekijken gaan we weer even enkele van de projecten van Berenger Saunière onder de loep nemen.

In hoofdstuk 9 vertelde ik reeds dat de eerste verbouwingen buiten het kerkje die de pastoor zou verrichten de aanbouw van een plantsoentje betrof in 1891. Hij liet daar die 'Visigothische' zuil op zijn kop neerzetten met een Mariabeeld daarop geplaatst en aan de andere zijde van het kerkstraatje liet hij een driehoekig plantsoentje aanleggen waarin hij een grot liet bouwen van stenen die uit de omgeving zouden stammen. Dat zou een zogenaamde 'Lourdesgrot' voor moeten stellen omdat Lourdes en de Mariaverschijning aldaar in die dagen nog volop belangstelling genoot. In die grot had hij echter een beeld laten plaatsen dat meer overeenstemming genoot met een beeltenis van Maria Magdalena. Zodat de grot dus eigenlijk eerder de Magdalenagrot voor had moeten stellen die zich in de buurt van Rennes le Chateau had bevonden volgens de volksoverlevering. Maar dat was meer bedoeld voor de sponsors van de pastoor, en de pastoor zelf natuurlijk. Er zat nog wel meer symboliek in dat plantsoentje, dat komt later nog ter sprake.

Maar het beeld dat in die 'grot' had gestaan haalde de pastoor daar weg toen hij niet langer officieel als dorpspastoor van Rennes le Chateau op mocht treden. Hij liet namelijk aan zijn 'Villa Bethania' een soort van privékapel aanbouwen van glas en zette daar het beeld uit de grot in.

(Het beeld van Maria Magdalena is in de loop der jaren trouwens verdwenen en nooit meer terug gevonden, helaas.)

Rennes le Chateau kreeg ondertussen een nieuwe pastoor, ondanks de brief die was gestuurd door de burgemeester waarin hij de bisschop had verzocht af te zien van de aanstelling van een andere dorpspastoor. Abbé Henri Marty uit Coustaussa werd de nieuwe pastoor maar deze trof de kerk op zondag doorgaans leeg. Want vrijwel alle parochianen waren pastoor Saunière trouw gebleven.

Het moet een hard gelag zijn geweest voor abbé Marty die bij zijn eigen parochianen in Coustaussa erg geliefd was geweest.

In het volgende hoofdstuk zullen we verder gaan met de geschiedenis van de voormalige pastoor van Rennes le Chateau. Want al snel zou blijken dat de bisschop een ware hetze tegen hem was begonnen.

12; Valleï van goud

Dit is alweer hoofdstuk 12, en het einde nog niet echt in zicht. Alhoewel dat heel anders lag voor de pastoor van Rennes le Chateau.

In het vorige deel kwamen vooral de acties van abbé Saunière gedurende de eeuwwisseling aan de orde. Hij bleek in staat na de restauratie van zijn kerkje aan nieuwe projecten te kunnen beginnen die ergens verraden dat hij afgezien van een ongewone belangstelling voor Maria Magdalena een zekere esoterische kijk had gekregen op zijn religie. Hij wist zich hierin financieel ondersteund door vele voornamende donateurs. Die donaties waren echter nooit zo regelmatig dat het niet voor kon komen dat de pastoor nu en dan op zwart zaad bleek te zitten.

Het moge duidelijk zijn dat er beslist geen sprake was van een grote goudschat waar hij naar geloven uit kon putten. Hij moest wel degelijk 'werken' voor dat geld. Hij verleende diensten in zijn hoedanigheid als priester voor diverse mensen, doorgaans lieden uit de betere milieus die gaarne in hun buidel tastten daarvoor. Resteert de vraag wat voor diensten het dan moest betreffen dat zijn donateurs bereid waren daar zoveel geld voor te betalen dat hij allerlei gebouwen in Rennes le Chateau kon laten bouwen?

Het heeft er zelfs alle schijn van dat zij die bouwlust van de pastoor eerder aanmoedigden, en ideeën daarvoor aanleverden. En dat maakt het voor mij des te duidelijker dat dit louter leden van de adel waren die zich destijds bezighielden met allerlei occulte loges. Men kan zich dan hooguit afvragen waar zij dan specifiek een Rooms-katholieke priester voor nodig hadden en waar Saunière blijkbaar mee in kon stemmen? Want dat zij per se een beëdigde priester voor hun karretje wenste te spannen is een feit, dat maakt een zekere geschiedenis die enkele decennia daarvoor in een dorpje dat slechts 100 km verderop ligt had plaatsgevonden wel duidelijk. Daar had namelijk iets soortgelijks plaatsgevonden tussen een dorpspriester en dezelfde donateurs! (Waaronder die gravin de Chambord.) Die donateurs hadden de pastoor uit dat dorp echter laten vallen op het moment dat deze geen priester meer kon zijn op gewijde grond. Later zal ik in deze serie wel meer vertellen hierover.

Toen bisschop Billard – de man die hoogstwaarschijnlijk eveneens het geheim der Hautpouls had gekend en die Saunière altijd was blijven ondersteunen – overleed, kwam er een nieuwe bisschop die uitgerekend Saunière in de gaten besloot te houden omdat hij deze – ergens terecht – verdacht van simonie.

Omdat de pastoor van Rennes zich niets wilde aantrekken van de berispingen van deze nieuwe bisschop kreeg hij uiteindelijk een nieuwe parochie aangewezen die hij gewoon weigerde. De bisschop besloot toen een nieuwe dorpspastoor aan te stellen en hiermee was Saunière niet langer degene die de misdiensten mocht zeggen in het kerkje van ste Madeleine. Hierop besloot de pastoor een kapel aan zijn villa Bethania aan te bouwen waar hij de misdiensten kon zeggen voor de

inwoners van Rennes le Chateau. Hij bleef uiteindelijk wel priester en de meeste dorpingen luisterden liever naar een mis van de hen bekende pastoor dan van een of andere nieuweling. Die laatste trof de kerk op zondag dus leeg.

La Semaine Religieuse de Carcassonne 9 July 1909

"Rennes-le-Château: Afgelopen zondag werd er een nieuwe priester geïnstalleerd, M. l'abbé Marty. De ceremonie vond in de namiddag plaats in het bijzijn van een grote menigte, bestaande uit de parochianen van Rennes leChateau en de gelovigen uit de nabije dorpen. Na de gebruikelijke ceremonie, die werd geleid door M. l'Abbé Saglio, gaf M. l'Abbé Marty een korte en ontroerende toespraak aan zijn nieuwe parochianen, hen al zijn genegenheid en toewijding belovend. De afscheidscadeaus die hem waren gegeven door zijn vorige parochianen uit Coustaussa zijn nog wel de beste maatstaf om te laten zien hoe hij werd gewaardeerd aldaar."

De nieuwe pastoor van Rennes bleek echter eerder een priester zonder parochianen te zijn, terwijl Saunière nu officieel een priester zonder parochie was. Maar parochianen had hij wel, in zijn kleine aangebouwde glazen kapel. Voor msgr. de Beausejour was het nu echter een principekwesie geworden, hij wilde zich niet zo door een ondergeschikte voor gek laten zetten. Dus begon hij in 1910 een nauwgezet onderzoek naar de activiteiten van Saunière om zo munitie te kunnen vergaren om voor eens en altijd met de opstandige pastoor af te rekenen. Hij kon hem in ieder geval al beschuldigen van ongehoorzaamheid aan de bisschop, hij hoopte aan voldoende informatie te kunnen komen over de illegale misdiensten waar hij de pastoor van verdacht en voorts wilde hij weten wat Saunière allemaal voor ongerechtvaardigde zaken met het geld had gedaan wat voor die misdiensten was gebruikt.

In juli dat jaar daagde hij Saunière voor het kerkelijk gerecht maar deze voelde zich niet genooddaakt daar te verschijnen om zich te verdedigen. Daardoor werd de pastoor bij verstek veroordeeld wat hem als straf opleverde een maand te zijn geschorst als priester en *"verplicht de opbrengsten van alle missen die hij niet had opgezegd terug te storten."*

Augustus had de volgende zitting plaats moeten vinden maar Saunière weigerde die wederom bij te wonen, waardoor deze werd verplaatst naar november dat jaar. Dat zou de enige keer gaan worden dat de pastoor toch nog besloot bij een zitting aanwezig te zijn. De aanklacht luidde nu:

- *Vele illegale misdiensten waarvoor hij royale vergoedingen had ontvangen gedurende vele jaren vanaf 1896, en waarvan hij niet in staat was de herkomst te noemen.*
- *Misbruik van de opbrengsten van deze misdiensten om gebouwen neer te zetten voor privé doeleinden.*
- *Ongehoorzaamheid aan de bisschop die hem reeds in 1909 had verboden op zoek te gaan naar klanten voor illegale misdiensten en daarnaast het overtreden van een door de bisschop opgelegde ban.*

Berenger Saunière werd veroordeeld tot:

"Zich terugtrekken in een huis voor priesters in retraite of klooster naar zijn keuze om daar spirituele oefeningen te doen over een periode van 10 dagen om daarna binnen twee maanden een certificaat te kunnen overhandigen met de bevestiging dat hij gehoor hieraan heeft gegeven."

Saunière besloot die straf hierna uit te zitten in hetzelfde klooster als waar de vorige bisschop – Billard – zijn laatste dagen in had doorgebracht, namelijk die van Prouille. Maar gelijk hierna besloot hij de strijd tegen de bisschop te hervatten door het oordeel aan te vechten en weer tot pastoor van Rennes te worden benoemd, hij nam hiertoe zelfs een andere advocaat in dienst die hem was aanbevolen door een bevriende pastoor (Eugène Grassaud).

In december stuurt Saunière dan een brief naar Rome om te pleiten voor een hernieuwde aanstelling als dorpspriester van Rennes le Chateau. Dit leverde voor Saunière echter niets bruikbaar op terwijl tegelijkertijd de bisschop wel op de hoogte werd gebracht van Saunière's actie.

1911. De bisschop waarschuwt Saunière opnieuw omdat deze nog steeds – illegaal – misdiensten uit zou voeren en sacramenten verrichtte. Tevens eist de bisschop van Saunière om zijn boekhouding alsnog te tonen. Dit laatste doet de pastoor uiteindelijk dan maar uitermate onvolledig omdat hij beweert de rest kwijt te zijn geraakt.

De bisschop blijft echter aandringen en zo ontstaat er een juridisch gekissebis dat nog lange tijd aan zou gaan houden.

In augustus dat jaar besluit Saunière naar Lourdes te gaan om spiritueel wat bij te kunnen tanken bij dat andere meer erkende voorbeeld van de Vrouwelijke Kant van God.

In november wordt hij dan opnieuw gedagvaard maar verschijnt niet, evenmin als zijn nieuwe advocaat.

Uit wat er vervolgens gebeurt blijkt dat er reeds iets ernstig moet zijn veranderd in zijn persoonlijke leven, want in november dat jaar gaat hij tevens voor het eerst op zoek naar een eventuele koper voor zijn domein in Rennes le Chateau.

December 1911 volgt er dan opnieuw een rechtszitting die zowel Saunière als zijn advocaat niet bij besluiten te wonen. Het vonnis luidt als volgt:

"Wij veroordelen de priester Bérenger Saunière tot een schorsing voor onbepaalde tijd over een periode van drie maanden, ingaand op de dag van de uitspraak en die door zal gaan totdat de onrechtmatig verkregen donaties terug zijn gegeven aan de rechtmatige eigenaar."

Deze schorsing voor onbepaalde tijd kon in principe doorgaan totdat Saunière door het teruggeven van zekere donaties de identiteit van zijn donateurs zou hebben verraden, wat hij natuurlijk zou blijven weigeren om te doen. Dit ondanks het feit dat deze anonieme donateurs hem eigenlijk al moeten hebben laten vallen omdat hij niet langer priesterlijke taken kon verrichten, hij was uiteindelijk niet voor niets ineens op zoek gegaan naar kopers voor zijn domein. De voormalige pastoor bleek overduidelijk op zwart zaad te zitten want hij vraagt in 1913 een lening aan om diverse schulden te kunnen betalen. Dat jaar gaat hij eveneens opnieuw naar Lourdes toe.

Een artikel in La Semaine Religieuse de Carcassonne in juli 1915 waarschuwt parochianen dat Saunière niet langer een priester is vanwege die schorsing, schijnbaar bleek dit nodig. Saunière gaat dat jaar opnieuw naar Lourdes toe, hij had dit blijkbaar nodig om verder te kunnen.

Toch beleeft hij in de jaren die dan volgen even een kleine heropleving, want hij weet opnieuw klanten te vinden waarvoor hij misdiensten op kan zeggen. Dit betreffen dan wel echter meer de standaard illegale misdiensten – die priesters in die dagen wel vaker uitvoerden – dan van de soort

die hij hoogstwaarschijnlijk voor zijn vroegere clientèle uit mocht voeren. Dat blijkt enkel reeds uit de opbrengsten die beduidend lager zijn. Al zal het tevens wel gescheeld hebben dat zijn broer Alfred er niet meer was voor klantenwerving. Opmerkelijk is wel dat hij ondanks het feit dat hij eigenlijk geen priester meer is toch nog steeds klanten weet te vinden.

Terwijl het verzet van Saunière tegen zijn schorsing wel onverminderd voortgaat verandert er voor de rest niets. Frankrijk was inmiddels in oorlog met Duitsland (Eerste Wereldoorlog 1914-1918) en bepaalde goederen waren hierdoor schaars. Zelfs enkele zonen uit Rennes le Château waren opgeroepen om deel te nemen aan een van de meest smerige oorlogen (loopgraven en gifgassen) en regelmatig speelde er zich een drama af in één van de huishoudens van het dorp.

De gezondheid van de pastoor lijkt ondertussen achteruit te gaan. Schijnbaar voelde hij aan dat zijn laatste uur naderde want hij had reeds een testament opgemaakt. Zou hij dit niet doen dan zou het domein mogelijk aan de kerk toekomen bij zijn overlijden (dit was bij de priester uit Baulou ook gebeurd namelijk).

"Ondergetekende, Bérenger Saunière, priester, voormalig pastoor van Rennes-le-Château, verklaart dat dit document zijn laatste Wil en Testament is en dat het mijn laatste wensen representeert. Ten eerste herroep ik hierbij alle voorgaande testamenten die mogelijk bestaan en zijn vervaardigd.

Ik laat aan mijn naaste, Marie Dénarnaud, al mijn bezittingen na, roerend en onroerend. Ik laat aan haar na al mijn meubelen, textielgoederen en voorwerpen die in de pastorie aanwezig zijn, Villa Bethania en alle bijbehorende gebouwen. Ik laat alle voorraden van het huishouden aan haar na, wijnen, houtwerk, zilver en waardevolle artikelen.

Marie Dénarnaud zal daarom alles bezitten wat van mij was op het moment van mijn overlijden. Ik geef al deze goederen aan Marie Dénarnaud zonder de noodzaak hiervoor eerst een inventaris op te stellen, ik wil haar beschermen als mijn enige erfgenaam."

Ergens is dit interessant want het hele domein zou al op haar naam moeten hebben staan, uiteindelijk had hij de hele aankoop van de grond reeds op haar naam gedaan. Marie had eerder reeds een testament gemaakt waarin bij eerder overlijden van haar, Berenger Saunière de erfgenaam zou zijn.

17 januari 1917 vindt Marie Dénarnaud haar 'geliefde' pastoor op de borstwering (Belvédère) tussen de glazen en de stenen toren op zijn rug liggend. Een hartaanval of beroerte door al die stress van de laatste jaren moet hem hebben geveld. Met de hulp van dorpsbewoners brengt zij Saunière naar de pastorie, die altijd hun woning was gebleven ondanks Villa Bethania.

Beiden beseffen dat hij op sterven ligt en ze laten abbé Jean Rivière uit Espérasa komen voor het toedienen van de laatste sacramenten.

Als er in het hele Rennes le Chateau verhaal ergens over is gespeculeerd en bij is verzonnen dan is het wel wat betreft die laatste biecht van Saunière voor het toedienen van de laatste sacramenten. Natuurlijk weten we niet wat Berenger op zijn sterfbed tegen die voormalige collega kan hebben verteld, maar het verhaal dat deze zo ontgaan was door wat hij hoorde dat hij wegliep zonder de laatste sacramenten te geven, en daarna nooit meer de oude zou zijn, dat is helemaal verzonnen om het verhaal smeüiger te maken.

Berenger Saunière zou op zijn sterfbed die laatste biecht doen en de laatste sacramenten toegediend krijgen, nadat eerst zijn schorsing was opgeheven. Want indien dit niet zou zijn gebeurd dan zou hij als het ware geëxcommuniceerd komen te sterven en dat was nooit de bedoeling geweest.

Wat Saunière in die laatste biecht aan pastoor Rivière kan hebben verteld blijft speculeren. Zou hij het geheim der Hautpouls nog hebben doorgegeven? Datgene wat Marie de Nègre d'Ables, Dame d'Hautpoul et de Blanchefort aan abbé Antoine Bigou had verteld? En wat abbé Bigou weer – waarschijnlijk op zijn sterfbed – had doorgegeven aan abbé Cauneilles? (zie deel 5 en 6)

Het geheim – waarvan we inmiddels weten dat het sowieso de verblijfplaats moet hebben betroffen van de overblijfselen van Maria Magdalena – was altijd van de ene priester aan de andere doorgegeven.

Ik heb echter het vermoeden dat Berenger Saunière die traditie had gebroken en de pastoor uit Esperaza hier niets over heeft verteld. Evenmin als Henri Boudet en Felix Billard – die eveneens ervan hadden geweten – dit hadden gedaan. Marie Dénarnaud wist er nog van, naast natuurlijk de leden van diverse loges en de nazaten uit de familie d'Hautpoul.

-----

22 januari 1917 is de dag van het overlijden van Berenger Saunière.

Geheel volgens een oude Occitaanse traditie werd hij in een stoel op de begane grond in Villa Bethania neergezet met een kleed om hem heen waaraan pompoenen hingen, zodat de dorpelings in staat waren afscheid te nemen van hun voormalige pastoor. Langs de stoel lopende tijdens het afscheid plukten zij een pompoen van het kleed, als aandenken.

Twee dagen later werd de pastoor begraven om tien uur 's ochtends. Vanaf die dag zou men 'la Madone' enkel nog maar gekleed zien in donkere, zwarte, kleren. Oftewel de traditionele kledij van een weduwe. Ondanks de bezittingen die op haar naam stonden was Marie geen rijke vrouw, ze had zelfs grote moeite de grafkist van Saunière te betalen en zou dit dan ook niet gelijk of ineens doen.

In 1918 moet zij zelfs geld lenen om diverse rekeningen te betalen. Er schijnen mogelijkheden te bestaan om het domein te verkopen maar dit gebeurt niet, ze blijft op 'haar landgoed' wonen, zij het in pure armoede. Zij leefde hoofdzakelijk van geleend geld en liefdadigheid en drie jaar later is zij nog steeds niet in staat om het eerder geleende geld terug te betalen.

In 1925 verhuurt ze een kamer in de pastorie aan de nieuwe onderwijzeres van Rennes, en zij zal voor logies blijven zorgen voor onderwijzers die later komen omdat dit tenminste nog één bron van inkomsten voor haar is.

Het schijnt overigens dat Marie zelf ook nog een tijdje kinderen religieuze les gaf op zondag (Jean-Luc Robin). Zij zou toen ooit eens op een dag aan het einde van de les haar boek hebben gesloten met de opmerking:

"Mijn arme kinderen, als jullie toch eens wisten ..."

Uit deze opmerking van Marie blijkt eens te meer dat zij van 'het geheim' afwist – dat pastoor Saunière haar hierover had verteld – en dat het een religieuze aangelegenheid betrof. Iets dat voldoende afweek van wat zij de kinderen op zondagsschool bijbracht om enigszins sensationeel te zijn. Anders zou zij uiteindelijk nooit een dergelijke opmerking hebben gemaakt.

In de jaren kort voor de tweede wereldoorlog lijkt het ineens of er al enige belangstelling begint te komen voor de geschiedenis van het gebied waar Rennes le Chateau zich in bevindt. Er wordt namelijk een studiegroep opgericht met interesse in de folklore. In 1938 en 1941 worden er verhalen gepubliceerd en vooral de laatste is interessant.

Voyage à Rennes-les-Bains, pagina's 469-471 (1832) :

"Heel dicht bij ons zijn de overblijfselen van het fort van Blanchefort , waar voor een lange tijd de duivel een immense schat bewaakte. Deze bestond uit minstens 19 ½ miljoen in goud.

Op een zekere mooie en zonnige dag, toen de duivel wat tijd over had, leek het hem leuk die 19 ½ miljoen over de berg uit te spreiden. Een jeugdige herderin uit de buurt, die vroeg was opgestaan die ochtend ??, zag tot haar verbazing deze enorme glanzende stapel geld . Volledig verrast en uit haar doen rende ze terug naar huis en riep haar moeder, vader , tante, oom... die gelijk met haar megingen natuurlijk. Maar de duivel was snel en alles was verdwenen.

Echter, dat soort nieuws had zich snel verspreid en verschillende inwoners besloten samen dat het een goed idee leek om een tovenaars raadplegen.

Deze werd geïnformeerd over die wonderbaarlijke ontdekking. De tovenaars was niet gek en wenste hiervoor de helft van de schat als toen het was bereikt, en vier of vijfhonderd frank vooruit betaald. Dat geld werd gelijk geteld. Dan waarschuwt de tovenaars hen dat hij wel gaat vechten tegen de duivel, dus dat als hij een teken geeft, er wel iemand moet komen helpen om de duivel te verslaan. Iedereen belooft om dapper te zijn en ze nemen hun positie in. Dan maakt de tovenaars een aantal bewegingen , doet wat bezweringen en tekent wat cirkels en vreemde figuren.

Plotseling hoort men een hard geluid... de mensen worden gelijk bang en ze vluchten... het is alsof er een hagelbui is van schoten of stenen... tevergeefs roept de tovenaars om hulp, help me! Help me... Een lange tijd daarna verschijnt hij uiteindelijk weer, hijgend en onder het stof! Hij verwijt ze dat hij was achtergelaten, dat hij de duivel al bijna had overweldigd en dat als iemand op zijn oproep had gereageerd de overwinning zou zijn bereikt... en dat ze de buit dan binnen hadden kunnen halen. Hij verwijt ze hun lafheid en al mompelend en murmelend vertrekt hij naar Limoux, nadat hij de vijfhonderd frank die hem was beloofd uitbetaald heeft gekregen.

Het vervelende van deze zaak was echter dat M. de Fleury, de Heer van de dorpen van Montferrand, Bains, Rennes, evenals de ruïnes van Blanchefort, tegen hen op wilde op wilde treden omdat ze hadden geprobeerd zijn land te schenden...

Maar al die miljoenen waren slechts denkbeeldig, dus zijn woede werd minder, en de duivel behield zijn schat, die zij had geprobeerd van hem te nemen.

*Ellendig, naakt,
Verwilderd uitzienende,
Kaal en misvormd voorhoofd,
Gewapend met een hellebaard,
Aan de voet van die met sneeuw bedekte berg,
De bastaard Engel,
Met zijn droge en absurde voorkomen,
Blijft voortdurend onder zijn hoede houden,
Dat immense fortuin,
Wat ik vanaf deze rots kan zien."*

Dit betrof dus een verhaal wat oorspronkelijk in 1832 reeds bekend moet zijn geweest. Men mag zich afvragen in hoeverre Saunière zich door dit verhaal had laten beïnvloeden bij de decoratie van zijn kerkje. Of in hoeverre de donateurs van de pastoor hadden gewenst dat hij deze details in zijn kerkje aan zou laten brengen. Uiteindelijk wordt in het verhaal zelfs reeds de naam Fleury genoemd, die zoals we weten een afstammeling was uit het huis van de 'Heren van Blanchefort'. En dan is er tevens de vraag in hoeverre het overdrachtelijk bedoeld zou kunnen zijn geweest. Maar dit verhaal werd dus verteld toen de tweede wereldoorlog al in volle gang was. Rennes le Chateau had zich in die periode in de zogeheten 'vrije zone' van Frankrijk bevonden, onder het Vichy regime.

In 1944 besluit de zakenman en avonturier Noël Corbu met zijn vrouw en twee kinderen de oorlog zover dat kan te ontvluchten door in het dorpje Bugarach neer te strijken. Tijdens zijn verblijf daar hoort hij over het niet zo ver van dit dorp vandaan gelegen dorpje Rennes le Chateau, en besluit er eens een mooie dag aan te besteden dit dorpje te bezoeken. Het is dan reeds 1945 en de oorlog is dan net voorbij.

Na een flinke wandeling komen ze ergens in de buurt van Tour Magdala terecht en besluiten daar even lekker in het zonnetje te gaan picknicken. Op zoek naar een plaats waar eventueel drinkwater te verkrijgen valt komen ze dan de oude Marie Dénarnaud tegen. Ze raken in gesprek en de oude vrouw nodigt hen dan uit in Villa Bethania waar zij uiteindelijk over haar verhaal met de pastoor begint te vertellen. Ze is schijnbaar blij met de aanspraak en nodigt ze bij vertrek uit vooral nog eens langs te komen.

Zo worden de Corbu's uiteindelijk regelmatige bezoekers van Marie en haar domein en deze stelt hen uiteindelijk voor om te gaan wonen in de villa. Marie Dénarnaud blijft zelf in de pastorie wonen, wat zij toch altijd al was blijven doen. Natuurlijk heeft haar besluit ook een praktische kant gehad, want deze regeling zorgde ervoor dat het domein onderhouden kon blijven worden, waar zij zelf beslist de middelen niet toe had. Maar Marie is vooral blij dat er weer wat leven is gekomen in haar domein en in 1946 is de band tussen haar en de familie Corbu inmiddels zo groot geworden dat Marie besluit haar domein aan de familie na te laten bij haar overlijden.

Begin jaren vijftig gaan de zaken voor Noël Corbu echter even wat minder en komt hij zelfs even in geldnood. In deze periode schijnt Marie hem getroost te hebben door te zeggen dat ze hem ooit nog eens een geheim zou verklappen waar hij een rijk man door zou worden.

De dochter van Noël Corbu, die vandaag de dag nog met regelmaat in Rennes le Chateau aanwezig is, weet te vertellen dat de oude vrouw (Marie) regelmatig in het holst van de nacht naar het kerkhofje van Rennes le Chateau zou zijn gewandeld. Om het graf van haar 'geliefde' pastoor te bezoeken of om de herinneringen die zij had aan hun nachtelijke activiteiten daar samen? Hun gezamenlijke queeste?

In ieder geval zou Marie regelmatig tegen Corbu opmerkingen hebben gemaakt:

"De mensen hier lopen op goud zonder er een idee van te hebben."

Wat mensen zich zeker in de beginjaren van de stijgende populariteit van dit Franse dorpje met haar mysterie niet hebben gerealiseerd is dat men die opmerking niet per se letterlijk hoefde te nemen.

Eigenlijk maakt het verhaal dat ik tot nu toe heb verteld dit al duidelijk.

Natuurlijk zijn er wel gebeurtenissen in de geschiedenis van deze streek waar geld en goudschatten in waren betrokken, dat staat vast.

De Visigothen die na Rome (AD 410) te hebben geplunderd en de grote gouden Menorah uit deze stad te hebben meegenomen – die de Romeinen weer onder Titus uit de Tempel van Jeruzalem hadden gestolen (AD 70) – waren uitgerekend hier in deze streek gestopt met hun grote voettocht langs de noordelijke Mediterrane kusten, en die Menorah en het overige goud zijn nooit in de hoedanigheid van een grote schat terug gevonden. Terwijl ze wel lange tijd in de Languedoc zouden blijven wonen in steden, waaronder in Rhedae, oftewel Rennes le Chateau.

Zowel de Katharen als de Tempeliers hadden over behoorlijke waardevolle goederen beschikt ten tijde van hun vervolging door respectievelijk de paus en de koning van Frankrijk en die 'middelen' zijn nooit gevonden in de vorm van een grote schat.

De moeder van de Franse koning Lodewijk de Heilige – Blanche van Castilië – schijnt volgens zekere verhalen ook een grote schat ergens in dit gebied te moeten hebben gehad, die is evenmin ooit gevonden.

Maar of pastoor Saunière die uiteindelijk zou hebben ontdekt? De bewezen feiten over de fluctuerende financiële toestand waarin de pastoor verkeerde geeft eigenlijk voldoende aan dat hij geen grote goudschat heeft gevonden ooit. Hij had een waardevolle schat aan informatie ontdekt, die voor hem als religieus mens waardevoller was dan alle genoemde schatten bij elkaar opgeteld.

Een schat die anderen om hem heen, die ervan afwisten, waardevol genoeg vonden om er geld in te steken, zolang hij vertegenwoordiger van de grootste Christelijke kerkgemeenschap bleef.

In de eerste jaren vijftig van de twintigste eeuw werd Marie Dénarnaud merkbaar ouder, zij werd slecht ter been en had waarschijnlijk last van een beginnende Alzheimer.

29 januari 1953 kreeg zij een beroerte waardoor zij nauwelijks nog tot spreken in staat was en kort daarna overleed ze. Ze had het 'grote geheim' niet door kunnen vertellen aan de familie Corbu en liet zo haar erfgenamen toch een beetje gefrustreerd achter.

Met het overlijden van Marie was de laatste getuige van het leven en de werken van pastoor Saunière heengegaan.

Maar het verhaal is beslist nog niet ten einde en het dilemma zou in de gebeurtenissen hierna enkel maar groter worden.

Maar dat komt in het volgende deel weer verder aan de orde. Daarin vertel ik verder over wat er met het domein zou gebeuren en vooral over hoe Rennes le Chateau steeds meer in de belangstelling zou komen te staan door min of meer gerichte marketing.

13; Het begin van een legende

Het vorige hoofdstuk besloot ik met het overlijden in 1953 van Marie Dénarnaud, de vrouw die meer dan enkel een huishoudster van abbé Berenger Saunière – de pastoor van Rennes le Château – was geweest.

In onze tijd spreekt men schande van priesters als men hoort hoe die hun celibataire gelofte overtreden, maar vroeger tilde men daar onder bepaalde omstandigheden lang niet zo zwaar aan. Natuurlijk was het toen evengoed verboden als nu, maar men had er meer begrip voor dat als een pastoor van een parochie die onder de mensen woonde 'iets had' met bijvoorbeeld zijn huishoudster die doorgaans bij hem inwoonde. Vaak kwam het voor dat deze dames dan al in de menopauze zaten, en dat maakte het natuurlijk des te eenvoudiger om dit te gedogen. Priesters waren ook maar mensen uiteindelijk. Pastoor Saunière had het zich echter wel iets moeilijker gemaakt door uitgerekend wat te beginnen met de destijds nog zeer jonge (18 jaar) Marie Dénarnaud, eigenlijk kon dit niet door de beugel, maar op de lange termijn was men er in het dorp toch aan gewend geraakt. Berenger Saunière was ook nog een jonge man geweest (33 jaar) toen hij in Rennes le Château werd aangesteld.

Laat ik wel eerst voorop stellen dat er GEEN schriftelijke bewijzen zijn van dat zij ooit iets seksueels met elkaar hebben gehad, maar als men hun geschiedenis samen goed bekijkt kan het gewoon niet anders zijn gegaan. In de periode van hun grootste rijkdom kleepte de pastoor zijn Marie als een dame, zij werd niet voor niets door de dorpingen 'La madone du curé' genoemd. En hoe Marie over haar pastoor zou spreken, zo sprak een vrouw over haar man.

Men kan zich dan natuurlijk afvragen waarom er geen eventueel per ongeluk ontstane vruchten van hun verbintenis waren? Ik kan daar enkel op antwoorden dat juist in de Languedoc eigenlijk al sinds de tijd der Katharen een grote kennis bij de vrouwen aanwezig was op het gebied van anticonceptie. Men hoeft daar enkel maar de Fournier-registers op na te lezen, die uitstekend zijn verwoord in het boek over Montailou van Emmanuël le Roy Ladurie. Daarin kan men lezen hoe een andere pastoor omgang had met een zeer vruchtbare vrouw die nooit zwanger van hem zou geraken, terwijl zij wel kinderen had uit andere verbintenissen - en welk effectief middel van anti-conceptie daarvoor werd gebruikt.

Met haar overlijden had Marie Denarnaud de familie Corbu als haar erfgenamen achtergelaten met een domein waarvan ze eigenlijk het geheim nog steeds niet kenden. Marie had weliswaar beloofd het ooit aan de familie Corbu te vertellen maar het lot besliste anders, door een beroerte was zij niet

meer in staat te spreken en zij overleed kort erna.

Nu had Noël Corbu als erfgenaam van Marie niet enkel het hele domein geërfd maar eveneens alle daarin aanwezige documenten van Saunière, dus zij stortten zich hierop in de hoop zo alsnog iets aan de weet te komen over dat grote geheim en de verblijfplaats van al dat goud waarop ze zouden lopen zonder er enige weet van te hebben (Marie's woorden ooit).

Hij vond vele documenten die wat Marie hem nog wel had verteld konden bevestigen. Dagboeken van de priester en briefjes waarin een en ander stond. Maar aanwijzingen waar hij die schat moest gaan zoeken waren er niet bij. Dus wist hij dat hij hier zelf naar op zoek zou moeten gaan. Maar ondertussen moest hij wel ergens van leven, zo'n groot domein onderhouden ging ook niet voor niets uiteindelijk. Nu was hij een zakenman en had hij al gauw een redelijk goede oplossing voor dit probleem, het domein bood namelijk voldoende mogelijkheden om er gasten in te onderhouden. Villa Bethania had kamers en de borstwering-belvédère bood de mogelijkheid om er een restaurant in te vestigen. Hij hoefde daarvoor enkel ramen in de muur in te laten brengen, dan zouden gasten kunnen genieten van een mooi uitzicht tijdens het dineren.

In 1956 was zijn 'Hotel de la Tour' (naar Tour Magdala) gereed om er gasten in te kunnen ontvangen. Resterde echter de vraag hoe die gasten te lokken? Rennes le Chateau was nu niet bepaald een bekende plaats in Frankrijk. Noël Corbu besluit

daarom een mediacampagne te starten, eentje waarin die schat die hij tot nu toe nog niet had gevonden centraal zou staan. Hij kende de menselijke aard voldoende om te weten dat men met zoiets wel gasten kon lokken. Indiana Jones mocht in die tijd dan nog wel niet bekend zijn, de verhalen over de vondst van de schat van Tut anch Amon waren dat wel en in iedereen schuilt in het geniep wel de wens een soort van Howard Carter (vinder van de schat van Tut anch Amon) te kunnen worden.

Het was voor Corbu waarschijnlijk niet ingewikkeld zich wat in te lezen in de geschiedenis van de streek en zo achter de mogelijke herkomst van zo'n schat te komen. Hij besluit echter te gokken op de Spaanse moeder van de Franse koning Lodewijk de Heilige (IX), Blanche van Castilië.

Op een bandrecorder neemt hij dan een gesproken welkomstverhaal op over de geschiedenis van Rennes le Chateau, waarmee hij zijn gasten kan verwelkomen.

Er zitten delen in zijn verhaal die hij duidelijk nog van Marie Dénarnaud heeft vernomen, of zelf heeft kunnen ontdekken in de vele papieren uit de erfenis, maar andere delen heeft hij er duidelijk bij moeten verzinnen om het verhaal meer compleet te maken. Zo is hij de eerste die de Visigothische zuil van het altaar als de vindplaats van zekere documenten aangeeft. Hij vertelt over Saunières afwezigheid, dat Marie dan een van tevoren geschreven brief naar mensen als antwoord kon sturen om zijn afwezigheid te verhullen, en over hoe uiteindelijk msgr. de Beauséjour de strijd aangaat met de pastoor.

Maar om dan weer de nadruk op het vermogen van de pastoor te leggen verzint hij er een aantal details bij, zoals nieuwe plannen die de pastoor zou hebben gehad om een auto te kopen en daarvoor dan een weg aan te laten leggen naar het dorp, nog een kapel te laten bouwen, de volledige ommuring van het oude Rhedae opnieuw op te bouwen en om nog een 50 meter hoge toren neer te laten zetten. Als herkomst van de schat noemt hij dan Blanche van Castilië, die de schat naar deze regio toe zou hebben verhuisd toen haar zoon op kruistocht was, maar dat zij kort na deze actie zou zijn overleden zodat zij het mogelijk niet meer aan haar zoon had kunnen vertellen

die zelf ook niet veel later zou overlijden in Tunis. Dat nazaten van dit koningshuis altijd op zoek waren gebleven naar de schat en daarvoor grote interesse hadden getoond in Rennes le Chateau, echter zonder de schat te vinden.

Om mensen nu niet teveel te ontmoedigen vertelde hij er dan achteraan dat de schat wel tweemaal zou zijn gezien later, in 1645 door een herder die uiteindelijk krankzinnig zou worden in zijn poging de goudschat te beschermen, en later dan de pastoor van Rennes le Chateau.

Mocht het voornamelijk zijn bedoeld om commercieel wat succes te hebben met zijn nieuwe restaurant-hotel, wat hij zich waarschijnlijk niet realiseerde was dat zijn verhaal de proloog zou zijn van wat uiteindelijk de hele hype rond Rennes le Chateau zou gaan worden. Een hype die zich voor een aardig deel zou gaan baseren op zijn verhaal, bij gebrek aan beter.

Want succes had hij met zijn campagne, Rennes le Chateau raakte landelijk bekend en men vermoedt dat onder die vele gasten zich reeds een keer ene Pierre Plantard heeft bevonden. Want dit heerschap laat uitgerekend in 1956 een schimmig genootschap registreren dat de 'Priorij van Sion' heet, wat later een belangrijke rol zal gaan spelen in wat men het beste de 'Rennes le Chateau hoax' zou kunnen noemen.

Dat is wat het hele gebeuren rond het ware mysterie van Rennes le Chateau tot zo'n groot dilemma wist te maken.

Naast het entertainen van alle gasten die op zijn verhaal over die verborgen schat zijn afgekomen gaat Noël Corbu ondertussen wel verder met het zelf zoeken ernaar.

Hij had daar een zeker apparaat voor aangeschaft waarmee hij de grond kon aftasten op de aanwezigheid van metalen en dergelijke.

En op iedere plek waar het apparaat aangaf dat er iets moest liggen, daar ging hij graven.

Maar waar hij ook groef, hij kon nergens ook maar iets van een spoor van Saunières vermeende goudschat vinden.

Toch vond Corbu op een andere wijze wel iets van een fortuin. Want door alle ophef over die fabuleuze schat

van die plattelandspriester die er was ontstaan raakte zelfs de Franse televisie geïnteresseerd en deze besloten een soort televisiefilm over pastoor Saunière maken in 'La roue tourne' met in de hoofdrol Noël Corbu als abbé Saunière (foto rechts).

In 1962 verschijnt er een boek van de archeoloog-schrijver Robert Charroux wat

'Trésors du Monde - enterres, emmurés, engloutis' heet (Schatten van de wereld-begraven, ingemetseld, verzwolgen). Hierin wordt ook even aandacht besteed aan de schat van Rennes le Chateau.

Het begon er op een zeker moment steeds meer op te lijken dat Noël een monster had gecreëerd met zijn verhalen over die schat, want het bezoekersaantal steeg nu wel voor Rennes le Chateau maar hoofdzakelijk

waren het schattenjagers die soms extreem te werk gingen. In 1965 komt er eentje op het idee om met dynamiet te werk te gaan om de geheime potentiële onderaardse schatkamers in de rotsgrond van Rennes le Chateau toegankelijk te maken.

Al deze ontwikkelingen hebben tot gevolg dat Noël Corbu besluit er de brui aan te geven. Voor zijn vrouw Henriëtte was het werk in de keuken van het restaurant toch al te veel aan het worden.

Ze vinden in Henri Buthion een koper voor Hotel restaurant de la Tour, die de intentie heeft dit verder voort te zetten. En natuurlijk gelijk ook nog die andere traditie, het verder zoeken naar die fabuleuze schat. Want het gegeven dat de vorige eigenaar deze niet had kunnen vinden ontmoedigde Buthion niet, Corbu had gewoon niet met de juiste middelen op de juiste plekken gezocht.

Goed voorbeeld doet goed volgen en Henri Buthion besluit eveneens eens gebruik te gaan maken van dynamiet. Zonder resultaat overigens.

Maar voor het gemeentebestuur is de maat nu wel echt vol, en er wordt in 1965 dan ook een verbod tot opgravingen binnen de gemeenschapsgrenzen in gesteld. Dat Henri Buthion het restaurant-hotel over had genomen van de familie Corbu zou overigens zijn aangemoedigd door iemand die men beschouwen, namelijk Jean Pellet. Deze was in 1956

eens een kijkje gaan nemen hier, toen hij dankzij de media-campagne van Noël Corbu in de kranten had gelezen over die in weelde badende priester in dat dorpje in de Razès.

Toen Pellet dus hoorde dat het domein te koop aan werd geboden had hij zijn vriend Buthion over kunnen halen tot de aankoop ervan. Villa Bethania schijnt vooral de aandacht van Jean Pellet te hebben genoten, hij was er in eerste instantie van overtuigd geweest dat de schat zich wel eens hieronder zou kunnen bevinden.

Na de hele villa te hebben onderzocht en er ook de nodige graafwerkzaamheden te hebben verricht, besloten ze uiteindelijk hun aandacht eens te gaan richten op de aangebouwde kapel. Daar ontdekten zij een loszittende tegel waarachter zich een holle bamboestok bevond die aan beide zijden dicht was gesmeerd met was. Na de was eruit te hebben gepeuterd vonden zij een rolletje papier, het betrof een krant uit 1907 met daarin een velletje blokjespapier met een heel vreemde tekst erop geschreven. Na het te hebben vergeleken kwamen ze erachter dat de tekst erop was geschreven in het handschrift van Berenger Saunière. Jean Pellet zou er volgens het

verhaal 30 jaar aan spenderen om die vreemde tekst te ontcijferen maar hij vond uiteindelijk de volgende oplossing:

Sot pecheur à l'embouchure de Rhône, (Dwaze visser aan de monding van de Rhône,)
son poisson sur le gril deux fois retourna. (zijn vis op de gril twee keer omgedraaid.)
Un malin survint et XXV fois le gouta. (Een duivel verschijnt en proeft er 25 keer van.)
Cuit, il ne lui resta que l'arête. (Eenmaal gaar, laat hij hem slechts de graat over.)
Un ange veillait et en fit un peigne d'or. (Een engel had toegekeken en maakt er een gouden kam van.)
B.S. Cur (B.S. Priester)

Er zijn reeds velen geweest die geprobeerd hebben deze eveneens vreemde tekst uit te leggen, zo denkt de Nederlandse onderzoeker Klaas van Urk dat het wel eens verband zou kunnen houden met het apocriefe boek Tobit waarin:

"De engel Rafaël wordt door God naar de aarde gezonden om de boze duivel Asmodeus in de boeien te slaan. Bij de rivier de Tigris laat hij de jongeman Tobias een vis vangen. Door het bakken van de ingewanden van de vis wordt uiteindelijk de boze duivel verjaagd en naar het zuiden van Egypte verbannen."
(Van Urk, Zoektocht naar de Heilige Graal & de Ark van het Verbond, 2003 blz. 212.)

Er valt uit de tekst echter niet op te maken waar eventueel een schat verborgen zou kunnen liggen, en wat Saunière met die door hem gecodeerde tekst bedoeld mag hebben is vooralsnog niet bekend. In die tijd komt er ook een Franse journalist en kennis van Jean Pellet eens een kijkje nemen. Hij had natuurlijk reeds vernomen over Rennes le Chateau van zijn vriend en uit diverse krantenberichten. Daarnaast had hij begin jaren zestig een boek geschreven over de tempeliers en had toen te maken gekregen met een zekere Pierre Plantard die hem nog eens extra had weten te attenderen op dit enigmatische plaatsje in de Languedoc. In de Sède's boek '*Les Templiers sont parmi nous*' had Plantard het reeds voor elkaar gekregen dat deze zijn 'priorij van Sion' daarin voor het eerst had genoemd.

Plantard weet in ieder geval de Sède zo enthousiast te krijgen dat deze besluit een nieuw boek te schrijven over het 'Geheim van Rennes' wat hoofdzakelijk gebaseerd zal zijn dan op wat Plantard hem zal gaan leveren aan informatie.

En zo verschijnt in 1967 een boek wat 'l'Or de Rennes' komt te heten, geschreven door de Sède, maar volledig geïnspireerd door Pierre Plantard.

In dat boek is voor het eerst sprake van zekere gecodeerde documenten die de Sède in Parijs in handen zou hebben gekregen en die van

Saunière zouden zijn geweest.

Later zal dit boek opnieuw worden uitgegeven maar nu onder een andere naam, namelijk 'Le Trésor Maudit'.

Eigenlijk zijn het de schrijfsels van deze auteur (Gérard de Sède) die ervoor zorgen dat het Geheim van Rennes le Chateau met zijn 'schatrijke' priester internationaal bekend wordt.

Henri Buthion krijgt deze toename in populariteit echter niet meer mee, zijn hotel-restaurant trekt nauwelijks bezoekers en uiteindelijk ziet hij zich gedwongen het 'Domein' van de hand te doen. (1993)

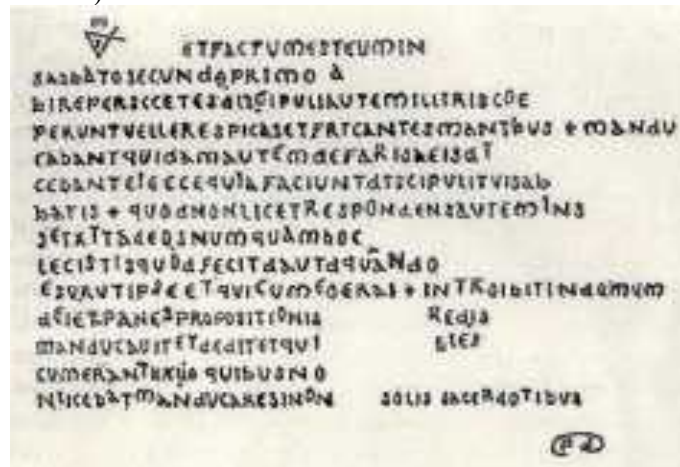
In 1969 gaat de Britse auteur en scenarioschrijver Henry Lincoln (medeschrijver van o.a. de serie Dr. Who) op vakantie naar het zuiden van Frankrijk, zoals vele Britten traditioneel al meer dan 100 jaar doen. (Associaties met die 100-jarige oorlog die veel eerder ooit plaatsvond tussen beide volken zijn per ongeluk, alhoewel het wel opvallend mag worden genoemd dat het land waar Nederland en België ooit 80 jaar mee in oorlog waren nu ook erg populair is als vakantieland bij beide volken.)

Te Rennes le Chateau leest Lincoln dan 'le Trèzor Maudit' en hij blijkt vooral gefascineerd door de afbeeldingen van de gecodeerde documenten die hij daarin vindt.

Fervent puzzelaar die hij is slaagt hij erin de code van de documenten te ontcijferen in:

"A Dagobert II Roi et a Sion est ce tresor et il est la mort." (Aan Dagobert II Koning en aan Sion is deze schat en hij is daar dood.)

Lincoln meent iets belangwekkends op het spoor te zijn gekomen en besluit contact op te nemen met Gerard de Sède. Als deze eenmaal door heeft dat het Lincoln pure ernst is, besluit hij deze te gaan voeren met stukjes informatie die hij eigenlijk zelf weer van Plantard had gekregen. En van Philippe de Cherisey die afgezien van Markies tevens een schrijver, komiek en acteur blijkt te zijn met een ongewoon talent voor het vervaardigen van... mysterieuze gecodeerde documenten. Begin jaren zestig was hij met Plantard in aanraking gekomen en samen hadden ze zich gestort op het Rennes le Chateau-verhaal. De

Cherisey vervaardigde talloze documenten die hij 'les Dossiers secrets d'Henri Lobineau' noemde en die ze samen bij de Bibliotheque Nationale in Parijs deponeren.

Het resultaat was dat Henry Lincoln inmiddels reeds genoeg informatie meende te hebben om vanaf 1972 voor de BBC drie documentaires te gaan maken waarin het verhaal over de pastoor van Rennes le Chateau aan het Engelstalige publiek wordt geïntroduceerd.

Enige tijd hierna ontmoet Henry Lincoln de Amerikaanse schrijver Richard Leigh die hem weer voorstelt aan de Nieuw-Zeelander Michael Baigent en besluiten ze een boek te wijden aan het vooral door Plantard geïnspireerde mysterie van Rennes le Chateau en de verdwenen schat.

Het resultaat is een bestseller die 'The Holy Blood and the Holy Grail' (1983) heet en die eigenlijk meer blijkt te gaan over de geheime stamboom van Jezus Christus en Maria Magdalena dan over het werkelijke mysterie rondom abbé Saunière. Maar Rennes le Chateau staat nu definitief op de wereldkaart en weet bezoekers van waar

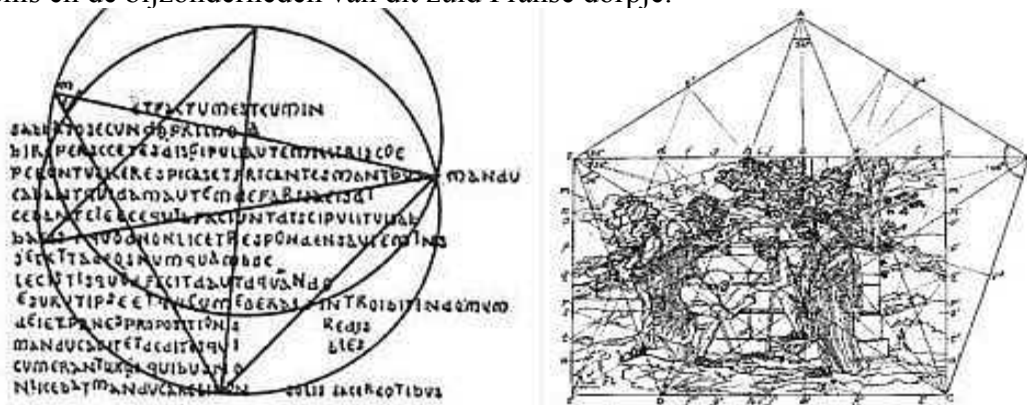
ook ter wereld te trekken.

Ten gevolge van het succes van 'The Holy Blood and the Holy Grail' volgen er al snel vele andere boeken met soms de meest ridicule theorieën. Maar daarover heb ik reeds eerder hier wat geschreven.

In 1993 wordt Pierre Plantard dan ontmaskerd als 'hoaxer' en men ontdekt dat de 'Priorij van Sion' geen reeds 1000 jaar oude orde is die achter de oprichting van de Tempeliers had gezeten. Deze blamage had echter wel tot gevolg dat men gelijk geneigd was helemaal niets meer te geloven van het hele Rennes le Chateau verhaal. Maar men moet eigenlijk nooit het gezegde vergeten, 'Geen rook zonder vuur'. Er was wel degelijk sprake van een mysterie, en zoals het er nu uitzag kon dit enkel maar van religieuze aard zijn. Ik hoop dat met alle voorgaande delen in deze serie toch al wel duidelijk te hebben kunnen maken.

En zo keren we nu dus weer terug naar dat mysterie. De hele geschiedenis van Rennes le Chateau is nu wel zo'n beetje aan de orde geweest, blijft over waar het nu werkelijk om zou kunnen hebben gedraaid.

Laten we daarvoor eens beginnen bij een ontdekking die Henry Lincoln zou doen tijdens zijn research in dit Rennes le Chateau-drama. Want al had hij zich in een aantal details laten misleiden door Pierre Plantard en Co, hij ontdekte wel iets waarmee hij zelfs die laatste twee nog wist te verrassen. En reken maar dat die twee zelf ook reeds het nodige onderzoek hadden verricht in de geschiedenis en de bijzonderheden van dit zuid Franse dorpje.

Volgens hemzelf begon zijn ontdekking met het door de Cherisey vervaardigde - valse - gecodeerde document, hij ontdekte daarna echter dat hij in het schilderij van Nicolas Poussin (les bergers d'Arcadie) dankzij de door de schilder gebruikte Gulden Snede iets soortgelijks kon vinden. Een pentagram, oftewel een van de oudste symbolen ter wereld. Door zijn mathematische volmaaktheid ook wel de Gulden Snede genoemd.

Maar, zoals ik in het verhaal over mijn reis naar de Berg van God reeds aangaf had ik tevens ontdekt dat het pentagram ooit het symbool moest zijn geweest van het koninkrijk Israël. Want op een zeker moment in de geschiedenis van het Heilige Land was er sprake van twee koninkrijken, namelijk dat van Israël en dat van Judea, en Israël had toen een pentagram als symbool gehad terwijl Judea het hexagram als symbool had.

Dat verschil tussen de beide koninkrijken ging natuurlijk verder dan enkel een verschil in symbolen, zij hielden er beiden namelijk verschillende opvattingen op na over hoe zij hun geloof dienden te belijden (zie mijn Berg van God verhaal hiervoor). Het pentagram mag dus werkelijk een religieus symbool worden genoemd, al heeft de christelijke kerk er in het verleden veel aan gedaan dit symbool een slechte naam te bezorgen door het te koppelen aan bijvoorbeeld satanisme.

Dit zijn echter beschouwingen die Henry Lincoln beslist niet in overweging heeft genomen toen hij zijn ontdekking deed en besloot hiermee verder te gaan.

Zoals hij zelf hier beschrijft pakte hij er een topografische kaart van het gebied bij en begon hij lijnen te trekken tussen wat hem belangrijke punten leken in het landschap, gebaseerd op de bouwsels die daar stonden en zekere bergtoppen.

Zo bleek hij uiteindelijk in staat een pentagram te trekken in het landschap van de Razès, waar Rennes le Chateau ooit de hoofdstad van was.

De boeken 'Het verborgen heiligdom' en 'De gewijde Vijfhoek' schreef hij om deze ontdekking met anderen te delen.

Natuurlijk was ik reeds vanaf het begin op de hoogte van zijn ontdekking en had deze mijn volle aandacht, ik had echter wel enige moeite met de argumenten die Henry Lincoln gebruikte om twee van de vijf punten in het pentagram te kunnen betrekken. Rennes le Chateau, Blanchefort en le Bezu vond ik zeer aannemelijk maar de punten 'la Soulane' en 'Serre de Lauzet' hadden mijns inziens niet genoeg te betekenen. Het was hooguit opmerkelijk te noemen dat enkel door deze twee punten er bij te betrekken men een volmaakt pentagram kon trekken.

Resteerden die overige drie punten, die kende ik maar al te goed.

1) Blanchefort, de witte rots met wachttorens wat volgens mij enkel maar een oude Heilige Hoogte kan zijn geweest. Waar, zoals in deel 4 van deze serie aan de orde is gekomen, zich een ondiepe grot in bevindt waar Maria Magdalena wel eens de laatste jaren van haar leven in zou kunnen hebben doorgebracht. Waar de Heren van Rennes strijd met de bisschop om hadden gevoerd om deze plaats in bezit te

kunnen houden.

2) Le Bezu, oftewel het oude Keltische oppidum Albedunum. De witte versterking die eveneens tot het territorium van de Heren van Rennes had behoord maar wat ze genereus aan de Tempelorde hadden afgestaan. Die daar dankbaar gebruik van hadden weten te maken tijdens hun vervolging, daar het op het grondgebied van de koning van Aragon had geleden.

3) Rennes le Chateau, ooit het oppidum Rhedae dat gelegen was op een hoogte die ten tijde van strijd daardoor makkelijker te verdedigen was. Vluchtplaats in tijden van nood voor de bewoners uit de dalen die eveneens tot het territorium van Rhedae hadden gehoord. (waaronder Rennes les Bains)

Waar abbé Saunière aan het begin van de twintigste eeuw een deel van de oude vestingwal leek te willen herbouwen met daarin een toren die hij de naam Magdala gaf, van Migdal, wat wit-schitterend-sterk betekent.

Gelegen vlakbij een oude kapel die naar 'la Madeleine' is vernoemd is het niet eens zo vergezocht te vermoeden dat er ooit al eens een toren met die naam aan de vestingwallen van het oude Rhedae had gestaan. Drie plaatsen waar in het verleden een toren was gebouwd (want Albedunum had er natuurlijk ook een) die alledrie in een andere taal

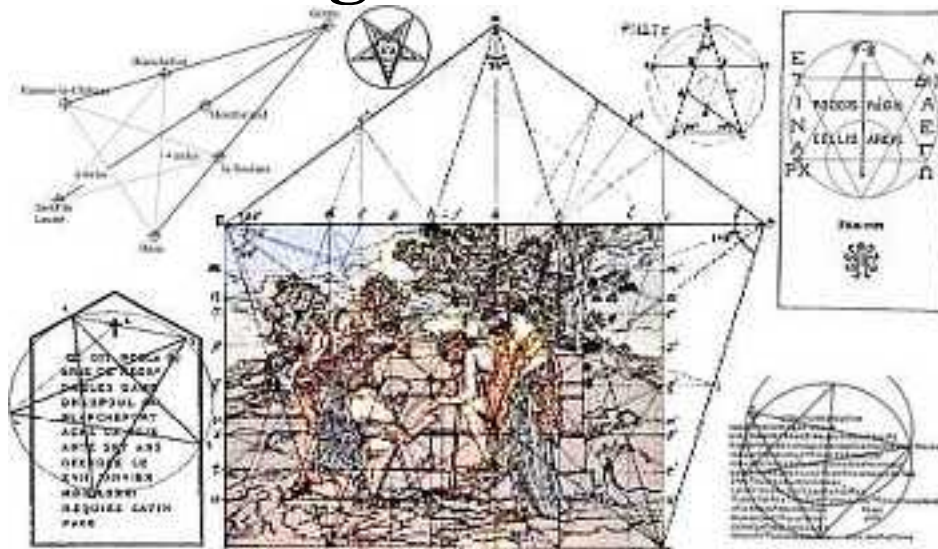
zoiets als 'witte versterking' hadden geheten. Kon dit toeval zijn? Kon het toeval zijn dat die drie torens met een geometrische precisie alle drie op markante punten in het landschap waren gebouwd zodat men op zijn minst een langbenige driehoek kon trekken of – als men er nog twee bergtoppen bij haalde – een pentagram?

In het volgende hoofdstuk wordt het dan eindelijk eens tijd wat onthullingen te gaan doen. Oftewel wat ik in de loop van 18 jaar zoal heb weten te ontdekken over het geheim van Rennes le Chateau. Ik meen dat er niet bijster veel meer te ontdekken valt, vandaar dat ik deze serie eindelijk eens besloot te gaan schrijven.

Vanaf hoofdstuk 14 gaan we eerst die geometrische ontdekking van Henry Lincoln nog eens verder onder de loep nemen en verder eens bekijken in hoeverre die aansluit bij eerdere aanwijzingen die door anderen waren achtergelaten. Dan wordt het gelijk eens tijd te kijken naar aanwijzingen die Berenger Saunière achter had gelaten tijdens de bouw van zijn domein. En of we iets meer zicht kunnen krijgen op dat werkelijke grote geheim van Rennes le Chateau.

14; Onthullingen

Hoofdstuk 13 betekende min of meer het einde van een reis door de tijd. Een reis waarin zo'n 2000 jaar geschiedenis ter sprake kwam. Een geschiedenis waarin vooral Rennes le Chateau en enkele van de hoofdrolspelers - en speelsters - in een notendop aan de orde zijn gekomen.

Vooraf een verhaal over een enorme schat die abbé Saunière moest hebben gevonden, en waarvan hij al die bouwwerken had kunnen verrichten, bleek uiteindelijk de trekpleister die voor mondiale belangstelling voor dit kleine plaatsje op die heuveltop zou zorgen.

Met Noël Corbu als instigator, want hij was het die Marie Dénarnaud nog persoonlijk had gekend en hij had haar woorden dat 'de inwoners van het dorp op goud liepen zonder het te weten' nogal letterlijk genomen. Echter na jaren van vruchteloos zoeken, en ondertussen mensen entertainen met een door hem enigszins opgesmukt verhaal over die rijke priester, legt hij er uiteindelijk het bijltje bij neer en verkoopt hij het domein in 1965. De nieuwe koper van het domein, Henri Buthion, zou die aankoop vooral op aanraden van één van de allereerste 'chercheurs' van het Rennes le Chateau enigma hebben gedaan, namelijk Jean Pellet. Samen met deze meneer gaat Buthion verder op zoek naar die goudschat, maar ze doen geen belangrijke ontdekkingen. De enige uitzondering hierop is dat zij een raadselachtig puzzeltje vinden in het handschrift van Saunière. Maar zelfs als die puzzel uiteindelijk is gekraakt is er nog geen werkelijke oplossing voor het raadsel van hoe de priester aan zijn vermogen zou zijn gekomen.

Intussen gaat een Franse journalist uit Parijs, Gérard de Sède, zich vooral op aanraden van een heerschap dat Pierre Plantard heet, bezighouden met het mysterie en hij schrijft daar uiteindelijk een boek over dat voornamelijk uit aanwijzingen van die Plantard blijkt te bestaan. In dat boek zitten twee, door een kompaan van Plantard gefabriceerde, gecodeerde documenten om het geheel wat authentieker te doen lijken. Dit zouden kopieën betreffen van de door Saunière gevonden documenten. De code die er voor die documenten is gebruikt zorgt er echter voor dat de Britse scenarioschrijver Henry Lincoln in het mysterie geïnteresseerd raakt, als hij de Sède's boek op een vakantie leest. Want hij blijkt in staat die code te ontcijferen.

Het uiteindelijke gevolg zal zijn dat er een bestseller over Rennes le Chateau in het Engels wordt uitgebracht, waarvan een aanzienlijk deel van de erin ter sprake gebrachte theses achteraf ontsproten blijken uit de fantasie van Pierre Plantard en zijn compagnon Philippe de Cherisey.

Als in de jaren negentig van de vorige eeuw Pierre Plantard dan uiteindelijk gedwongen toegeeft dat hij het allemaal maar verzonnen heeft, en als de Cherisey bekend dat alle documenten zijn fabricaat zijn, stort het kaartenhuis

van de Schat van Rennes le Chateau en de stamboom van Jezus en Maria Magdalena met hun nazaten in het eerste Franse koningshuis langzaam ineen. Sterker nog, Pierre Plantard blijkt achteraf toch geen nazaat van Jezus!

Maar Henry Lincoln had ondertussen wel iets heel anders ontdekt. Hij had ontdekt dat het landschap van de Razès over een geometrie beschikte die het mogelijk maakte tussen diverse bergtoppen een volmaakt pentagram te trekken. Hij besloot zijn aandacht daar verder op te gaan richten, dat viel tenminste echt te bewijzen.

De auteur van deze serie op Grenswetenschap, oftewel ondergetekende, was echter iets anders opgevallen wat betreft de ontdekking van Lincoln. Op drie van de punten van dit pentagram bleek een bouwsel te staan met dezelfde naam en dezelfde betekenis, zij het in drie verschillende talen. Bouwsels die daar reeds vele eeuwen moesten hebben gestaan, mogelijk vanaf het begin van de jaartelling of eerder nog.

En op één van deze drie punten had zich dus dat bouwsel bevonden dat ik aan de hand van vergelijkend materiaal elders had menen te mogen identificeren als een Heilige Hoogte, in dit geval eentje met een grot eronder waar Maria Magdalena haar laatste jaren wel eens in zou kunnen hebben doorgebracht (zie hoofdstuk 2).

Het was mij eigenlijk jaren geleden tijdens mijn onderzoek al eens opgevallen dat men in documenten soms de neiging had Blanchefort te verwarren met le Bezu, oftewel Albedunum. Men dacht dan bijvoorbeeld tijdens historisch onderzoek dat de strijd die was gevoerd om het bezit van Blanchefort om Albedunum was gegaan, omdat dit eveneens een witte versterking was geweest in het bezit van de heren van Rennes. Men dacht tevens regelmatig dat er sprake was geweest van zilver- of goudmijnen daar, terwijl die zich in werkelijkheid specifiek in de buurt van Blanchefort hadden bevonden. Dat die verwarring vooral was gekomen doordat beide plaatsen een naam hadden met etymologisch dezelfde betekenis, werd me toen ineens duidelijk.

De tekening van het pentagram van Henry Lincoln deed me toen ineens wel realiseren dat Rennes le Chateau, deels vooral dankzij abbé Saunière, een bouwsel met net zo'n naam had op een zekere locatie.

Dit leek mij het onderzoeken waard destijds, en zodoende besloten we deze drie punten eens nader te onderzoeken.

Om te beginnen leek het de moeite waard om eens te onderzoeken of er soms ook iets van een echte toren had gestaan in het oude oppidum Albedunum, die 'witte versterking' die zich ooit enige tijd binnen de grenzen van het koninkrijk Aragon had bevonden. Waar de Tempeliers – die deze hoogte eerder geschonken hadden gekregen van de toenmalige eigenaar te Rennes le Chateau – naartoe waren gevlucht toen vooral de koning van Frankrijk hen was gaan vervolgen (AD 1307).

Deze locatie staat tegenwoordig vaak op de kaart als 'Chateau des Templiers' maar dit is eigenlijk onjuist want deze orde heeft slechts een heel korte periode in de lange geschiedenis van deze locatie hier doorgebracht, en waarschijnlijk hebben zij er niet erg veel aan veranderd tijdens hun aanwezigheid.

Vanaf de noordzijde – oftewel de Franse zijde – is het oppidum niet eenvoudig te bereiken. Het is niet onmogelijk, maar klimmen is vereist.

Vanaf de zuidzijde – de voormalige Aragonese zijde – is dat anders. Er moet natuurlijk nog wel een weg omhoog worden gelopen maar dit is aanzienlijk eenvoudiger, men kan via deze weg omhoog gelijk vaststellen dat hier de oorspronkelijke toegangsweg naar het oppidum was.

De toegangsweg ligt nu aan een doodlopende weg en biedt slechts weinig ruimte om er te parkeren. Men kan zien dat het niet als een belangrijke toeristische attractie wordt beschouwd, wat mijns inziens onterecht is.

Het eerste deel omhoog is er nog maar bar weinig te bespeuren van bebouwing. Het is geen moeilijk te lopen weg omhoog trouwens, wat ergens weer logisch is want als er ooit een heel dorp op die bergrug is geweest dan moesten oude bewoners eveneens deze weg omhoog.

Als men heel goed oplet kan men op een zeker moment wat verder omhoog tussen het struikgewas restanten van een bouwsel bespeuren, wat iets van eerste verdedigingswerken zou kunnen zijn

geweest om de toegangsweg naar het oppidum te bewaken. Een soort van poortwachterswoning of zoiets. Maar daar is nauwelijks iets van over.

De volgende sporen van bebouwing bevinden zich dan een stukje verderop aan een soort van haarspeldbocht in het pad omhoog.

Dit bouwsel is geïdentificeerd als de ruïne van een kerkgebouwtje of kapel. En vormt zo gelijk de volgende overeenkomst met die andere twee 'witte versterkingen' die eerder reeds ter sprake kwamen.

Want Blanchefort had naast een toren een zogenaamde 'heilige' ruimte, in dit geval eerder een soort van Gallisch tempeltje, en natuurlijk is er vlakbij Tour Magdala te Rennes le Chateau een kerkje dat gewijd is aan Maria Magdalena. Toeval? Dat waag ik te betwijfelen. Maar waarom was dat dan zo?

Na deze kapel in de bocht van de weg omhoog te zijn gepasseerd, gaat het pad verder omhoog en zijn er nu wel meer restanten van bouwsels te bespeuren.

Een oppidum was voor de Galliërs een versterkte stad die doorgaans op een berg of heuveltop werd gebouwd. Men mag er dus van uitgaan dat veel van die ruïnes op de weg omhoog ooit gewoon

woonhuizen en werkplaatsen waren.

Het belangrijkste deel van de versterking bevond zich natuurlijk helemaal bovenaan op de kam van de bergrug.

De stenen wand die men op een zeker moment bovenaan kan bespeuren is duidelijk om het plateau bovenop de bergrug te verbreden.

Eigenlijk net zoals met de 'Klaagmuur' in Jeruzalem op de berg Moria. Die muur was ooit door Herodes gebouwd om het oppervlak op die berg te vergroten.

De enige weg omhoog naar het plateau bovenaan is een goed te verdedigen paadje.

Is men dan eenmaal boven dan is het uitzicht

schitterend, al valt er nog maar weinig te bespeuren van het 'kasteel' dat hier ooit zou hebben gestaan.

Natuurlijk is de Bugarach – die 'Berg van God' volgens abbé Boudet van Rennes les Bains – vanaf deze plaats erg goed te zien. Het gezicht op zijn kant is vanaf een zeker punt op deze plaats eigenlijk nog wel het beste te aanschouwen en ik ben er dan ook tamelijk zeker van dat de omslagtekening van dat verboden boek 'Lazare veni Foras' wel eens vanaf deze locatie door de broer van abbé Boudet (Edmond) zou kunnen zijn gemaakt.

Het identificeren van een (witte) toren was ons eerste doel hier. Dat er op de overige twee locaties een toren stond, of had gestaan, was een feit. We liepen daarvoor om de grootse rotsachtige uitstulping heen die op de tweede foto hierboven te zien is.

Door de natuurlijke vorm bleek deze te zijn gebruikt als Donjon, dat is een soort van woontoren. Helaas zijn er nog maar weinig sporen zichtbaar van de oorspronkelijke bebouwing. In ieder geval moet deze brede toren wel van verre zichtbaar zijn geweest, want vanuit het dal is die uitgeholde rots als uitsteeksel namelijk nog steeds duidelijk te onderscheiden.

Aan het uiteinde van het plateau zijn echter nog heuse sporen van vroegere bouwsels zichtbaar...

De vesting Albedunum schijnt vooral in de zestiende eeuw te lijden te hebben gehad van raids van Spaanse troepen die in de gehele omgeving huis hielden. Na AD 1659 schijnt het terrein overigens weer terug in de handen van de Heren van Rennes te zijn geweest. De Tempeliers bestonden toen reeds lang niet meer en Frankrijk had de gehele Roussillon weer terug in handen gekregen, de natuurlijke grens tussen Spanje en Frankrijk waren nu de Pyreneeën geworden.

We besloten even bij die ruïnes aan het uiteinde te gaan kijken om te zien of er hier nog iets van sporen van een eventuele (extra) toren waren.

Het was even wat klimmen om aan de voet ervan te komen maar inderdaad lijkt er hier een bouwsel te hebben gestaan wat een toren zou kunnen zijn geweest.

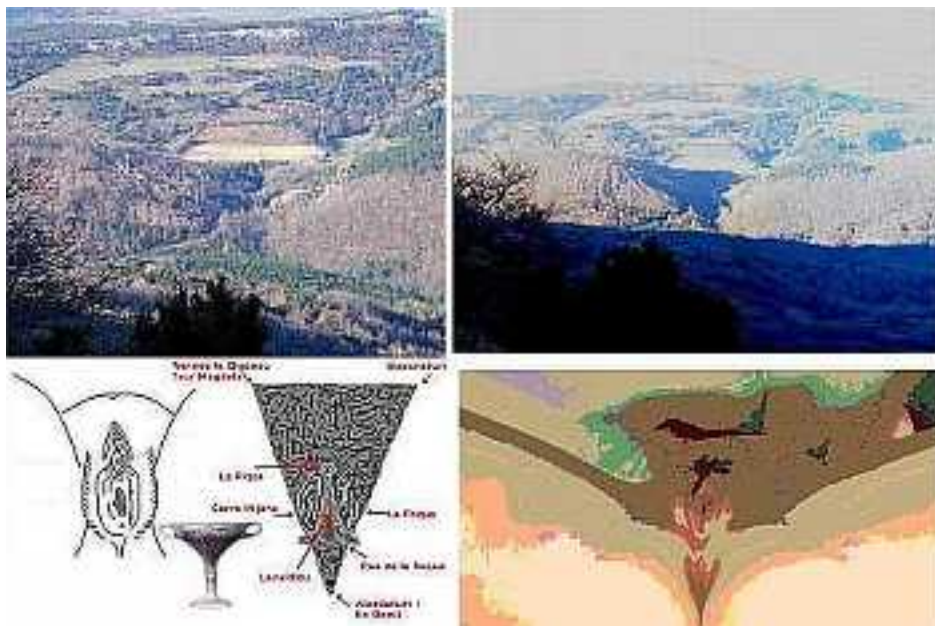
De enige mogelijke conclusie na deze ontdekking is dat er in het landschap van de Razès ooit met ongekende geometrische precisie (zie Henry Lincoln) drie witte torens op een heuvel of bergtop waren geplaatst in een net niet helemaal gelijkbenige driehoek. Henry Lincoln had berekend dat de afstand tussen respectievelijk Albedunum en Blanchefort en Albedunum en Rennes le Chateau exact 4 Engelse mijlen bedraagt (en tussen Rennes le Chateau en Blanchefort 2,5 Engelse mijl). Nu is het aardig om vanaf deze locatie die andere twee torens dan eens te gaan identificeren, want die zouden zeker vanaf hier – Albedunum is gelegen op de hoogste plek (823 mtr) van de drie locaties – zichtbaar moeten zijn.

Dat was het geval, de locatie van die andere twee torens was goed zichtbaar vanaf hier. Maar wat eveneens erg goed zichtbaar bleek vanaf waar we stonden was die 'Vallei van God' – Lavaldieu – die reeds in deel 3 van deze serie ter sprake kwam.

Er begonnen mij nu zekere zaken op te vallen.

Ten eerste deed die driehoek mij aan een heel ander soort van 'Goddelijke vallei' denken, eentje waar het wonder dat men 'leven' noemt mee kan worden geschapen, en waar het later ook uit zal komen...

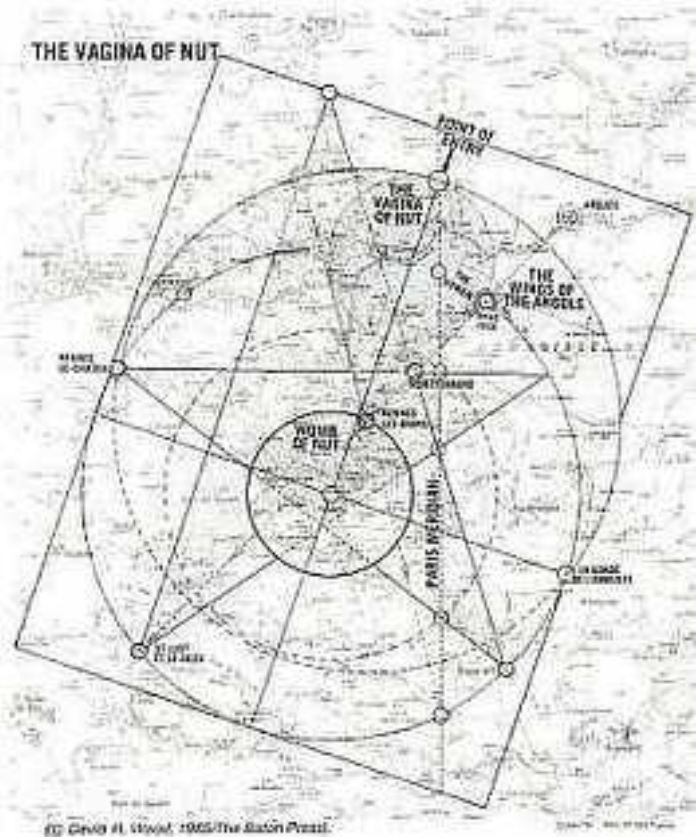

- Maria Magdalena, een symbool van de Bona Dea waarmee abbé Saunière zo'n bijzondere band leek te hebben gehad.
- De restanten van een Heilige Hoogte waar Maria M na haar vlucht uit Palestina uiteindelijk wel eens bewust naartoe zou kunnen hebben gereisd.
- Een vallei van God (Lavaldieu) die misschien wel eens naar 'de God Baäl' zou kunnen hebben geheten (zie hoofdstuk 3), een Israëliische-Phoenicische androgyne Godheid.
- Occulte vormen van Vrijmetselarij die in juist deze streek waren ontstaan en waar zelfs een beetje de bron van de latere Wicca-religie in terug te vinden is (zie hoofdstuk 9)...

Het begon er steeds meer op te lijken dat het 'vrouwelijk principe een aardig groot aandeel bleek te hebben in dit mysterie wat het Rennes le Chateau dilemma is geworden. Eigenlijk moesten we die 'Vallei van God' toch nog maar eens een keertje door.

Overigens was die ontdekking die we zojuist hadden gedaan niet eens zo nieuw hoor. Want de landmeter David Wood, die eveneens had besloten een boek aan het Rennes le Chateau mysterie te wijden (GENESIS: The First Book of Revelations), was door metingen en lijnen trekken op een kaart eveneens schijnbaar tot de ontdekking gekomen dat er een vagina in het landschap zou schuilen. Echter had hij daar om diverse – waaronder numerologische – redenen wel een heel andere locatie voor uitgedacht, eentje die niet zozeer gebaseerd leek op landschappelijke kenmerken zoals die hierboven op illustraties is te zien. David Wood had zijn ontdekking de 'Vagina van Nut' genoemd, naar de Egyptische Godin Nut (of Noet) die wel de 'moeder van alle Goden' kan worden genoemd. Nut was een

Hemelgodin waar haar mannelijke tegenpool 'Geb' juist de Aarde vertegenwoordigde. De keuze van David Wood van juist deze Godin leek niet eens zo slecht.

Al zou 'Gaia' in het geval van onze ontdekking evenmin een slechte keuze zijn.

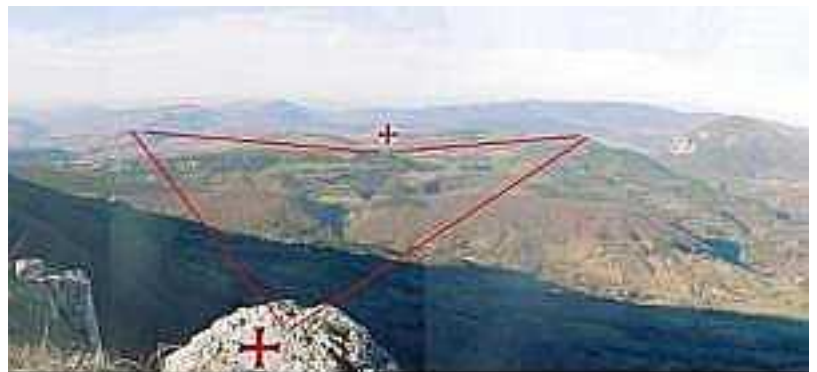

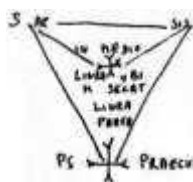
Maar we ontdekten nog iets tijdens het bestuderen van het landschap tussen de drie torens dat zich onder ons ontvouwde. Want de basis van de tekening op de Coume Sourde steen bevond zich eveneens hier.

In hoofdstuk 6 noemde ik deze steen reeds, die in de vallei van God was gevonden op een plaats die 'Coume Sourde' heet.

Die daar volgens het standaard verhaal zou zijn geplaatst door een lid van de familie 'de Fleury', nazaten van het adellijke huis van Hautpoul – de Heren van Rennes – die nauw verbonden waren met de occulte vrijmetselarij.

Ineens werden die Maltezer kruizen – of Tempelierskruizen – op die Coume Sourde steen me ook veel duidelijker. Die grote onderaan betrof duidelijk de plaats waar we nu stonden en waar ooit een korte tijd Tempeliers een veilig heenkomen hadden gevonden. Waarvandaan ze het landschap dat ze misschien ook wel als 'Heilig' hadden beschouwd – de Tempelorde wordt in sommige lectuur nogal eens

een adoratie van het huis van Bethania en Maria Magdalena in het bijzonder toegeschreven – nog in volle glorie konden aanschouwen.

Dat tweede kruis bevindt zich dan ter hoogte van la Pique, waar tegenover de toegangsweg het bordje 'Coume Sourde' te lezen is. Oftewel de locatie waar die steen was gevonden. Ik kreeg na dit te hebben ontdekt sterk de indruk dat diegene die de tekening op de Coume Sourde steen had gegraveerd op de hoogte moest zijn geweest van die 'Kut van Nut' in het landschap van de Razès.

De sinds de prehistorie reeds als 'Heilig' beschouwde vrouwelijke geslachtsdriehoek, die hier in een ver verleden werd gemarkeerd door drie torens met dezelfde naam.

Henry Lincoln sprak in zijn boek 'Het verborgen heiligdom' over een 'tempel' die zich in het landschap rondom Rennes le Chateau bevond, hij plaatste dat gebied in het eerder beschreven pentagram dat hij had weten te tekenen. Om dat pentagram te kunnen trekken had hij er twee bergtoppen bij moeten halen – dat deze zich precies op de juiste plaats daarvoor bevonden is natuurlijk wel een wonder – die voor de rest van weinig betekenis waren. Het was hem natuurlijk wel opgevallen dat er op de overige drie locaties 'kastelen' zouden zijn geweest, om zijn woorden te gebruiken. Ik heb dus gepoogd dat hierboven reeds te corrigeren door te ontdekken dat die drie plaatsen niet specifiek kastelen waren, maar eerder torens en/of witte versterkte posten met een tempel/kapel daarbij die alle drie een naam met dezelfde betekenis hadden.

Als er één gebied was dat volgens mij voor de omschrijving 'Heilig' in aanmerking dient te komen dan is het wel dit gebied tussen die drie torens. Enkel door die driehoek.

Het wordt duidelijk tijd die Vallei van God nog een keertje nader te bekijken.

Het kaartje hiernaast laat zien hoe die 'Heilige Vallei' zo'n beetje loopt. Het is wederom opmerkelijk dat Henry Lincoln kon vaststellen dat 'la Pique' vrijwel exact het geografische midden is van zijn pentagram.

Voordat we die 'Heilige' vallei gaan betreden dien ik wel eerst even te melden dat dit het beste in de winter kan gebeuren. Omdat er dan geen bladeren aan de bomen zitten, waardoor veel beter te zien is wat voor een geologisch wondertje zich daar bevindt.

Zoals ik in hoofdstuk 3 al schreef, als men vanuit Rennes les Bains verder rijdt en dan afslaat richting Rennes le Chateau dan rijdt men op een zeker moment de Vallei van God in. Het kan gewoon niet missen, men weet gelijk wanneer men er BINNEN is gereden.

Want men gaat als het ware door een enorme poort.

De ene zijde van die poort is veel duidelijker zichtbaar dan de andere zijde, maar de foto hierboven geeft goed aan dat er wel degelijk twee zijden aan zitten.

Men zou haast gaan denken dat mensenhanden verantwoordelijk waren voor deze 'muur' van roodachtig steen, maar dat is niet zo. Het wordt echter wel steeds begrijpelijker dat Henri Boudet zo'n fascinatie had voor de stenen 'monumenten' uit zijn omgeving.

Als men langs de 'muur' van deze natuurlijke poort, die ik vergelijk met de vulva van die aardgodin, naar boven klimt heeft men helemaal goed zicht hoe de 'Vallei van God' zich ontvouwt, om uit te monden bij 'la Pique'. Welke dan haast te vergelijken zou moeten zijn met dat andere bijzondere deeltje in die specifiek vrouwelijke anatomie, de clitoris. Dus is het zaak daar dan ook maar eens te gaan kijken.

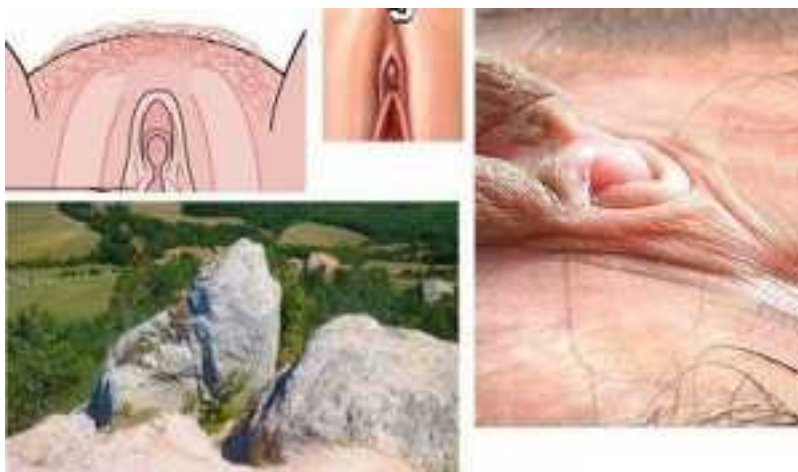

Goed aangegeven hoe je erop moet komen is het niet maar er is een goede leidraad, het pad begint vrijwel direct tegenover een gebouw waarop 'Coume Sourde' staat (zie illustratie verder omhoog).

En eenmaal op weg komt er wel ineens een bordje waarop de 'wandelroute van de priester' staat. Helemaal aan het uiteinde van een soort van heuvelachtige richel bevindt zich datgene wat men 'la Pique' zou kunnen noemen, een rotsachtige 'knop'.

Is het na eerder vanaf Albedunum dat dal in die driehoek te hebben gezien, en naderhand door die 'poort' te hebben gereden, nog vergezocht om in deze rots dat andere belangrijke deel van de vrouwelijke genitaliën te herkennen?

Dit hele dal is zo geschapen door moedertje natuur, maar waarschijnlijk reeds vroeg in de geschiedenis ontdekt door Homo Sapiens. Op een zeker moment is de betekenis ervan waarschijnlijk onderdrukt door tamelijk intolerante vertegenwoordigers van de belangrijkste religie van dat moment, maar blijvend gekoesterd binnen zekere occulte stromingen. Maar niet alleen door hen, ik vermoed dat enkele vertegenwoordigers van de Rooms-Katholieke kerk zichzelf eveneens toestonden in deze vallei 'het Spiegelbeeld van God' te zien.

In het volgende deel keren we weer terug naar Rennes le Chateau om eens te zien of er misschien aanwijzingen door Berenger Saunière zijn achtergelaten die men aan de ontdekking hierboven zou kunnen relateren.

En wat zou dit gegeven exact te maken kunnen hebben met die 'schat' die de pastoor zoveel geld op zou gaan leveren en het geheim van de familie d'Aniort dat door overerving bij de adellijke familie van Rennes le Chateau terecht was gekomen? Een geheim waarmee pausen konden worden gehanteerd in de Middeleeuwen...

15; De heilige driehoek

Er zullen misschien mensen zijn die de inhoud – en vooral de illustraties – van het vorige hoofdstuk mogelijk als 18+ beschouwen. Dit omdat in dat hoofdstuk vooral is geïllustreerd dat er zich in de streek van Rennes le Chateau – in een driehoek die door drie witte torens op de hoeken wordt aangegeven – een landschap bevindt dat het beste te vergelijken valt met een vagina.

Lavaldieu strekt zich precies uit van iets boven de onderste punt tot voorbij het midden van die driehoek, om te eindigen bij la Pique. Met illustraties die ik enkel ter vergelijking erbij heb geplaatst hoop ik duidelijk te hebben kunnen maken hoe ik zelf die kenmerken aanschouwde en daarin zekere delen van de vrouwelijke anatomie herkende. Toen ik mijn altijd aan mijn zijde verkerende eega vertelde wat ik meende te zien bevestigde ze mijn ontdekking vrijwel onmiddellijk.

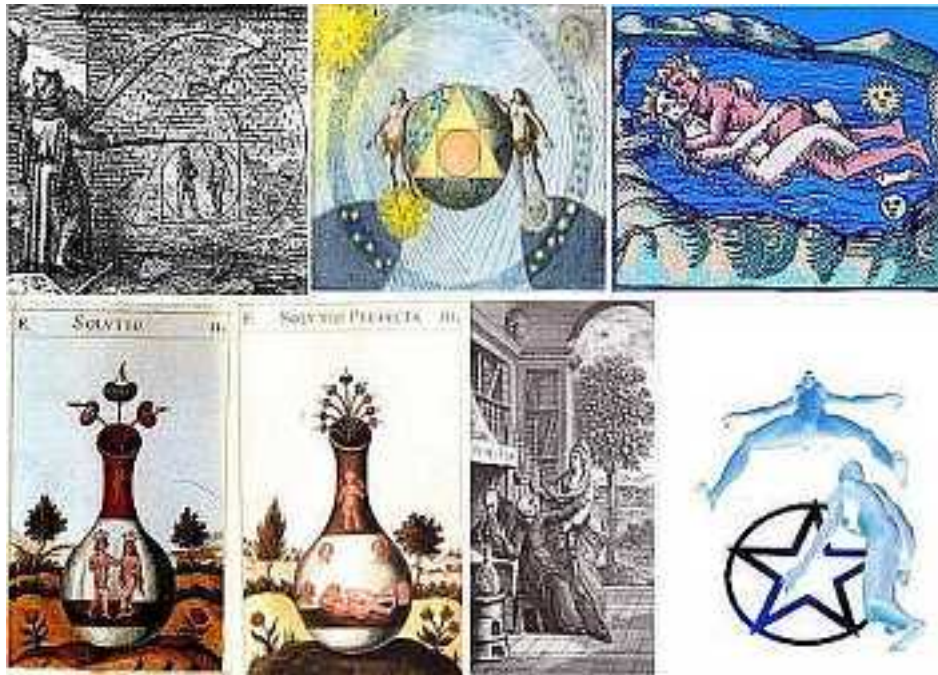
Dit hele gegeven is helemaal niet zo raar als dat misschien voor menigeen kan lijken die er met 21ste-eeuwse ogen naar kijkt, want in de prehistorie kwam het nog vaak voor dat men de vrouwelijke genitaliën uitbeeldde in 'kunst' in het nog onbedorven landschap. Menig gevonden 'Venus-beeldje' geeft dit aan, zoals men bijvoorbeeld ook kan zien in mijn verhaal over de zeevolken op www.grenswetenschap.nl.

Ergens is dit ook helemaal niet zo onbegrijpelijk, want voor de prehistorische mens was het helemaal een groot wonder dat er voor de gemeenschap zo belangrijk nieuw leven voortkwam uit die driehoek. Een wonder dat zij toeschreven aan de goden. Ik weet van Kreta en de eerste Kretenzers dat voor hen bepaalde plaatsen in de bergen, vooral rotsspleten en dergelijke, 'heilig' werden beschouwd en als DE plaats werden gezien om nieuw leven te verwekken. Jonge koppels verzekerden zich van nageslacht door zich even terug te trekken op zulke plaatsen (Paul Faure) omdat dit de kans op 'vruchten' zou vergroten.

Natuurlijk was dit bij diverse andere prehistorische volken eveneens bekend, hooguit iets minder goed onderzocht en gedocumenteerd.

Dat het gebied tussen die drie 'witte versterkingen', respectievelijk Rennes le Chateau (Tour Magdala), Blanchefort en Albedunum (le Bezu) met in het midden Lavaldieu als een soort van grote natuurlijke 'tempel' zou kunnen zijn beschouwd door vroege volken is niet zo ondenkbaar, zeker niet als men vanaf Albedunum de 'Vallei van God' in heeft kunnen kijken.

In deel 9 vertelde ik dat er einde 19e en begin 20ste eeuw sprake was van allerlei occulte stromingen juist in deze regio, men weet nu dat bij sommige daarvan soms gewijde seksualiteit voorkwam in zekere rituelen. Dat juist lieden die deel uitmaakten van zulke stromingen waarschijnlijk verantwoordelijk zijn voor de tekening op de Coume Sourde steen – de steen die zoals we ontdekt hebben enkel maar het heilige gebied tussen die drie torens kan hebben uitgebeeld – lijkt dan haast geen toeval meer te kunnen zijn.

Resteert de vraag wat de rol van deze 'Heilige Driehoek' in het landschap kan zijn in ons Rennes le Chateau dilemma en in hoeverre onze brave pastoor Saunière hiervan af zou kunnen hebben geweten.

Daarom keren we nu maar weer terug naar een ander punt in die driehoek, het punt dat gemarkeerd wordt door Tour Magdala te Rennes le Chateau.

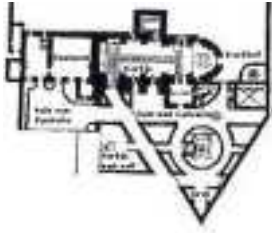

In hoofdstuk 9 vertelde ik u hoe Saunière tijdens zijn 'straf' te Narbonne - oktober 1885 tot juli 1887 - in aanraking was gekomen met adellijke lieden die bereid waren hem gulle donaties te geven ter reparatie van zijn bouwvallige kerkje te Rennes le Chateau. Aangezien dit allemaal bekenden waren van zijn broer Alfred kan men er gerust van uitgaan dat hij hierin heeft bemiddeld. Alfred hield zich namelijk op in die kringen en kon deze mensen ervan overtuigen dat zijn broer begrip op zou kunnen brengen voor hun 'zaak', uiteindelijk had zijn broer in ieder geval reeds getoond fel anti-republikein te zijn ondanks de gevolgen die dat even voor hem bleek te hebben. Het gangbare verhaal vertelt ons dan dat Saunière – eenmaal terug in Rennes – direct aan de restauratie begon en gelijk ook enige ontdekkingen deed. Ontdekkingen die ergens met zijn religieuze overtuigingen te maken moeten hebben gehad, maar die ook te maken hadden met de laatste Heren van Rennes, in wiens crypte hij uiteindelijk afdaalde. Hij zocht hierover contact op met zijn collega Boudet te Rennes les Bains voor verdere informatie.

Kort hierna begon hij ineens tekeningen te maken hoe hij het kerkpleintje een nieuw aanzien wilde geven. Onder andere door er een grot te plaatsen van door hemzelf verzamelde stenen met daarin het – inmiddels verdwenen – Maria Magdalenebeeld, en op een andere plek de voormalige omgekeerde Visigothische altaarzuil met nu een Onze Lieve Vrouwe van Lourdes erop, en dan nog een calvarie ... de illustratie geeft aan hoe hij dat

allemaal wenste te plaatsen.

Waarschijnlijk was er niet eens zoveel overtuigingskracht voor nodig geweest om de pastoor het belang en het 'Goddelijke' van het alchemistische driehoekssymbool in te laten zien. Het kan in ieder geval geen toeval zijn dat het door de

pastoor aangelegde plantsoentje overeenkomt met een alchemistisch symbool waarin het gaat om de Goddelijke eenwording.

Dar er daarnaast gelijk enige overeenkomst bestaat met het 'vrouwelijke' landschap tussen de drie torens zou toeval kunnen zijn, of misschien toch niet?

Laten we eens wat verder gaan kijken, enkel hierboven

genoemde aanwijzing zou wat magertjes zijn om aan te tonen hoeveel de pastoor 'afwist' van de betekenis van de 'Vallei van God'.

Vooraf het kerkje zit natuurlijk vol met allerlei aanwijzingen van de priester en zijn donateurs. In deel 10 nam ik u al mee naar binnen om te laten zien hoe Saunière zijn 'tempeltje' zou decoreren. Vlakbij het altaar zag u een beeld van Sint Antonius van Padua,

beschermheilige van onder andere verloren zaken, vrouwen en kinderen, het huwelijk, reizigers en verliefden. Als een Gallisch opperhoofd wordt deze heilige 'op een schild' gedragen door vier engelen. Eén van die vier engelen is echter enkel maar goed zichtbaar vanaf waar de priester stond, bij het altaar, of als hij uit de sacristie kwam, waar zich tevens die 'geheime ruimte' bevond. Een bezoeker van de kerk behoort die engel dus eigenlijk nooit goed te zien, terwijl de priester er bij iedere misdienst juist

goed zicht op had.

De opvallende rok is eigenlijk al iets wat opmerkelijk is. 'Friool' noemde één van de eersten die dat opviel – Henry Lincoln – het. Maar dat gouden knopje bovenaan die split maakt de 'compositie' eigenlijk symbolisch. Geen enkele van die andere engelen heeft een split die naakt vlees laat zien eronder – hooguit een onderjurk – laat staan dat

ze een gouden knopje erboven hebben. En de enige engel die dat dus wel heeft laat het opvallen als een... de illustraties rechts ervan spreken voor zich. Met het knopje erboven is het mijns inziens een duidelijk symbool voor het vrouwelijk geslachtsorgaan.

Nu zou men dat gewoon de 'geilheid' van een priester kunnen noemen die moeite heeft met het celibataire leven, ware het niet dat we in het vorige deel reeds vast hadden mogen stellen dat eenzelfde symboliek voorkwam in het landschap waar Rennes le Chateau deel van uitmaakt.

Waar de priester vanaf het altaar dus eigenlijk tegenaan keek was een symbool voor 'Laval dieu', oftewel de 'Vallei van God'.

Dit kan haast geen toeval meer zijn, Saunière gaf hiermee volgens mij aan dat hij een 'eigen wijze' van religieuze beleving had en dat hij afwist van die 'heilige driehoek' met daarin die zeer vrouwelijke vallei. De Rooms-katholieke kerk zou dit natuurlijk wel 'kettters' noemen omdat die visie behoorlijk 'heidense' trekjes heeft in hun ogen en hierdoor rigoureus afwijkt van het opgelegde credo. Vrijmetselaars, Rozenkruizers en Hermetisten waren om zulke afwijkende ideeën in het

verleden wel vaker veroordeeld op ketterij (Cagliostro) en daarvoor op de brandstapel beland (o.a. Giordano Bruno).

Ondanks dat er bewijzen zijn dat Saunière's eerste bisschop Billard niet onsympathiek kan hebben gestaan tegenover Vrijmetselarij was hij in 1884 nog wel genoopt geweest een pastorale brief uit te vaardigen waarin de afwijzing van de Rooms-Katholieke kerk stond ten opzichte van de Vrijmetselarij.

De enige reden waarom Saunière afbeeldingen en aanwijzingen toeliet zoals die in zijn kerkje zijn terug te vinden – waaronder overduidelijke vrijmetselaarssymbolen – is, omdat hijzelf er ook echt in geloofde. Uit alles blijkt dat Saunière een adoratie had voor la Bona Dea, het 'Spiegelbeeld' – of wederhelft – van God. En deze keer eens niet specifiek gepersonifieerd in de Bijbelse personage van Maria de Moeder van Jezus (en hierdoor van God, volgens het dogma) maar in haar naamgenote Maria Magdalena. Een andere verklaring is er niet voor al die afbeeldingen die te maken hebben met deze vertegenwoordigster van het Vrouwelijk Principe die er in zijn kerkje terug te vinden zijn.

Maar voordat we ons verder bezig zullen gaan houden met de details van Berenger Saunière's ietwat afwijkende religieuze overtuiging, zullen we eerst nog eens gaan kijken naar een soort van derde aanwijzing waarmee wordt aangegeven dat hij weet had van – ergo geloofde in – het 'heilige landschap tussen de drie torens, oftewel die 'prehistorische driehoek'. En die aanwijzing is volgens mij terug te vinden in de derde – dankzij Saunière herrezen – 'witte toren/versterking', Tour Magdala.

Om tegenwoordig in deze toren te komen dient men een kaartje voor het museum te kopen. Dan gaat men via de pastorie – waar vele bezienswaardigheden zijn, waaronder de besproken grafstenen – naar de tuin achter villa Bethania en dan kan men de Villa in, of via een trap op Saunière's borstwering komen.

Zelfs het aantal treden van de twee trappen naar die borstwering heeft een numerologische waarde (2 x 11). Toeval? Er is zoveel nagedacht over bepaalde details in het domein en het kerkje van Saunière dat ik dit waag te betwijfelen. Maar ons eerste doel is nu één van die drie torens bezoeken, die de 'driehoek' – die onder andere op de Coume Sourde steen staat afgebeeld – markeren.

Saunière beweerde dus dat deze toren zijn nieuwe bibliotheek moest gaan worden. Eerst had hij daarvoor dat gebouwtje pal naast de ingang van het kerkhof laten bouwen maar enige donaties verder besloot hij dat die toren de 'toren van zijn kennis' moest worden.

Eigenlijk is die nieuwe bibliotheek qua ruimte niet bijster veel groter dan de vorige. Maar de ligging en het uitzicht maken natuurlijk alles wel weer goed.

Het raam recht tegenover de ingang geeft ons uitzicht op de locatie van de toren van Albedunum, nu le Bezu.

Het raam links van de ingang biedt uitzicht op Villa Bethania, twee inmiddels volgroeide bomen en tussen de takken door Pech Cardou met daar tegenover Blanchefort.

Oftewel de plaats waar die andere toren zich bevond. Rechts van de ingang bevindt zich een spiegel (zie illustratie verder omhoog), door deze kijkt men naar binnen, oftewel naar Tour Magdala.

De vensters hebben een klaver drie boven de ramen, zonder steel. Dit symbool kan evengoed op de drie torens slaan. Of natuurlijk op de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

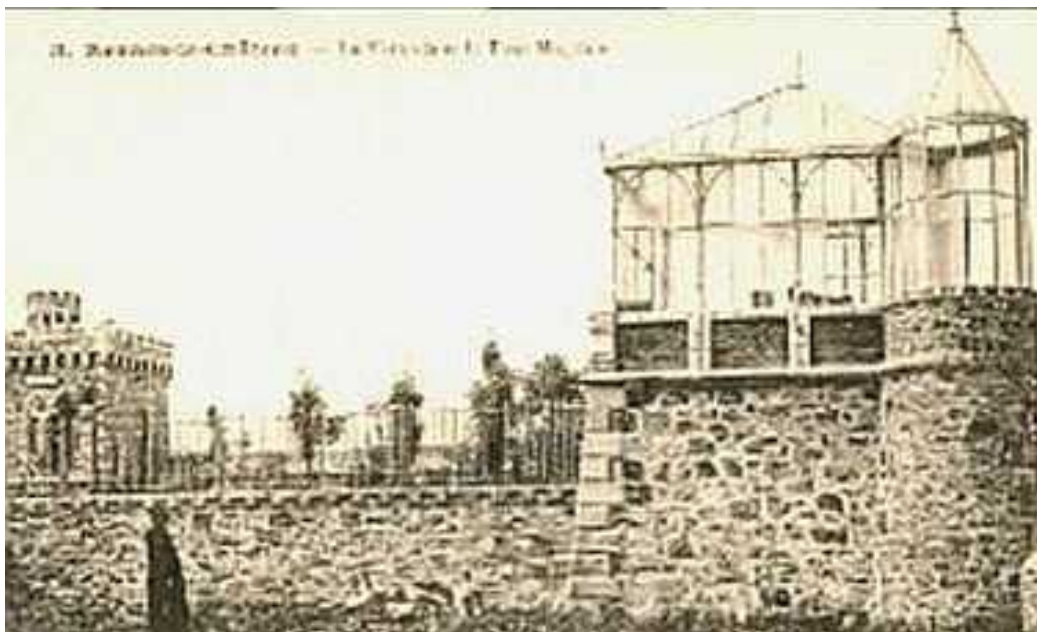
Een kleine wenteltrap die zich rechts tegenover de ingang bevindt voert naar het dak van de toren, vanwaar men nog een mooier uitzicht heeft op de plaats waar de andere twee torens stonden.

Meer aanwijzingen over Saunière's kennis van dat 'heilige' landschap, dat gemarkeerd werd door drie torens met dezelfde naam, heb ik vooralsnog niet kunnen vinden.

Maar er zijn nog wel andere aanwijzingen waar Saunière iets mee leek te willen verraden aangaande zijn overtuigingen, en die van zijn sponsors. En nu we ons toch op de Tour Magdala bevinden is dit een prima plaats om te beginnen.

Als we de toren weer verlaten door dezelfde deur als waardoor we naar binnen zijn gekomen zijn we terug op de borstwering en kijken we naar...

Nog een toren, maar deze keer eentje van hoofdzakelijk glas. Deze toren wordt 'Oranjerie' genoemd omdat het eigenlijk een kas is.

Het is ergens niet meer dan logisch dat de pastoor de oranjerie op een toren liet lijken, omdat hij nu eenmaal op een herbouwde borstwering was gesitueerd. Maar hierdoor is die oranjerie wel een soort van spiegelbeeld van de Tour Magdala geworden, en als men zich dan realiseert dat er twee trappen naast

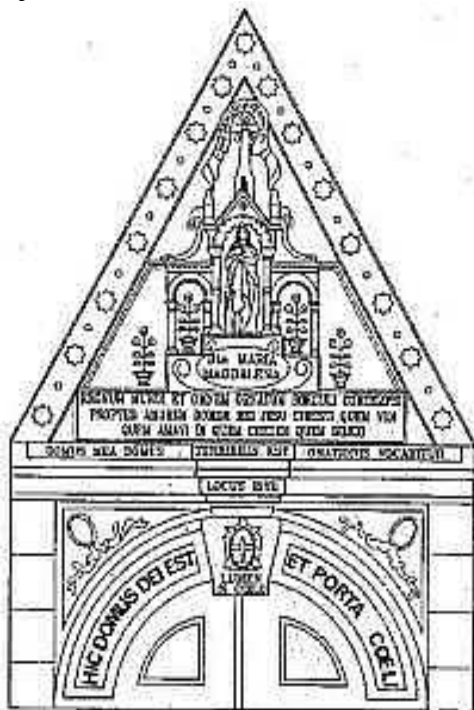

elkaar zijn die naar de borstwering voeren met elk 11 treden. Dit alles toont aan dat er sprake moest zijn van een zekere symboliek. De getallen 11 en 22 zijn 'mastergetallen' waarvan 11 onder andere inspiratie en verlichting inhoudt en 22 betekent meesterlijk en meester/bouwer met een brede visie. Het getal 11 bezit reeds het potentieel maar heeft nog een ander nodig om tot perfectie te komen. Twee maal 11 vormt dan de perfecte combinatie. Dat is heel in het kort een mogelijke numerologische interpretatie van die twee trappen die naar die twee torens voeren die met elkaar verbonden worden door middel van een borstwering. Saunière kan hiermee volgens mij enkel maar hebben willen benadrukken dat een volmaakte 'Heelheid' – zoals zijn God – uit twee elkaar aanvullende delen moest bestaan. Een mannelijk en een vrouwelijk principe. Deze denkwijze was gewoon binnen de gnostiek, maar beslist niet gebruikelijk binnen het Rooms-katholicisme. Binnen de occulte stromingen van de 19e en de 20ste eeuw was deze manier van benaderen echter eveneens normaal.

Het lijkt mij niet meer dan logisch om Maria Magdalena nu te betrekken in deze religieuze switch die Berenger Saunière op een zeker moment in zijn nog jonge leven moet hebben gemaakt. Hij kan enkel hebben beseft dat Maria Magdalena meer in het leven van Jezus moet hebben betekend dan louter een bekeerde V/H zondige, volgeling. En als Jezus de Zoon van God en dus Zelf God was, dan was Maria Magdalena als Zijn Wederhelft het 'Spiegelbeeld van God'.

Zijn er dan aanwijzingen die het rechtvaardigen te denken dat de pastoor een gnostische richting in was geslagen op het gebied van zijn religie? Jawel, die zijn er beslist.

Daarvoor moeten we dan weer terugkeren naar het kerkje en weer eventjes stoppen voor de ingang.

'Terribilis est Locus iste, hic Domus Dei est et Porta Coeli'
'Ontzagwekkend is deze plaats! Dit kan niet anders zijn dan het huis van God en de poort van de hemel.'

Domus mea Domus Orationis Vocabitur,
'Mijn huis zal een huis van het gebed worden genoemd'.

Regnum mundi et omnem ornatum saeculi contemps
Propter amorem domini mei iesu christi quem vidi
Quem amavi in quem credidi quem dilexi

'Ik heb verachting voor het koninkrijk van deze wereld gehad, en alle tijdelijke versieringen.

Wegens mijn heer Jezus Christus, die ik zag, van wie ik hield, in wie ik geloofde en die ik vereerde.'

Vooral die allereerste woorden vormen een belangrijke aanwijzing.

Doorgaans verbindt men die tekst aan de Duivel bij de ingang en denkt men dan aan de Engelse betekenis van 'terrible', wat 'verschrikkelijk' is. Maar Terribilis kan evengoed 'Ontzagwekkend' betekenen. En dat betekent het eigenlijk in die passage uit de Bijbel waar het aan is ontleend, het verhaal over de droom van aartsvader Jacob.

In mijn eerder op Grenswetenschap geplaatste serie 'Reis naar de Berg van God' vertelde ik hoe de werkelijke Berg van God voor het eerst werd geïdentificeerd door Jacob na hier een droom te hebben gehad. Die plaats werd door de aartsvader gemarkeerd en later zou de tempel van Bethel (Huis van God) hier herrijzen.

"Hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dit is niets anders dan een Huis Gods, dit is de poort des hemels. Den volgende morgen vroeg nam Jacob den steen die hij onder zijn hoofd had gelegd, stelde dien op een opgerichte steen en goot er olie bovenop. En hij noemde de plaats Bethel..."

"... En God zeide tot Jacob: Maak u reisvaardig, trek naar Bethel, blijf daar, en richt er een altaar op voor den God die u verschenen is toen gij vluchtte..." (Genesis 28 en 35.)

Iemand zo Bijbelvast als Berenger Saunière – of zijn collega, steun en toeverlaat Henri Boudet – heeft beslist het belang wel ingezien van deze eerste Hebreeuwse Heilige Hoogte. Dat hier eigenlijk de oorsprong lag van het Joodse en Christelijke geloof voordat die om allerlei – vaak politieke – redenen zou worden aangetast. Dit was een religie geweest waarin nog rituele handelingen voorkwamen die ergens te vergelijken vallen met rituelen van diverse occulte

genootschappen zoals die van bijvoorbeeld die mysterieuze sponsors van Saunière. Waarin het Vrouwelijke vaak nog een gelijkwaardige plaats naast het mannelijke had. Eigenlijk betrof dit een religieuze zienswijze die een rebelse Galileeër (=Israëliet) reeds in het begin van onze jaartelling had gepoogd opnieuw te introduceren onder de inwoners van het Heilige Land, maar waarin rituelen voor hadden gekomen waar latere patriarchale kerkvaders zulke moeite mee hadden dat zij ze als valse 'ketterse' verzinsels af waren gaan schilderen.

Daar waren Judeese ballingen eigenlijk reeds lang geleden mee begonnen, na hun gedwongen verblijf in Babylonië. Zij hadden door middel van allerlei profeten hun uiterste best gedaan Bethel – wat in die dagen in het koninkrijk Israël lag – af te schilderen als een heidens en slecht oord. Daarmee eigenlijk negerend dat Mozes hun Hebreeuwse voorvaad'ren hier eerst naartoe had gebracht na een lange reis door de woestijn na hun vlucht uit Egypte. Met het verguizen van Bethel negeerde men dan tevens dat Mozes' broer Aäron er recht tegenover was gestorven en begraven, dat nota bene Mozes zelf mogelijk eveneens tegenover de Berg waarop Bethel lag, in een grot was bijgezet. En dat hun eerste Richters zoals Jaser en Deborah Bethel grote waarde hadden toegekend. Eigenlijk was men met dit verguizen al een beetje begonnen na het besluit van David en zijn zoon Salomo om God te verhuizen naar de berg Moria in het pas veroverde Jeruzalem, waar Phoenicische meesterbouwers de Tempel van Salomo zouden bouwen die wel zekere kenmerken van de Tempel te Bethel kreeg.

Dit zijn allemaal details waar iedere serieuze geestelijke achter kan komen tijdens het kritisch lezen van de Bijbel. En dat Berenger Saunière de Bijbel beslist kritischer is gaan lezen na de 'ontdekking van een graf', waarschijnlijk op aanraden en met de hulp van zijn collega in Rennes les Bains lijkt wel zeker. Net als dat mijn vermoeden gerechtvaardigd is dat de vrijmetselaar donateurs-vrienden van Saunière hem eveneens van de nodige informatie voorzagen.

Dit alles is volgens mij dan ook de enige aannemelijke verklaring voor de religieuze 'switch' die de pastoor van Rennes le Chateau onderging na zijn terugkeer uit Narbonne. Het verklaart de meeste tamelijk onorthodoxe aanwijzingen die hij in zijn kerkje en op andere plaatsen achterliet, en het verklaart zijn goede omgang met die geheimzinnige donateurs waarvan we weten dat die zich ophielden in occulte loges. Die door zijn broer tijdens zijn tijdelijke verbanning naar Narbonne aan hem werden geïntroduceerd. Het verklaart gelijk Saunière's tamelijk 'intieme' omgang met het andere geslacht (Marie Dénarnaud en Emma Calvé) wat hij zonder gewetensbezwaren meende te kunnen doen (en God zag dat het goed was). Ik denk dat hij beslist niet ineens van zijn geloof af was gestapt, hij meende hooguit 'het licht' te hebben gezien.

Met die tekst 'Terribilis est Locus iste' boven de deur van zijn kerkje wilde Saunière volgens mij aangeven dat hij het eerder zag als een dependance van de tempel op de Heilige Hoogte te Bethel dan als van de latere tempel te Jeruzalem of de St. Pieter in het Vaticaan. Maar natuurlijk was die boodschap vooral louter voor 'wie oren had om te oren'. De inmiddels nauwelijks nog zichtbare afbeeldingen op de medaillons links en rechts van de tekst bevestigen dit enkel maar.

Laten we dan maar weer eens naar binnen gaan om te zien hoe zekere voorstellingen in het kerkje op ons overkomen, nu we dit allemaal weten. Gelijk bij binnenkomst valt natuurlijk die Duivel op die men Asmodeus noemt en die een wijwatervat torst. Ik vertelde reeds dat het Bijbelboek Tobit deze demon voor het eerst noemt en dat hij op een zekere manier gekant was tegen het huwelijk, het samengaan dus van mannelijk en vrouwelijk. Enkel water kon hem in bedwang houden, zoals de wijze Salomo wist te bewerkstelligen (zie Testament van Salomo en Talmoed). Dat Saunière deze voorstelling koos voor zijn kerk die hij eerder de tempel te Bethel wilde laten vertegenwoordigen dan die te Jeruzalem lijkt nu duidelijk. Want hier kan men een beetje een idee krijgen hoe rituelen te Bethel er ongeveer moeten hebben uitgezien.

Vervolgens is er dan die zwart-wit geblokte vloer. Heel normaal, maar misschien schuilen hier eveneens wel kleine boodschapjes in. Zwart-wit, Yin-yang,

mannelijk-vrouwelijk, Blanchefort-Roque Nègre... in deze kerk leek het motief van die vloer wel heel erg goed op zijn plaats.

Recht tegenover de ingang, aan de overzijde van het kerkje, zien we dan de afbeelding van Jezus die wordt gedoopt door Johannes (de Doper). Johannes en Jezus, Alpha en Omega, de eerste en de laatste. Of moet men dat eigenlijk omgekeerd zien? Zoals de Visigothische zuil buiten, die expres omgekeerd door de priester is neergezet voordat hij er het Alpha en Omegasymbool op liet graveren. Johannes torent boven Jezus uit alsof hij Diens meerdere is. Zou hij dat volgens Saunière misschien ook kunnen zijn geweest? Daar ga ik later nog wel even op terug komen.

Maar de voorstelling is ergens tegenovergesteld – zowel letterlijk, door de plaatsing, als figuurlijk – aan de voorstelling van de getemde duivel bij de ingang van het kerkje. Hier wordt Jezus juist 'bevrijd' door het water, want Zijn tijd kwam pas echt na die doop.

De ene voorstelling is hierdoor weer een soort van reflectie-spiegelbeeld van de andere, omgekeerd-tegengesteld.

In het verleden heeft men vaak over bovengenoemde details geschreven als dat ze een mogelijk Kathaarse zienswijze zouden verraden – want de religie der Kathaarse 'ketter' richtte zich eveneens nogal op de twee tegenstellingen, goed en kwaad – maar ik vrees dat dit te kort door de bocht is. De Kathaarse religie was sowieso tegen elke vorm van 'materie' en Johannes de Doper kwam er doorgaans helemaal niet zo goed af in de Kathaarse zienswijze, om over het element water dan nog maar te zwijgen. Het huwelijk werd door de Katharen eveneens als iets van de 'Kwade God' beschouwd, zij zouden Asmodeus die tegen huwelijk en seksualiteit was beslist niet hebben getemd dan. De enige overeenkomst die dan overblijft is de gnostische zienswijze, want de Kathaarse ketterij had wel enkele gnostische trekjes.

Berenger Saunière liet zijn kerkje duidelijk een tempeltje zijn waarin men de oorspronkelijke religie der Hebreëën, die Jezus aan het begin van onze jaartelling had gepoogd opnieuw te introduceren, hoger in het vaandel had dan die versie die men vooral na keizer Constantijn en het concilie te Nicae (AD 325) als het 'Ware Geloof' was gaan beschouwen.

Maar voor wie had hij dit dan gedaan, behalve voor hemzelf natuurlijk? Want dat hij niet openlijk voor zijn overtuigingen uit kon komen, dat moge duidelijk zijn. De enige anderen die ik kan bedenken die zijn 'tempel' zouden begrijpen en appreciëren, dat zijn die 'anonieme' donateurs. Met hun geld, en hoogstwaarschijnlijk ook wel een beetje op hun advies, kreeg de kerk het uiterlijk dat we zelfs tegenwoordig nog kunnen bewonderen.

Resteert echter nog wel de vraag waarom Berenger Saunière zo'n vakkundig verscholen geheime ruimte aan liet bouwen? Was dat eveneens in opdracht van die donateurs die net als hij volledig op de hoogte waren van het 'geheim'? Met welk doel?

Hoe we het ook wended of keren, we komen iedere keer uit bij het feit dat Berenger Saunière contact had met occulte loges binnen de Vrijmetselarij. Dat moet zo'n beetje zijn begonnen via de donateurs die zijn broer in 1885 - 1887 had aangedragen, en daardoor misschien ook weer dankzij de diva Emma Calvé.

Want hoe anders kan hij kennis hebben gemaakt met die 'Martinistische' loge te Lyon, waarvan bekend is dat hij die omstreeks de eeuwwisseling (1900) wel drie maal zou hebben bezocht? Er zijn zelfs bewijzen gevonden door de erfgenamen van Marie Dénarnaud en Saunière, namelijk door de dochter van Corbu en haar man Antoine Captier, dat Saunière in het bezit was van een Vrijmetselaarsboordje wat hem schijnbaar 18e graad Vrijmetselaar maakte!

In hoofdstuk 9 heb ik reeds een summier beeld geschetst van occulte stromingen in de tijd van Saunière in de Languedoc die de bron blijken te zijn van veel esoterische stromingen die zelfs tegenwoordig nog bestaan, stromingen waarvan we weten dat enkele leden van het adellijke 'Huis van Heren van Rennes' zelfs een aandeel hadden in de oprichting ervan.

Dat de familie Chefdebien (Philapelphe) dankzij Saunière's broer tot de donateurs behoorde lijkt duidelijk. Maar laten we dan nu eens gaan kijken welke type loge op voldoende sympathie van Saunière had mogen rekenen dat hij daar ondanks zijn Katholieke achtergrond en beroep toch tot toe had willen treden. Bedenk hierbij dan wel dat de paus zich officieel tegen Vrijmetselarij had uitgesproken!

'De orde van de uitverkoren priesters'?

In het jaar 1754 had ene Martinès de Pasqually de Ordre des Élus-Cohen opgericht, oftewel de 'De orde van de uitverkoren priesters'. En deze naam maakt gelijk duidelijk dat priesters van belang waren voor deze orde. Vertelde ik niet reeds dat Saunière vooral juist in zijn functie van gewijde Katholieke priester belangrijk leek voor zijn mysterieuze donateurs? Ter vergelijking kan ik hierbij die andere priester halen die ruim 30 jaar eerder in het plaatsje Baulou van dezelfde mensen donaties en ondersteuning had genoten. Zolang hij werkzaam bleef als priester!

Om een en ander te kunnen begrijpen is het interessant eens te gaan kijken hoe het zit met deze 'Élus Cohens', want deze orde zou anderhalve eeuw later (1888) namelijk evolueren tot de orde der Martinisten. Jawel, dezelfde soort orde als waar Saunière in Lyon minstens 3 keer een bijeenkomst van bij zou wonen als 18e graads ingewijde. Al was die overgang natuurlijk niet ineens gebeurd, er was in die anderhalve eeuw wel een en ander aan vooraf gegaan.

Martinès de Pasqually werd na zijn overlijden in 1774 opgevolgd door Louis-Claude de Saint-Martin. In 1882 werd Dr Gerard Encausse ingewijd, dit personage zou vooral bekendheid gaan krijgen onder de naam 'Papus'. In 1888 zou hij mede oprichter zijn van de inwijdende orde der Martinisten.

Het is deze Papus die elementen toe wist te voegen aan de orde die voor Saunière - die er waarschijnlijk toen reeds als lid bij was - intrigerend moesten zijn geweest. Want Papus leek actief te zoeken naar een alliantie tussen de geestelijkheid en occultisten om een traditie in stand te houden als tegenwicht van modernisering. Papus volgde de weg tussen occultisme en theologie verder zoals dat door de 'Élus Cohens' reeds was opgezet maar voegde daar beslist meer aan toe, vooral voor leden van de 'inner circle', die deze orde al kort na de oprichting had gekend.

Papus had de wens dat er meer de nadruk op een westerse vorm van esoterie kwam te liggen, en niet op de oosterse variant die in zijn dagen aan populariteit wist te winnen, Hierin vond hij een medestander in ene Stanislas de Guaita. En dit

heerschap kan men haast wel de oprichter van de 'Kabbalistische orde van het Rozenkruis' noemen, daar hij deze samen met Joséphin Péladan 1889 nieuw leven had ingeblazen.

In 1892 voegde de orde van het Rozenkruis zich min of meer bij de Martinisten, al bleef 'de orde van het Rozenkruis' die naam wel behouden. Hij werd nu echter exclusief toegankelijk voor 'bijzonder ingewijden' onder de Martinisten.

Misschien beginnen sommige van de lezers nu even sterretjes te zien door dat spinnenweb aan loges en leiders en graden, maar het is niet anders. Dit maakt wel degelijk allemaal deel uit van het grote Rennes le Chateau dilemma en de enige manier om een poging te kunnen wagen het mysterie te ontrafelen is het verder volgen van deze weg.

Even kijken, waar waren we gebleven? We hadden eerder reeds ontdekt dat Berenger Saunière ruim voor 1900 tot de 18e graad ingewijd moest zijn geweest. Want hij was de trotse bezitter geweest van een boordje, op de achterzijde ervan stond de graad die hij had bereikt. Maar het boordje was er wel eentje zonder juweel. Wat in kan houden dat hij bij zijn toetreding nog tot een 'Élus Cohen' versie van de orde was toegetreden. Want uit wat ik ervan weet schijnen enkel die nog geen juweel in hun boordje te hebben gehad en alle overige Martinisten vanaf 1888 wel. Maar dit lijkt weer logisch want Saunière was uiteindelijk een gewijde priester, en had de orde reeds gekend voordat ze officieel Martinisten werden.

Wat voor ons in de geschiedenis van Berenger Saunière en zijn religieuze overtuigingen overigens ook weer een belangrijk gegeven is, is dat eerder genoemde Papis aan het einde van de 19e en het begin van de 20ste eeuw verbintenissen aanging met de 'Gnostische Kerk', een stroming die was opgericht door een bibliothecaris uit Carcassonne – Jules Doinel – die in 1885 was ingewijd als master in de Vrijmetselarij, maar zich vooral aangetrokken had gevoeld tot de gnosis. Uit wat ik ervan begrepen heb schijnt Doinel een bekende te zijn geweest van Berenger Saunière.

Wat vooral voor sommigen interessant mag zijn is een motto wat Doinel voerde binnen zijn stroming: "Aime et faites ce que tu veux" (Heb lief en doe wat je wil). Een echo hiervan kan heden ten dage nog worden gehoord in de Wiccan Rede : "An Ye Harm None, Do What Ye Will".

Aleister Crowley, die zoals we in deel 9 reeds konden lezen met de 'Ritus van Memphis- Mizraïm' te maken had gehad, had deze uitspraak van Doinel geleend en aangepast tot: "Do what thou wilt shall be the whole of the law. Love is the law, love under will." en later zou deze door diens opvolger in de O.T.O. – Gerald Gardner – weer worden veranderd tot de eerder genoemde Wiccan Rede.

De Martinisten van Lyon zochten naast die Gnostische kerk ook nog toenadering tot de 'Ritus van Memphis- Mizraïm' waarvan eerder reeds was verteld dat de families van Hautpoul en de Nègre daar belangrijk in waren geweest!

De grote vraag die we nu kunnen stellen is: Was Saunière zo'n 'uitverkoren Priester' geweest dat hij door zijn toetreding tot die orde in Lyon misschien gelijk ook toegang had gekregen tot HET grote geheim van de familie d'Aniort? Als dat tenminste bij de 'Memphis- Mizraïm' leden van deze orde in die dagen nog bekend was. Of had hij zijn toetreding juist te danken aan het feit dat HIJ er zelf mogelijk meer van afwist als dorpspastoor in Rennes le Chateau?

In het volgende hoofdstuk zullen we deze weg verder volgen en kijken of we zo misschien meer aan de weet zullen komen over dat ene grote geheim. We zullen dan gaan kijken wat het kon inhouden voor Saunière om deel te nemen aan een orde die door de Katholieke kerk officieel als 'kettters' werd beschouwd.

16; Het occulte Christendom

In het vorige deel is eigenlijk het eerste tipje van de sluier wat betreft het 'mysterie' van abbé Saunière en de streek waarin hij pastoor was, al opgelicht. Dat betrof de ontdekking van een soort van natuurlijke tempel in de vorm van een vrouwelijk geslachtsdeel die in de oudheid reeds door drie torens met een 'heilige' ruimte ernaast begrensd was geweest, met in het midden een vallei die de naam 'Laval Dieu' had gekregen in de loop der tijd. Saunière was in Narbonne (oktober 1885 – juli 1987) dankzij zijn broer Alfred in aanraking gekomen met lokale adel die deel uitmaakte van een geheime loge, en hij moet na toetreding al vrij snel zijn 'opgeklommen' binnen die orde want omstreeks de eeuwwisseling bleek hij al tot de 18e graad te zijn ingewijd. Een door de erven van Marie Denarnaud (Corbu-Captier) teruggevonden vrijmetselaarsboordje getuigt daar namelijk van.

Om te begrijpen wat dit inhield, waarom een Rooms-katholieke priester besloot toe te treden tot een officieel door het Vaticaan als 'ketter' verklaarde stroming, zijn we daarom in de geschiedenis van de oprichting van die stromingen gedoken. Om te ontdekken dat er om de een of andere reden soms juist prijs werd gesteld op gewijde priesters onder hun leden.

De orde waar Saunière de 18e graad van had bereikt – en waarvan het hoofdkwartier zich te Lyon bevond – was een evolutie geweest van l'Ordre des Élus Cohens' die in 1888 officieel de orde der Martinisten werd. Waarna ze weer een fusie aangingen met de 'Kabbalistische orde van het Rozenkruis', l'Eglise Gnostique en de 'Ritus van Memphis-Mizraïm', en van die laatste weten we weer dat een familielid van de laatste Markiezin van Rennes le Chateau tot de oprichters had behoord. Een familielid dat dan net als die Markiezin af moest stammen van het oude 'ketterse' huis d'Aniort.

Een vraag die mijns inziens terecht kan worden gesteld is of men Berenger Saunière misschien had voorgetrokken omdat hij de dorpspastoor van Rennes le Chateau was en in die functie toegang had

tot plaatsen en informatie waar anderen misschien niet meer bij konden komen?

Het was wel direct na die verbanning geweest dat hij ineens over geld beschikte en gelijk zijn kerkje ondersteboven begon te keren, niet enkel voor de restauratie maar tevens alsof hij op zoek was naar iets. En hij is vrijwel direct erna de crypte van het adellijke huis van Rennes onder zijn kerkje ingegaan – na de doorgang onder die 'riddersteen' eerst te hebben moeten uitgraven – om die na zijn bezoek en ontdekkingen daar gelijk voorgoed onder een zwart-wit geblokte vloer te laten verdwijnen.

Hij bleef daarna met grote regelmaat geldelijke ondersteuning krijgen van zijn 'vrienden', waardoor hij aan allerlei bouwprojecten kon beginnen waarvan sommige op de een of andere manier te maken leken te hebben met dat heilige landschap in die driehoek tussen die drie torens met min of meer dezelfde naam.

En hij liet een villa bouwen, die hij noemde naar de plaats waar drie van de voornaamste mensen uit Jezus' nabije gezelschap hadden gewoond. Maria – die ook wel de Magdaleense werd genoemd – Martha en Eleazar – oftewel Lazarus – die alle drie in Bethania hadden gewoond en waarvandaan Jezus een groot deel van Zijn missie uit zou voeren. Saunière had Villa Bethania niet voor zichzelf gebouwd, want hij bleef in de pastorie wonen, maar eerder voor belangrijke gasten die hij daar met regelmaat ontving. Dat zich onder die gasten vooral veel van zijn voorname 'donateurs-medebroeders' zullen hebben bevonden lijkt zeer waarschijnlijk. Die stelden enig comfort wel op prijs namelijk.

Natuurlijk moest Saunière voor de buitenwereld een andere verklaring verzinnen waarom hij die villa had laten bouwen, daarom vertelde hij dat hij de villa voor gepensioneerde priesters neer had laten zetten.

Naast hierboven genoemde had hij nog andere projecten, zoals een watertoren bouwen waar de inwoners van Rennes profijt van zouden hebben en een verbetering van de toegangsweg naar het armzalige dorpje boven op die heuvel. Want die liet in die tijd nogal te wensen over.

Dat ging zo door tot het moment dat hij in conflict raakte met zijn nieuwe bisschop – de oude bisschop die hem altijd de hand boven het hoofd had gehouden was overleden – die het gedrag en de financiële situatie van dat plattelandspastoorje verdacht vond en deze uiteindelijk uit zijn ambt zette, omdat de opstandige pastoor weigerde de herkomst van zijn donaties bekend te maken. Echter, vanaf het moment dat hij niet langer de pastoor van Rennes le Chateau was leek de geldkraan ineens te worden dichtgedraaid. Saunière scheen ineens geen 'uitverkoren Priester' meer te zijn. (Elus Cohen).

Bovenstaande samenvatting lijkt mij reeds duidelijk genoeg aan te geven dat er nooit echt sprake van kan zijn geweest dat Saunière een materiële schat van goud en juwelen en kostbare artefacten had gevonden. Zijn schat had eerder bestaan uit kennis – gnosis – mogelijk over de oorsprong van het Christendom en natuurlijk het leven van Maria Magdalena. Kennis die het Vaticaan met de vele dogma's voor gelovigen mogelijk in problemen zou kunnen brengen, dat had de familie d'Aniort tijdens de kruistocht tegen de Katharen al bewezen. Deze familie was tijdens die grote veroveringsoorlog van het zuiden van Frankrijk meerdere malen geëxcommuniceerd en hun landgoederen waren onteigend vanwege hun steun aan de kettters, maar telkens had de paus dit zonder duidelijke opgaaf van redenen weer teruggedraaid.

De laatste markiezin van Rennes le Chateau, Marie de Nègre d'Ables, schijnt familiepapieren in bezit te hebben gehad die uiterst geheim en waardevol waren, en waar haar dochters al bij hun moeder's leven om geruzied zouden hebben. Maar die papieren leken ineens te zijn verdwenen bij haar overlijden. Mogelijk bevatten die dat geheim van de familie d'Aniort, waar Marie de Nègre een dochter uit was geweest.

Andere familieleden van deze markiezin waren betrokken geweest bij de oprichting van een Vrijmetselaarsloge die de 'Ritus van Memphis-Mizraïm' heette, en deze loge was op een zeker moment min of meer samengegaan met een Martinistische loge die in Lyon zat. En het was deze loge waar Saunière deel van uit blijkt te maken.

We zijn nu duidelijk niet langer meer op zoek naar een schat, want we weten hoe Saunière in werkelijkheid aan zijn geld kwam. Eigenlijk klopte de beschuldiging van Monseigneur de Beauséjour, Saunière deed wel degelijk aan een vorm van simonie. Hij deed aan een soort van 'ruilhandel' wat betreft geestelijke zaken. Enkel was zijn handeltje in sommige opzichten lucratiever dan doorgaans het geval was bij simonie. Zelf vond hij overigens dat hij daar niets verkeerd mee deed. Zijn vorige bisschop en zijn collega te Rennes les Bains waren hem altijd blijven ondersteunen, terwijl zij van veel van zijn handelingen af hadden geweten. Daarnaast was Saunière als pastoor altijd zeer geliefd bij zijn parochianen gebleven. Hij deed niemand schade, en Rennes le Chateau werd er enkel maar leefbaarder door.

Maar wat ons vooral interesseert is waar hij nu eigenlijk precies deel van uit was gaan maken? Als we dit weten krijgen we misschien een beter inzicht in zijn – soms merkwaardige – handelingen. Maar ook in zijn 'schat' van 'verborgen' kennis die hij om kon zetten in 'geestelijke zaken' voor zijn ordebroeders.

Daarom keren we nu weer terug naar ons onderzoek naar die Martinistische loge te Lyon, waar Saunière blijkbaar deel van uit maakte.

Na het samengaan van deze groep met de Egyptische rite van Memphis-Mizraïm blijkt er volgens zekere beschrijvingen wel meer sprake te zijn gaan worden van wat men ook wel 'inwijdingslosbandigheid' zou gaan noemen.

Als wij ons dan echter de rituelen herinneren zoals zij ten tijde van de Tempel te Bethel plaatsvonden – en waarvan men bijvoorbeeld in sommige hedendaagse Wicca-covens nog een reflectie terug kan vinden, in wat men 'The great Rite' noemt – dan krijgt men misschien een idee wat meer puriteins ingestelde tegenstanders met die 'losbandigheid' zouden kunnen hebben bedoeld.

Om de één of andere reden was in de fin de siècle periode waarin Berenger Saunière leefde, Lyon 'the place to be' voor wat betreft de meer occulte vormen van Vrijmetselarij.

Want niet alleen het hoofdkwartier van zijn Martinistische loge bevond zich in deze stad, maar bijvoorbeeld ook de in 1848 reeds door het Vaticaan veroordeelde 'Kerk van Carmel' van Eugène Vintras. Vintras was een vrome Katholiek – net als Saunière – die op een zeker moment in een visioen de profeet Eli op bezoek zou hebben gehad en deze had hem opgedragen de corrupte Katholieke kerk te vervangen voor een nieuw geloof waarin de Mensheid verlossing kon vinden. Vrouwen werden overigens binnen de Kerk van Carmel toegelaten en konden Priester(es) worden omdat zij door hun sekse 'Sophia' (= wijsheid) vertegenwoordigden. Vintras was daarnaast een vurig monarchist, wederom evenals Saunière.

Op een zeker moment, toen Vintras even gevangen had gezeten op een valse beschuldiging (1842), begon de kerk van Carmel onder de tijdelijke plaatsvervanger schijnbaar meer openlijk rituelen met een seksuele inhoud te krijgen. "Zij die liefde voelen voor elkaar moeten dit vaak delen. Elke keer als ze dat doen, zijn ze in staat een geest te creëren in de hemel." Dit had tot gevolg dat Vintras in 1851 opnieuw werd beschuldigd, deze keer van het organiseren

van naakte (zwarte) missen en masturberen onder het bidden bij het altaar.

Dan is het weer interessant om te ontdekken dat de in het vorige deel reeds genoemde Jules Doinel, de oprichter van de Eglise Gnostique, eveneens in aanraking was gekomen met Vintras en zijn kerk van Carmel en daar het nodige had opgestoken. L'Eglise Gnostique zou trouwens eveneens in Lyon een vestiging hebben in later dagen.

Eugène Vintras was echter reeds in 1875 gestorven, dus betwijfel ik dat Saunière hem ooit heeft leren kennen, dat was voor zijn tijd namelijk. Echter de opvolger van Vintras in de Kerk van Carmel te Lyon was een voormalig priester, namelijk abbé Boullan. Deze was evenals zijn voorganger – en evenals Saunière – vurig monarchist. Het is zeker de moeite waard deze persoon even nader onder de loep te nemen om te zien wat er speelde in Lyon in de dagen dat Saunière daar voor het eerst mee te maken kreeg. Na het seminarie van Montauban (Languedoc) te hebben gevolgd werd Joseph-Antoine Boullan tot priester gewijd in 1848. In Rome promoveerde hij in de theologie. Hij gaf een vertaling uit van een bekend boek van de Duitse visionaire Catherina Emmerich dat 'Goddelijk Leven van de Heilige Maagd' heet.

In maart 1856 ontmoette hij te La Salette de Belgische non Adele Chevalier, een vriendin van de visionaire Melanie Calvat. In die dagen was de 'Mariaverschijning' van le Salette (1846) nog een unieke gebeurtenis want de serieuze concurrent van die te Lourdes vond pas plaats in 1858 .

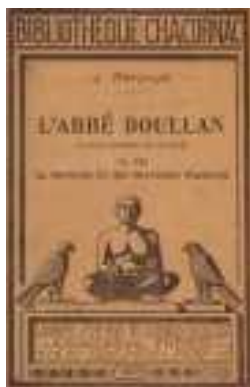
Er is trouwens meerdere malen gesuggereerd dat de visionaire Mélanie Calvat familie zou zijn geweest van de operazangeres Emma Calvé die eigenlijk Calvat of Calvet heette maar Calvé als artiestennaam had aangenomen.

Zuster Chevalier zou na een wonder te Salette genezen zijn van haar blindheid en communiceerde sindsdien met de Maagd. Dankzij de monniken van La Salette werd zij hierom toevertrouwd aan abbé Boullan, die onmiddellijk een groot vertrouwen had in de bovennatuurlijke eigenschappen van zijn pupil. Samen met haar zette Boullan de 'Vereniging voor het Herstel van Zielen ' op met het oog op het 'genezen van duivelse aandoeningen'.

Boullan kreeg reeds gauw een intieme relatie met Adèle en hierdoor ontstond er al snel geroddel dat zij er vreemde seksuele activiteiten op nahielden. Beschuldigingen van dien aard bleken zo hardnekkig dat zij in 1860 veroordeeld werden door het Franse hof, wat een gevangenisstraf van drie jaar opleverde (1861-1864).

In 1869 zat Boullan in Rome opnieuw in de gevangenis. In afwachting van zijn proces schreef hij zijn memoires in een geheim document, dat nu bekend staat als 'le cahier rose' (het roze boek).

Boullan werd overigens wel vrijgesproken door het Heilig Officie.

Ondanks zijn geschade reputatie omdat hij er volgens zeggen vreemde, vaak seksuele, praktijken op na zou houden is Boullans "Wet van Heilige Regeneratie" er eentje waarmee hij vooral naam had weten te maken. Deze theorie is min of meer identiek aan de theorie van de reïntegratie van het Martinisme .

Jean (of Joanny) Bricaud – niet enkel belangrijk lid van de Gnostische kerk van Doinel maar tevens Martinist en opvolger van Papus – zou als Boullan's biograaf (!), schrijven:

"Aangezien de val uit de genade het gevolg is van een onrechtmatige daad van liefde, kan de verlossing van de mensheid alleen worden bereikt door middel van daden van liefde volbracht op een religieuze manier." Men geloofde dat de

"schuldige liefde moet worden bestreden door middel van pure liefde, door middel van een seksuele benadering, maar op een hemelse wijze, om de geesten uit zichzelf te verhogen: dit is de vereniging van wijsheid."

Want Boullan leerde zijn volgelingen dat:

"de zondeval in de Hof van Eden gevolg was van een onrechtmatige daad van liefde, zodat de verlossing van de mensheid alleen kon worden bereikt door middel van daden van liefde volbracht op een religieuze manier."

Op die manier maakte Boullan van geslachtsverkeer een liturgische praktijk. Maar eigenlijk vallen rituelen van dien aard al te vergelijken met de rituelen zoals de oude Hebreëen ze op de Heilige Hoogte van Bethel moeten hebben voltrokken. Evenals Christenen uit de eerste eeuwen, waarvan enkele voorbeelden te vinden zijn in gnostische documenten en scheldbrieven van eerste-eeuwse kerkvaders. Zo citeert de kerkvader Epiphanius (Panarion) uit een geschrift waarvan het origineel helaas verloren is gegaan, en wat zoiets als de 'Vragen van Maria' ('Genna Marias'- 'questions of Mary') geheten moet hebben. Hierin wordt volgens Epiphanius verteld dat Jezus Maria Magdalena inwijdt op een berg en haar laat zien dat de lichamelijke gemeenschap het aardse beeld is van de hemelse eenwording.

Vanaf 1886 vond Boullan overigens een nieuwe tegenstander in de in het vorige deel reeds genoemde Stanislas Da Guaïta, die zich niet kon verenigen met de voorbeelden die abbé Boullan stelde middels zijn rituelen. Zij beschuldigden elkaar over en weer van Satanisme en uiteindelijk mondde dit uit in een magische strijd. (J.K. Huysmans schreef over een en ander in de roman 'La-bas'.)

In het begin van de 20ste eeuw richtte eerder genoemde Jean Bricaud in Lyon (!) een selecte orde op waarin louter 18e-graads Vrijmetselaars toe konden treden. Binnen deze groep werd de nadruk gelegd op het Élus Cohen gegeven. Of Saunière dit nog daadwerkelijk mee heeft gemaakt en beleefd is mij niet bekend, maar het is wel opvallend dat juist Saunière een 18e-graads Vrijmetselaarsboordje had, en dat hij Priester

was. Als hij er niet zelf meer aan deel heeft genomen dan nog zou men haast kunnen gaan denken dat hij dan op zijn minst een voorbeeld was geweest voor Bricaud.

In ieder geval krijgen we zo een wat beter beeld van wat er zoal speelde in de esoterische wereld van rond de eeuwwisseling. In het vorige deel vertelde ik reeds dat enkele van de oprichters van het systeem waar Saunière later deel van uit zou maken, namelijk Papus en Guaïta, er naar hadden gestreefd een specifiek westerse vorm van esoterie te gebruiken, tegenover de oosterse vorm die tamelijk populair was in die dagen. De westerse vorm die men de voorkeur gaf omvatte voornamelijk alchemie, een filosofie die gebaseerd was op seksuele symboliek die werd uitgedrukt in chemische symbolen.

Daar waar oosterse filosofieën in dat opzicht meer open konden zijn en de dingen bij naam

noemden, waren die uit het westen meer verborgen (de betekenis van het woord 'occult') vanwege een preutse samenleving, men gebruikte daarom chemische vergelijkingen. Maar het kwam op hetzelfde neer, het enorme potentieel van seksuele magie en scheppingskracht. En was dit nu werkelijk zo vreemd en 'ranzig' als men tegenwoordig misschien geneigd zou zijn om te denken?

Er zijn vele verhalen uit de oudheid die ons eigenlijk een en hetzelfde ding op een eigen wijze vertellen.

Zo vertelt Plato over een Grieks scheppingsverhaal waarin de eerste geschapen mens eigenlijk vier armen en vier benen had. Maar toen kreeg het praatjes en begon het tegen de goden op te nemen. Oppergod Zeus liet zijn macht gelden en besloot het in twee helften te verdelen. Volledig in paniek ging de ene helft naarstig op zoek naar de andere helft, pakte die beet en liet die niet meer los. Dit had tot gevolg dat ze geen kant meer uit konden en beide 'helften' stierven dus van honger en uitputting. Toen Zeus dit vaststelde was hij natuurlijk teleurgesteld, dit was niet de bedoeling geweest. Zodoende creëerde Zeus geslachtsdelen zodat de één zaad kon uitstorten in de ander en zo voor nageslacht kon zorgen. Nu ging het wel goed, al zou de één altijd op zoek blijven naar die andere helft.

Dat is dan een min of meer 'westers' verhaal, al is de bron ervan mogelijk veel ouder.

Zo is er ook een oud Indisch geschrift waarvan de bron mogelijk eenvoudiger te achterhalen valt.

'In den beginne' waren alle dingen Zelf. Maar toen verscheen de gedaante Purusha op aarde en na niets als Zichzelf te hebben gezien zei Purusha:

'Aham' (Dit betekent 'ik ben').

Maar na een poosje begon Purusha zich eenzaam en ongelukkig te voelen en wenste Zich daarom een metgezel. Daarvoor werd-ie twee keer zo groot en splitste daarna in tweeën.

En daar waren een man en een vrouw, en alles was okay nu.

Beide verhalen zijn duizenden jaren oud. En in de laatste kan men iets van een echo oren van de God die Zichzelf *'Ik ben die ik ben'* noemde.

In het door de Babylonische ballingen volledig verdraaide scheppingsverhaal (Genesis) vindt men nog sporen terug van het geloof in die oorspronkelijke androgynne Heelheid van de mens.

Maar waar de God van het Oude Testament door de schrijvers jaloers, na-ijverig en mannelijk was gemaakt, moet die van de eerste Hebreëen uit de tijd van Mozes nog androgyn zijn geweest en waarschijnlijk Baäl zijn genoemd (een geslachtsloze aanduiding, net als als 'monarch', zie mijn Berg van God verhaal).

In het Oude Testament is de volgende uitspraak terug te vinden:

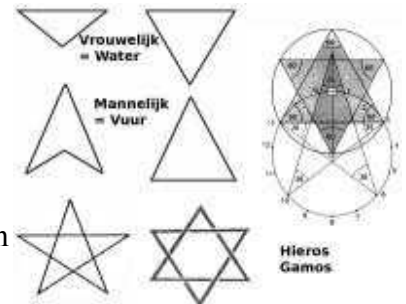
"Ik heb wel gezegd: Gij zijt goden" (psalm 82:6).

En Jezus herinnert lieden aan deze uitspraak in het Nieuwe Testament:

"Jezus vroeg hen: 'Staat er niet in uw wet: Ik heb gezegd: u bent goden?'" (Johannes 10:34).

De oorspronkelijke Goddelijke 'Heelheid' kon men volgens de 'esoterische' leer enkel bereiken door de twee weer te verenigen, de symbolen die zij hanteerden gaven die vereniging aan.

Deze wijsheid was overigens reeds zeer oud en werd tot aan minstens de eerste eeuwen van onze jaartelling gehandhaafd door de meeste volken op aarde door middel van zekere rituelen.

Het waren diverse occulte en door het Vaticaan veroordeelde stromingen die deze wijsheid in de 17e en 18e eeuw opnieuw waren gaan

hanteren, en tegen het einde van de 19e en het begin van de 20ste eeuw leek

dit een hoogtepunt te bereiken.

Men meende de oorspronkelijke Goddelijke staat – met de daarbij behorende onsterfelijkheid – weer te kunnen bereiken indien men zijn/haar andere helft vond en dan een ritueel voltrok. Maar dat zulke rituelen eenvoudig tot een vorm van 'losbandigheid' konden ontaarden lijkt duidelijk.

Evenals dat ze makkelijk door puriteinse aanhangers van de orthodoxe leer als 'Satanisch' konden worden afgeschilderd.

Toch kan men op zekere plaatjes in de illustratie hierboven bemerken dat de pastoor van Rennes le Chateau wel zijn best had gedaan het plantsoentje voor zijn kerk die alchemistische vorm van de 'poort naar onsterfelijkheid' te geven. En dat geeft aan dat hij waarschijnlijk een aanhanger van deze esoterische visie moet zijn geweest.

Ziehier dan een niet te onderschatten deel van het grote mysterie dat pastoor Saunière aan de ene kant verborgen wilde houden, maar waarvan hij aan de andere kant voldoende aanwijzingen achterliet voor 'wie oren had om te horen, en ogen om te zien'. Maar natuurlijk moest er meer zijn.

We weten inmiddels dat Saunière ervan af wist dat Maria Magdalena de laatste jaren van haar leven had doorgebracht in een grot onder een tempeltje op een bergtop die een soort van 'Heilige Hoogte' moet zijn geweest. De reden waarom ze zou hebben besloten die laatste jaren juist hier te blijven zal voor Saunière net zoveel gissen moeten zijn geweest als nu voor ons. Al was bekend dat de vrouw van Pontius Pilatus in deze streek was opgegroeid

en dat Maria daar contact mee moest hebben gehad, naast dat er erg veel Joden en andere inwoners van de overzijde van de Middellandse zee in Gallia Narbonensis waren neergestreken.

Dat Maria Magdalena juist een 'Heilige Hoogte' uitkoos is niet zo vreemd, als men haar ziet als de 'Priesteres' die zij eigenlijk moet zijn geweest. Heilige Hoogtes (=Tempels op bergtoppen) in Palestina zoals Bethel, de Carmel en Moriah (Jeruzalem) kende zij maar al te goed – die te Bethel, daar is zij minstens één keer voor een bijzondere gelegenheid met Jezus geweest – en daar zij in Gallia Jezus' boodschap verder wilde verkondigen leek dit een juiste plaats. Dat zij een grot uitkoos was symbolisch, en misschien ook wel magisch. Daar kom ik in het volgende deel op terug want dit betreft eveneens een mysterie uit de Languedoc.

Mede dankzij de zoektocht en aanwijzingen van zijn collega-priester uit Rennes les Bains heeft Berenger Saunière beslist geweten dat Maria Magdalena lange tijd in een crypte bij de Notre Dame de Marceille begraven had gelegen, onderaan een miniatuuruitgave van

een zelfde soort Olijfberg als waar haar huis te Bethania zich bevond (zie hier).

En dat haar overblijfselen daarvoor in het dal van de Rialsesse met uitzicht op haar 'Heilige Hoogte' in een graf hadden gelegen tot de kruistocht tegen de Katharen de 'hoeders' van haar graf had gedwongen haar overblijfselen elders in veiligheid te brengen. Dat verklaart tevens zijn interesse in het schilderij van Poussin.

Maar abbé Boudet had Saunière tevens kunnen vertellen hoe hij erachter was gekomen dat zij in de Godsdienstoorlogen weer was verplaatst, deze keer onder Saunière's kerkje naar de grafkelder van de 'Heren van Rennes', die tevens de eigenaren waren van de Heilige Hoogte waar Maria ooit had verbleven. De plaats waar lange tijd een strijd om het bezit ervan was gevoerd tussen de kerk en de adel. Omdat men wist wie daar had verbleven?

Wat kon Saunière mogelijk hebben ontdekt toen hij de weg naar de crypte uiteindelijk vrij had weten te maken en erin afdaalde?

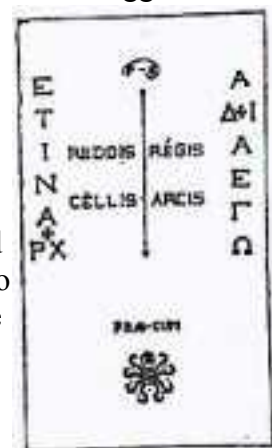

Henry Lincoln zei ooit eens gekserend dat het zou helpen als daar het 'trouwboekje' van Jezus en Maria Magdalena kon worden gevonden. Het lijkt in ieder geval zeker dat hij er iets heeft gevonden, want zijn gedrag na die vondst werd steeds excentrieker. Zeker aangaande geloofszaken. Hij begon daarna te zoeken op het kerkhof. Gooide allerlei oude graven overhoop met het excuus dat hij ruimte voor nieuwe graven wilde scheppen en daarom een 'ossuaire' aan wilde leggen.

Volgens de these die ik in deze serie aandacht heb gegeven moet hij in de familiecrypte onder het kerkje de overblijfselen van Maria Magdalena hebben gevonden. Dan ga ik ervan uit dat de 'Hoeders' van haar graf destijds al duidelijk hadden aangegeven welke overblijfselen in die crypte die van Maria waren. En dat abbé Bigou daar dan niets aan had veranderd bij het overlijden van de laatste markiezin.

Maar was dat graf op een zekere manier gemerkt geweest? En zo ja, hoe? Had die grafsteen met de tekst 'Et in Arcadia Ego' er soms mee te maken gehad? Zo ja, waarom had Abbé Bigou die dan naar buiten verplaatst en gebruikt voor de laatste Markiezin van Rennes le Chateau? Enkel om de aandacht erop te vestigen dat er iets bijzonders in de crypte te vinden was?

En wat lag er dan eventueel nog meer in het graf van Maria Magdalena? Persoonlijke zaken die haar identiteit nog beter konden verraden?

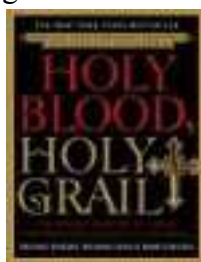

En hoe zat het met die familiepapieren van de familie d'Aniort? Waren dat soms papieren geweest die te maken hadden met Maria Magdalena? Had die familie soms al tot de 'Hoeders van het graf' behoord? De familie d'Aniort was van Visigothische origine geweest, zoals we in deze serie eerder konden ervaren. De Visigothen hadden als Arische Christenen nooit geloofd dat Jezus zelf Goddelijk was, maar gewoon de Mensenzoon. Zoals Jezus Zichzelf ook vaak omschreef:

Jezus zei:

*"De vossen hebben hun holen
en de vogels hebben hun nest,
maar de Zoon des Mensen
heeft geen plek om zijn hoofd
neer te leggen en te rusten."*

Zouden die Visigothen soms bewijzen hebben gehad van de Menselijkheid van Jezus? Iets met betrekking tot Maria Magdalena? Een trouwboekje is natuurlijk zeer onwaarschijnlijk. En een ander schriftelijk bewijs van haar relatie met Jezus, als echtgenote bijvoorbeeld, lijkt evenmin erg waarschijnlijk. Een persoonlijk dagboek zou eventueel kunnen, maar geschreven op perkament met de slechte inkt uit de eerste eeuw maakt de kans op leesbaarheid er niet echt groter op. De Dode Zee-rollen en de Nag Hamadi evangeliën mogen dan redelijk goed leesbaar zijn gebleven, de omstandigheden waaronder die bewaard waren gebleven verschillen nogal met die van de Languedoc. Wat natuurlijk niet wegneemt dat er documenten uit die tijd bewaard kunnen zijn gebleven. Documenten van Maria zelf, of van die 'Hoeders'.

In het boek 'Het Heilige Bloed en de Heilige Graal', die bestseller van Baigent/Leigh/Lincoln, draaide het niet zozeer om de 'schat' van Rennes le Chateau maar eerder om die genealogische stamboom van Jezus en Maria Magdalena. Helaas waren de schrijvers dankzij Pierre Plantard en Markies de Cherisey volledig op een verkeerd spoor gezet. Al had hun boek wel tot gevolg dat men eerder vragen begon te stellen bij zekere gebeurtenissen die er in de eerste eeuw aan de andere zijde van de Middellandse zee waren geschied. Tot nu toe dogmatisch

gepresenteerde gebeurtenissen die in het Nieuwe Testament werden beschreven, zij het al enigszins aangepast, en gebeurtenissen die men bewust daarbuiten had willen houden. Maar waarvan enkele beschrijvingen gelukkig bewaard waren gebleven in verstopte, verboden, evangeliën. Mij zette het in ieder geval aan het denken in die tijd, en ik ben toen dan ook met eigen research begonnen.

Wat ik NIET verwacht – al valt theoretisch niets uit te sluiten – is een genealogische lijst van nazaten van dit 'Heilige Koppel'.

Een huwelijk tussen Maria Magdalena en Jezus is, om nu mijn eigen woorden te gebruiken, zeer waarschijnlijk. Ik maak bij het trekken van die conclusie voornamelijk gebruik van eerder door anderen gedane research, maar heb die wel zelf nagetrokken. En ik ben tot zelfde conclusies gekomen.

Een leraar – 'Rebbe' genoemd in die dagen op die locatie – was getrouwd, anders werd hij door niemand voor 'vol' aangezien. En moge Jezus' boodschap dan nog zo afwijkend en 'rebels' zijn geweest in die dagen, Zijn omgang met vrouwen en Zijn regelmatig verkeren onder de mensen verplichtten Hem tot een huwelijkse staat.

Men beschouwde het in het Joodse Israël bijna als een misdaad als men zich, eenmaal volwassen, niet voort wenste te planten (Gezah Vermes: Jesus the Jew). Dat kon Jezus zich, gezien Zijn agenda, niet permitteren. Als Hij een gegronde en goed beargumenteerde reden had gehad om NIET getrouwd te

zijn, dan had dat beslist in zekere evangeliën voorgekomen. En daar had het Vaticaan dan dankbaar gebruik van kunnen maken om het celibaat te rechtvaardigen. Maar niets hierover in de evangeliën van het Nieuwe Testament, maar evenmin in de apocriefe en Gnostische evangeliën die juist vaak controversiële thema's bevatten over Joodse religieuze regels die werden aangevochten door Jezus. Zo is in die Gnostische evangeliën wel terug te vinden dat Jezus de besnijdenis niet belangrijk vond. Een onderwerp wat van eenzelfde belang was in die dagen als de huwelijkse staat van een leraar.

"Zijn leerlingen zeiden tot hem:

Heeft besnijdenis nut of niet?

Hij zei tot hen: 'Als die nut had

zou hun Vader hen besneden uit hun moeder voortbrengen.

Maar de ware besnijdenis in de Geest, die heeft in elk opzicht nut.'"

(Evangelie volgens Thomas, dit evangelie wordt overigens door zekere geleerden zelfs als mogelijk ouder dan de evangeliën in het Nieuwe Testament geschat, omdat het zonder verhaal louter uit losse uitspraken van Jezus bestaat. Sommigen zien het als de Q, Quelle=bron, van de canonieke evangeliën.)

Ik denk dus dat het in de dagen dat al deze teksten werden geschreven nog vanzelfsprekend was dat Jezus getrouwd was. Men heeft op een zeker moment na het concilie van Nicee eerder grote moeite gedaan alle teksten die verwezen naar die huwelijkse staat te vermijden en deze niet op te nemen in de canon.

En ondanks al die gedane moeite bevinden zich in de canon (de vier goedgekeurde evangeliën) zelf toch nog aanwijzingen over de huwelijkse staat van Jezus. Men meende die er niet uit te kunnen halen omdat de verhalen waarschijnlijk TE bekend waren onder de gelovigen in die tijd – net als de Brieven van Paulus – en er dan helemaal niets over zou blijven. Vooral het vermeende 'ooggetuigenverslag' van het vierde evangelie kon men er niet uitlaten. Al zou juist dit evangelie de Bijbelredacteurs en latere kerkvaders wel in de problemen gaan brengen. (Zo was het vierde evangelie bijvoorbeeld het enige belangrijke evangelie voor de Katharen.)

De bruiloft te Kana beschrijft een uitermate ongebruikelijke situatie in eerste eeuws Palestina.

Natuurlijk kon het weer enkel dat vierde evangelie zijn – dat op naam van Johannes is gezet (Johannes 2:1-11.) – die deze bruiloft vermeld. Het gaat over een bruiloft in een dorp – de naam van de bruidegom en bruid worden nergens verteld – waar Jezus beslist bij aanwezig diende te zijn. Op zich is dit reeds merkwaardig want de tijd van Zijn openbare optreden was helemaal nog niet begonnen. Zijn Moeder Maria was 'toevallig' ook aanwezig bij deze zogenaamd onbeduidende gebeurtenis. Om één of andere reden werd haar aanwezigheid als vanzelfsprekend ervaren. Zij gedraagt zich op deze bruiloft echter wel doorlopend met enige autoriteit, zeg maar gerust als een soort gastvrouw. Zo vertelt zij Jezus op een zeker moment dat Hij voor wijn moet zorgen. (Hij verricht dan enigszins met tegenzin het wonder waarmee water in wijn wordt veranderd). Jezus' Moeder beveelt de aanwezige bedienden te doen wat Jezus hen opdraagt. Als dit dan eenmaal is gebeurd en de gasten opnieuw zijn gelaafd roept de ceremoniemeester van het feest de bruidegom en zegt tegen deze: "Gij hebt de goede wijn tot dit ogenblik bewaard".

En dat zegt hij dus nadat hij Jezus net water in wijn heeft zien veranderen. Het lijkt vrij duidelijk dat hij tot Jezus sprak. Daarnaast is duidelijk dat degenen die de aanwezige bedienden konden bevelen enkel de werkgevers van deze bedienden konden zijn en dat waren in dit geval dus de echtelieden in kwestie, en hun familie.

De reden dat deze tekst toch in het evangelie bewaard is gebleven kan enkel het wonder betreffen dat erin wordt vermeld, en natuurlijk het feit dat men dacht dat het op meerdere manieren

geïnterpreteerd zou kunnen worden.

Zo'n ander voorbeeld is de zalving te Bethanië die niet onvermeld kon blijven daar Jezus anders geen 'Christus' oftewel 'Messias' had kunnen zijn (beide betekenen 'gezalfd'). De zalving was duidelijk een uiterst belangrijk ritueel wat daarom verricht werd met die zeer kostbare Nardusmirre, een zalf die naar het schijnt alleen in India verkrijgbaar zou zijn geweest. Dat het een uiterst belangrijk ritueel voor Hem moest zijn blijkt ook uit Jezus' eigen woorden zoals ze in het evangelie van Marcus (14:8) vermeld worden:

"Zij heeft gedaan wat in haar macht was; zij heeft mijn lichaam gezalfd met het oog op mijn begrafenis."

Marcus 14:9,

"Voorwaar, Ik zeg u: Waar ter wereld ook de blijde boodschap verkondigd zal worden, zal tevens ter herinnering aan haar verhaald worden wat zij heeft gedaan."

Maar door dit op te merken vertelt Jezus ons dan gelijk twee dingen. Ten eerste dat Maria van Bethanië (die Hem zalft) en Maria Magdalena (die Hem begraaft) één en dezelfde persoon moeten zijn, want uiteindelijk is het Maria Magdalena die aanwezig is bij de kruisigingsscène en als eerste bij het graf is – Maria van Bethanië wordt dan niet meer genoemd – en ten tweede was enkel een echtgenote bevoegd zo'n zalving te verrichten en bij de ter aarde bestelling het graf in te gaan voor lijkverzorging.

Schijnbaar gingen de Romeinse redacteuren van het Nieuwe testament ervan uit dat deze zaken niet bij de Romeinse gelovigen bekend waren. Zij mochten in die dagen de bijbel toch niet lezen als ze dat al konden. (Het vulgaat was in Latijn geschreven en de eerdere versie in het Grieks.)

De Gnostische – en daarom verboden – evangeliën waren nog duidelijker in de beschrijving van de relatie tussen Jezus en Maria.

Een reisgenoot van Maria Magdalena naar Gallia, namelijk de discipel Philippus, meldt in zijn evangelie:

"Drie vrouwen trokken altijd met de Heer op: Maria, zijn moeder, zijn zuster en Maria Magdalena, die zijn metgezellin wordt genoemd. Want zowel zijn zuster, als zijn moeder als zijn gezellin heetten Maria"

"Jezus hield op een andere wijze van Maria dan van de andere leerlingen, en hij kuste haar vaak op de mond.

De overige leerlingen zagen hoe hij van Maria hield en vroegen hem:

'Waarom houdt u meer van haar dan van ons allemaal?'

De Heer antwoordde hen met de woorden: 'Waarom houd ik niet van jullie als van haar? Wel, als een blinde en iemand die kan zien samen in het donker zijn, verschillen ze niet van elkaar. Maar als het licht wordt, zal de ziende het licht zien en de blinde in het donker blijven.'"

Het eveneens verboden evangelie volgens Maria Magdalena maakt de plaats van Maria in het leven van Jezus meer dan duidelijk. Het volgende gebeurt kort na de kruisiging:

"Zij echter waren bedroefd. Zij huilden heftig en zeiden:

'Hoe moeten we naar de heidenen gaan en het evangelie van het Koninkrijk van de Zoon van de Mens prediken? Als hij al niet werd gespaard, hoe zal men ons sparen?'

(knip)

Petrus zei tegen Maria:

'zuster, we weten dat de Verlosser meer van jou gehouden heeft dan van andere vrouwen. Zeg ons de woorden van de Verlosser zoals jij je die herinnert, die jij kent maar die wij niet kennen en die we ook nog niet hebben gehoord.'

Maria antwoordde en zei:

'Wat voor jullie verborgen is zal ik jullie bekendmaken''.

Dat zulke informatie in sommige occulte stromingen bekend kan zijn geweest lijkt niet onwaarschijnlijk. Er circuleerden trouwens toch nog versies van het evangelie volgens Maria Magdalena hier en daar.

Voor de rest kon iedere kritische priester soms zijn vraagtekens zetten bij zekere kerkelijke dogma's en daar de Bijbel op na slaan. Abbé Boudet – die Latijn, Oud Grieks, Hebreeuws en mogelijk Aramees kende – was zo'n priester, en Saunière was zijn leerling hierin.

Wat betreft de nakomelingen van Jezus en Maria is niets echt duidelijk. Er bestaan echter diverse hypothesen met voldoende bestaansgrond. Over een, de mogelijke dochter (Sarah de Egyptische) heb ik reeds gesproken, maar daarnaast komt er nog een mogelijk kind ter sprake in de gebeurtenis in het Nieuwe Testament waarin men over Barabbas spreekt.

De Australiër Donovan Joyce schreef begin jaren zeventig van de vorige eeuw de voorloper van boeken als 'het Heilige Bloed en de Heilige Graal', in de vorm van *'The Jesus Scroll'*.

Dit boek valt nu überhaupt nergens meer te verkrijgen en is nooit in het Nederlands verschenen, maar ik heb de Engelse tekst ervan zelf vertaald.

Donovan Joyce wist dankzij zijn onderzoek iets interessants te vertellen over die beruchte misdadiger (lees oproerkraaier) die naast Jezus stond:

"Hieronymus – die in de 4e eeuw van onze jaartelling schreef – zegt dat in het reeds lang verloren gegane 'evangelie der Hebreëën' de voornaam van de man Bar Abbas, ... Jezus was.

En inderdaad, de originele tekst van Matheus 27:16-17 bevatte zeker deze naam, echter, zoals wel meer dingen, is het sindsdien verdwenen.

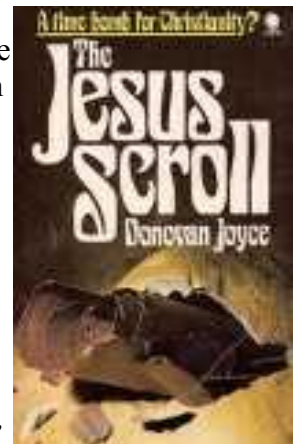
Dat de mans voornaam echt Jezus was wordt wel duidelijk door Hieronymus' gebruik van de volgende zinsnede – die direct stamt uit het 'Evangelie der Hebreëën' – 'filius magistri eorum'. Dit laat zich uit het Latijn vertalen in 'de zoon van hun leraar of meester'.

Aansluitend bevestigend bewijs dat de naam van deze 'beruchte' gevangene 'Jezus bar Abbas' was wordt geleverd door enkele circulerende evangelie-manuscripten en door de Armeense en Jeruzalem Syrische versies van het evangelie volgens Matheus ..... en deze kunnen nog steeds worden ingezien." (Donovan Joyce; The Jesus Scroll, vertaling Jean-Bob Ildanach)

Als er op het 'podium' twee mannen stonden waartussen moest worden gekozen en deze heetten allebei Jezus (Yehoshua) dan moesten ze dus op een bepaalde manier worden aangeduid om ze uit elkaar te houden. De Ene werd gewoon Jezus genoemd, want iedereen wist dan wie er werd bedoeld, en de andere Jezus Barabbas. Barabbas betekent zoveel als 'Zoon van de Vader' maar hier in ons deel van de wereld zou men dan JUNIOR zeggen!

Er is dus een gereede mogelijkheid dat Jezus bewust de plaats van Zijn Zoon en opvolger innam, die eerder was gearresteerd tijdens een opstootje op het Tempelplein.

Hiermee wil ik overigens nog steeds niet beweren dat deze Zoon later een koninklijke lijn in Frankrijk op zou gaan zetten, er bestaan zelfs verhalen van hoe Barabbas later zelf om zou komen in de strijd tegen de Romeinen. Of hij toen al ergens zonen had verwekt is mij in ieder geval

onbekend.

Dit dan nog even over die vermeende bloedlijn die dankzij de populariteit van het boek 'Het Heilige Bloed en de Heilige Graal' zo'n belangrijk onderdeel zou worden van het Rennes le Chateau mysterie.

In het leven van pastoor Saunière heeft bovenstaande allemaal echter geen rol gespeeld. En ik betwijfel of hij sporen van nakomelingen van Jezus in die crypte heeft gevonden.

Bij de restauratie van zijn kerkje laat hij, na erin te zijn geweest, de toegang tot die crypte geheel verdwijnen. Ik denk dat hij dit enkel heeft gedaan om er zeker van te zijn dat de overblijfselen van Maria Magdalena met rust zouden worden gelaten. Al was het maar op grond van het gegeven dat haar aanwezigheid daar voor de Katholieke kerk een probleem betekende nadat deze officieel hadden verklaard dat de overblijfselen in St. Maximin la Ste. Baume die van de heilige waren. Misschien hadden Vrijmetselaar-nazaten van de 'Heren van Rennes' hem wel gevraagd de toegang naar de crypte te vergrendelen, nadat hij eerst binnen was geweest en daar verslag van had uitgebracht.

Waarom hij dan later op het kerkhof toch nog ergens naar op zoek leek, kan verscheidene redenen hebben. Misschien dacht hij wel hetzelfde als wat de biechtvader van Marie de Nègre d'Ables even moet hebben gedacht. Want zoals men in deel 5 kan lezen schreef Antoine Bigou op een zeker moment een onduidelijke notitie in de departementale parochieregisters van Rennes-le-Chateau, met daarop:

"... us de galilée nest point icy" (... us van Galilea is niet hier).

Alsof hij ook even met de mogelijkheid had gespeeld dat de 'Wederhelft' van Maria Magdalena dan misschien ook wel ergens hier zou kunnen zijn begraven.

Een andere reden dat Saunière op zoek was gegaan op het kerkhof kan zijn omdat hij niet zeker wist welke overblijfselen van Maria Magdalena waren en welke van Marie de Nègre d'Ables. Of de markiezin misschien werkelijk gewoon was bijgezet op het kerkhof in plaats van in de familiecrypte.

Het kan zelfs dat hij, al dan niet in opdracht van familie, haar overblijfselen alsnog bij wou zetten in de crypte alvorens die voorgoed te sluiten.

Of we daar nog ooit achter zullen komen? Dat hangt nu allemaal af van de bereidwilligheid van de gemeenschap de crypte onder de kerk weer te openen.

Mij is bekend dat de begin 2008 tot burgemeester gekozen – en helaas kort erna (12-3-2008) overleden – Jean-Luc Robin het plan zou hebben opgevat die crypte te openen. Daarna is er echter niets meer van gekomen.

In het volgende hoofdstuk zullen we dan eens gaan bekijken wat voor geheimen Saunière mogelijk nog meer zou kunnen hebben ontdekt.

Dat deel zal dan helemaal gewijd worden aan mogelijkheden, zaken die het Christendom zoals we dat nu kennen een net iets andere wending zouden kunnen geven en het Vaticaan met de vele dogma's in verlegenheid zou kunnen brengen. Meer dan dat zou het niet zijn, want we leven nu in andere tijden dan de middeleeuwen.

Misschien is het voor sommige lezers een grote teleurstelling te lezen dat er geen echt grote materiële schat is gevonden en dat die religieuze zaken die er ontdekt zijn de paus ook niet direct zullen dwingen zijn ontslag aan te bieden, maar ze zijn blijkbaar nog steeds belangrijk genoeg om het Vaticaan bijzondere interesse te hebben laten tonen, telkens als ter sprake kwam dat de crypte onder de kerk van Rennes le Chateau zou worden geopend. In Frankrijk is de kerk van de staat en ze hebben er daarom ook niets over te zeggen, maar erbij willen ze zijn.

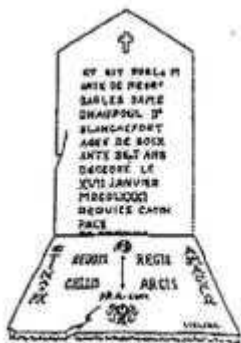
We zijn inmiddels wel zo'n beetje in de buurt van het einde van de serie aan het komen.

Ik denk dat ik aan het einde ervan het grootste deel van mijn huidige kennis erover wel zal hebben

gedeeld. Enkel een opening van die crypte zou mogelijk weer nieuw licht op de hele zaak kunnen werpen.

Hoofdstuk 17 was oorspronkelijk bedoeld om het laatste deel te zijn. Dit vanwege het feit dat het getal 17 vooral op zekere grafstenen voorkwam en juist met dit getal de nadruk leek te worden gelegd op een 'einde'.

Maar er zal na deel 17 nog wel een epiloog komen, het Rennes-le-Chateau dilemma laat zich namelijk niet zo 1-2-3 vertellen.

17; Het verhaal van 'le Carol'

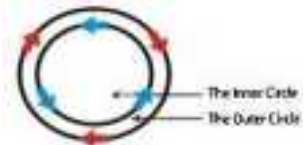

In de vorige hoofdstukken hoop ik voldoende duidelijk te hebben gemaakt hoe en waarom Berenger Saunière over fondsen kon beschikken waarmee hij allerlei bouwsels met een boodschap, in het dorp waar hij de pastoor was, neer kon laten zetten. Hij was zich er kort na zijn aanstelling bewust van geworden dat Rennes-le-Chateau een dorp was dat reeds lange tijd een geheim droeg. Een geheim dat heel veel te maken had met zijn overtuiging en zijn professie. Maar dat niet alleen, hij zou er tevens achter komen dat men hem nodig had. Men had hem nodig om dit geheim te koesteren en zekere details uit te zoeken en/of veilig te stellen.

Berenger Saunière had zich al vrij vroeg in zijn carrière als dorpspastoor laten rekruteren door een occulte Vrijmetselaarsorde waar hij dankzij zijn broer Alfred kennis mee had gemaakt. Eigenlijk leek dit in eerste instantie door overeenkomstige politieke idealen te zijn gekomen. Maar natuurlijk hadden de mensen die interesse in hem hadden gekregen al geweten dat zij in deze pastoor een gewillig werktuig konden vinden. Dankzij de informatie die hij van die nieuwe vrienden kreeg begon hij anders tegen het orthodoxe Christusverhaal uit het Nieuwe Testament aan te kijken, zeker toen zijn erudiete collega uit Rennes-les-Bains een en ander kon bevestigen en hij ontdekte dat zelfs zijn bisschop hierin mee leek te gaan.

Wat hem waarschijnlijk volledig over de streep trok was een ontdekking die hij tijdens de restauratie in zijn kerkje deed, eentje waarover zijn collega uit Rennes-les-Bains en medebroeders uit de loge hem reeds hadden verwittigd dat hij iets dergelijks zou gaan vinden.

Vanaf dat moment bevond Saunière zich eigenlijk in twee dimensies, die van de Katholieke orthodoxie en het dagelijkse leven en de verborgen dimensie van een 'ondergrondse stroom' waar zijn logebroeders en goede vrienden (waaronder zijn eerste bisschop) deel van uit leken te maken. Het was alsof er sprake was van een 'outer' en een 'inner' circle waarin hij zich kon bewegen. Één cirkel waarin enkel ingewijden zich konden bewegen, en een cirkel waar al die anderen in verkeerden die met de gewone stroom mee bewogen. Enkel maakte de Rooms-Katholieke kerk dan voor het grootste deel, deel uit van die groep oningewijden van de outer circle.

Deze situatie zou zo blijven tot hij een nieuwe bisschop kreeg die zich afvroeg hoe een plattelandspastoor op zulke grote voet kon leven. De nieuwe bisschop zat toch reeds met grote schulden die zijn voorganger voor het bisdom had achtergelaten bij zijn overlijden, en hij had zich voorgenomen eens met een bezem door zijn bisdom te gaan om alle verfoeilijke uitwassen eruit te vegen. Hij verdacht de pastoor van Rennes le Chateau van simonie op grote schaal waardoor hij deze op stel en sprong aan banden ging leggen. Toen zijn ondergeschikte hem openlijk niet

gehoorzaamde en weigerde de herkomst van zijn financiën bekend te maken schorste hij deze uiteindelijk als priester.

En ineens was Berenger Saunière weer niet veel meer dan een eenvoudige plattelandspriester, zij het officieel zonder parochie. Weliswaar geschorst, belette dit Saunière niet zijn parochianen te ontvangen en misdiensten te zeggen in een door hemzelf aangebouwde privékapel. Maar inkomsten had de pastoor ineens niet meer. Evenmin ontving hij nog geheimzinnige gasten in zijn Villa Bethania. Schijnbaar was hij niet langer van waarde geweest voor zijn nieuwe vrienden, nu hij niet langer een gewijd priester in functie was. Hij had zijn doel gediend en was niet langer van enige waarde voor hen.

Het enige wat hij nog wel had waren zijn geheimen, geheimen die waarschijnlijk goed verstoppt waren. In zijn hoofd en in... de crypte misschien?

En de enige manier waarop Saunière nog verder rond kon komen en een inkomen kon verwerven was door min of meer reguliere simonie, oftewel misintenties tegen een vergoeding. Maar dit leverde hem niet bijster veel meer op nu zijn voorname vrienden waren opgestapt. En hij had nu ook zijn broer niet meer (overleden in 1905) die hem aan 'klanten' kon helpen.

Hij zou berooid komen te sterven, en zijn trouwe metgezel en erfgename – Marie Dénarnaud – kwam er in financieel opzicht niet beter van af.

Getuigen die Marie nog mee hadden gemaakt konden wel vertellen dat zij had gezegd dat de inwoners van Rennes-le-Chateau op goud liepen. Maar we weten nu wel dat dit niet letterlijk moet worden opgevat.

Het verhaal over Rennes-le-Chateau is enorm populair geworden door de vele boeken met hypotheses erover die in de handel zijn verschenen. Wat vrijwel niemand zich echter realiseert is dat deze gebeurtenis eigenlijk een soort van 'proloog' had gekend. Er was namelijk eerder nog zo'n pastoor geweest die een 'domein' aan zou leggen, en die gesteund werd door een aantal van dezelfde geldschieters als kort erna Berenger Saunière. Een verhaal waarin genoeg overeenkomsten te vinden zijn. Zij het dat de plek waar een en ander plaats vond natuurlijk over lang niet zo'n rijk historisch verleden beschikte als Rennes le Chateau. Daarom leek het eigenlijk eerder een 'experiment' van zekere 'heren' te zijn. Het bracht ze op een idee.

Ik had het reeds eerder hierover in hoofdstuk 12 maar belofte maakt schuld en deze eigenlijke proloog van het Rennes le Chateau dilemma is het waard om nu even in zijn geheel te worden verteld. Er is zover ik weet in onze taal eigenlijk nooit veel aandacht geweest voor deze geschiedenis.

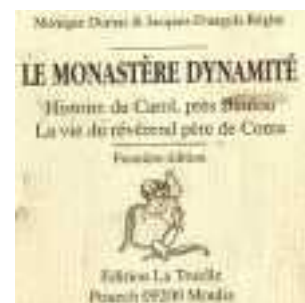
Ik wil u er wel nog even op attenderen dat we het bestaan van dit verhaal wel grotendeels te danken hebben aan de in december 2012 veel te vroeg overleden onderzoeker die af en toe ook iets schreef op Grenswetenschap, namelijk Philip Coppens. Dankzij Philip is menigeen geattendeerd op het bestaan van dit verhaal.

Er was lang geleden wel een klein boekje in het Frans over geschreven maar door de beperkte oplage is daar nu al lang niet meer aan te komen. Ik had echter geluk, want een goede vriendin en bewoonster uit Baulou, die merkwaardig genoeg kort na Philip kwam te overlijden, was in het bezit van dit boekje en leende het mij.

Philip Coppens heeft trouwens ook een artikel geschreven ooit over wat ik nu ga vertellen en dat vindt u hier.

Het verhaal is dus niet helemaal hetzelfde als dat van Berenger Saunière, volgens mij blijkt duidelijk uit deze geschiedenis dat 'men' – en hiermee bedoel ik dan vooral die adellijke geldschieters – nog aan het experimenteren was in hoeverre men priesters voor hun karretje konden spannen.

Het verhaal heeft voor mij vooral echter grote waarde omdat de pastoor die de hoofdrol erin speelt een boodschap op zijn domein achterliet waaruit nog duidelijker blijkt hoe die eerste-eeuwse

geschiedenis zich moest hebben afgespeeld. Die geschiedenis waarin Maria Magdalena de hoofdrol speelde.

In Rennes-le-Chateau zou namelijk een veel minder duidelijke aanwijzing van dezelfde strekking achterblijven, en zou Saunière op een andere wijze aan deze gebeurtenis refereren.

Le Carol, een societeit van een 'goede dood'.

In de 18e eeuw vluchtte een zekere familie 'de Coma' – behorende tot de lagere adel – uit Spanje omdat ze deel uitmaakten van een contrarevolutionaire beweging. Zoals veel van hun lotgenoten streken ze in eerste instantie neer in Perpignan, de hoofdstad van de Roussillon waar een taal werd gesproken (Catalaans en Occitaans) die leek op die van hen. Omdat Perpignan lange tijd in de geschiedenis deel had uitgemaakt van Catalonië en ooit de hoofdstad was geweest van het 'Koninkrijk Mallorca'.

AD 1774, in de tijd dat de Franse koning Lodewijk XVI het even voor het zeggen had gekregen in Frankrijk, werd een zoon geboren. Deze kreeg de naam Bonaventura de Coma.

Deze zoon besloot een studie te gaan volgen tot architect die hij met succes af zou sluiten waarna hij in 1812 trouwde met Euphrosine Therèse Vidal.

Het pasgetrouwde stel besluit niet in het land met die 'Spaanse roots' te blijven maar trekken meer landinwaarts naar de plaats Foix in het behoorlijk bergachtige departement de Ariège.

Hier weet Bonaventure de functie van architect van het departement te krijgen.

Het koppel krijgt 9 kinderen:

Ferdinand 1814-1883, die net als zijn vader architect werd.

Pierre Christine Amélie Flore 1817-1819

Jenhy 1818-1852

Emmanuel 1820-?

Louis 1822-1911, Priester

Marie 1827-1910

Victor 1828-1898

Gustave 1829-1907

Claire 1832-1919

Het nu volgende verhaal heeft - niet zo verrassend als u de namen van de kinderen hierboven heeft gelezen - de zoon Louis de Coma als hoofdrolspeler.

Louis de Coma heeft de passie en het temperament van een echte Spanjaard. Zijn opvoeding werd hoofdzakelijk bepaald door zijn moeder en haar zusters, die allemaal bijzonder vroom waren.

Het is daarom niet vreemd dat Louis in 1840 besluit om priester te worden. Zijn oudere broer zou zijn vader al op gaan volgen als architect dus ging Louis – mede dankzij de invloed van zijn moeder en tantes – voor het geloof.

Hij zou aan de bisschop van Pamiers hebben gevraagd of hij een opleiding aan het St. Sulpice in Parijs mocht volgen. Schijnbaar had dit instituut grote aantrekkingskracht op priesters en geestelijken in die dagen, want Saunière zou volgens verhalen tijdens zijn bezoek aan Parijs hier ook zijn geweest.

Maar Louis had geen geluk want de bisschop liet dit niet toe.

Louis ging echter niet bij de pakken neerzitten en zocht een andere oplossing. Die vond hij bij de Jezuiten, en in 1844 trad hij buiten de bisschop om toe tot deze orde.

In 1846 werd hij naar Brugge in België gestuurd waar hij een literaire studie volgt en daarna een studie in leiding geven en filosofie. In 1850 rondt hij tevens een studie theologie af en 5 jaar later legt hij zijn laatste gelofte af die hem volledig Jezuïet maakt.

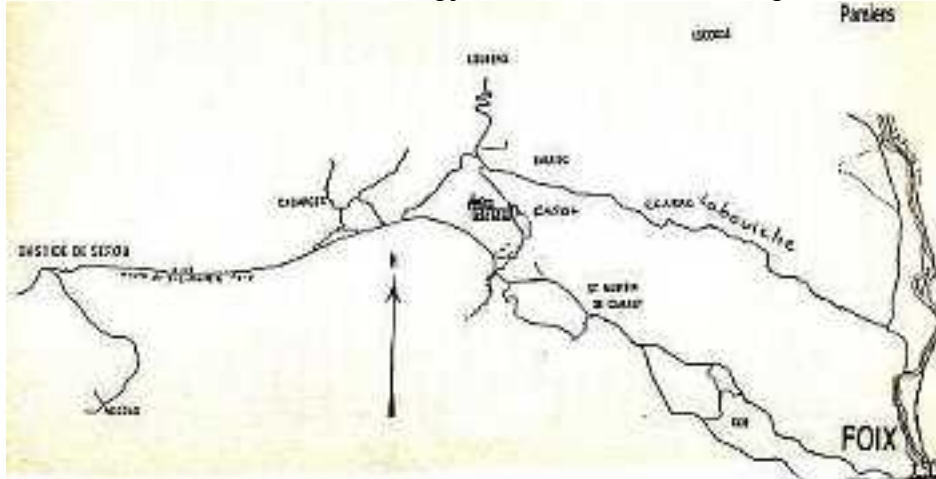

Datzelfde jaar, 1855, komt zijn vader Bonaventura te overlijden en zijn kinderen besluiten dat zij eigenlijk het liefst een basiliek ter ere van hun vader zouden willen bouwen.

Bouwen zat hen schijnbaar echt in hun bloed.

Voor zijn overlijden nog had hun vader een stuk grond buiten Foix in de gemeenschap Baulou gekocht. Deze grond had voornamelijk uit bos en landbouwgrond bestaan en er hadden een boerderij en een tegelfabriekje voor het maken van tegels en dakpannen op gestaan. Het landgoed droeg de naam 'le Carol', naar een klein stroompje wat over het terrein liep.

Louis de Coma had ondertussen naam weten te maken als een begaafd redenaar en hij was befaamd om zijn preken. Hierdoor was hij een geziene gast geworden in de salons van markiezen en gravinnen, waarvan hij natuurlijk ook meteen de biechtvader was.

Jezuïeten hadden het niet gemakkelijk binnen de republiek, en Frankrijk was in 1948 weer eens een republiek geworden (de tweede). Jezuïeten stonden er namelijk om bekend om geld voor hun diensten te vragen en dit werd bij de republikeinen niet erg gewaardeerd.

Louis besloot binnen de Jezuïeten-orde zich aan een studie te wijden waarmee hij het werk van van een 17e eeuwse voorganger van hem voort zou kunnen zetten. Want om de een of andere reden had de dood van zijn vader er zo bij hem in gehakt dat hij het werk van Vincent Caraffa uit 1638 wilde zetten, namelijk 'L'association de la Bonne Mort' (De sociëteit van de Goede Dood). Het doel van die sociëteit was eigenlijk niet veel anders dan een vorm van stervensbegeleiding in religieus opzicht, om de overgang naar die andere dimensie zo prettig mogelijk laten verlopen voor diegenen die zover waren om over te gaan.

"Aangezien zich voorbereiden om bij het sterven een goed mens te zijn de belangrijkste bezigheid is van het christelijk leven, de meest effectieve manier om een goede dood te krijgen is waarschijnlijk de herinnering aan, en de pijn ervaren van, de heilige Moeder...

Ik ben nog steeds in leven, maar de dood nadert, en binnenkort zal ik er niet meer zijn... Ben ik klaar om te verhuizen naar de eeuwigheid, te verschijnen voor de rechtbank van God? ... Hoe denk ik op dit laatste moment over goederen, eer en de genoegens van het leven? Hoe lijken mij de achting en de kritiek van mensen? In welke staat is mijn geweten? Is er echt niets dat me bang kan maken voor de afkeuring van de Opperste Rechter? Niets dat me belet God lief te hebben en te sterven in zijn liefde? En heeft hij wat gevaarlijk voor mij om een ?? aantal geheime afkeer in mijn

hart... koppeling ontwikkeld? Mijn handen zijn ze helemaal zuiver: wat betreft het eigendom van anderen? Beantwoord al deze vragen, en na bestudering van wat je het meeste problemen zou bezorgen als je voor het einde van de dag zou sterven bedenk dan de oplossing dit snel te verhelpen."

('Handleiding van de Goede Dood', Louis de Coma.)

Sinds paus Benedictus XIII (1724-1730) hadden de Jezuïeten de bevoegdheid gekregen deze 'Goede Dood' uit te voeren, oftewel erover te prediken, en aflaten te verstrekken tegen betaling. Hierdoor kon de Coma vele donaties in ontvangst nemen voor aflaten, misdiensten en gebeden. Hij reisde hiervoor door heel Frankrijk vanwege zijn populariteit.

Terwijl Louis de Coma faam aan het verwerven was als prediker van een Goede Dood was zijn oudste broer Ferdinand inmiddels begonnen met het verwezenlijken van hun plannen. Want die basiliek ter ere van hun vader moest er komen. Ferdinand had een functie als de architect van het bisdom Pamiers, dus wie beter dan hij zou er geschikt zijn voor dit grote project?

Op de plaats waar de oude tegelfabriek had gestaan wilden ze eerst een familiecrypte aan gaan leggen. De basis daarvoor was er namelijk al, want er was een soort gang in de grond gedolven waaruit de klei was gewonnen voor het fabriceren van tegels en dakpannen.

De bedoeling was daar een soort van grot annex grafkelder van te maken en daaromheen een tuin à la Gethsemané aan te leggen.

Gethsemané – aan de voet van de Olijfberg in Israël – was uiteindelijk altijd reeds de plaats geweest waar religieuze Joden graag wensten te worden begraven, en waar Jezus uiteindelijk ook in een graf zou zijn bij gezet.

Hiermee gaf de familie de Coma dan gelijk aan niet te geloven dat de plaats van de huidige Heilig Grafkerk in Jeruzalem het echte 'Golgotha' was geweest. En dat was het ook niet, want die locatie was vele honderden jaren later pas door de moeder van keizer Constantijn (Helena) zonder enige voorkennis, op goed geluk,

bepaald.

Om een modderige delfgang te veranderen in een heuse grot besluiten Louis en Ferdinand uit de verderop gelegen grotten van Portel echte druipsteenformaties te winnen voor hun kunstmatige grot. De eigenaar van die grot is een neef dus toestemming daartoe was zo verkregen.

Helemaal aan het uiteinde van de grot werd een altaar gecreëerd waarop een beeld van Jezus zou worden neergezet zoals Hij volgens het verhaal in het Nieuwe Testament moet zijn geweest toen Hij zich in de nacht van het Passieverhaal in de tuin van Gethsemané had bevonden, wetende wat Hem te wachten zou staan.

Aan weerszijden van het altaar en eronder worden ruimtes geschapen waar de overblijfselen van de familie konden worden bijgezet. Gaten in het gewelf en een dubbele ingang dienden ervoor het licht op een mystieke wijze te verspreiden in de grot.

Nu is het geval dat de Jezuïeten eigenlijk niet aan kloosters stichten en dergelijke doen, maar Louis krijgt desalniettemin toestemming ervoor van zijn orde, indien hij er wel zelf de volle verantwoordelijkheid voor neemt en een deel van de donaties die hij ervoor ontvangt afdraagt aan de orde.

Aan donaties heeft hij overigens geen gebrek. De graaf van Chambord, Hertog van Bordeaux – wiens weduwe later abbé Saunière zal ondersteunen – doneert vierduizend gouden franken en een andere anonieme weldoener schenkt zelfs tienduizend frank!

De naam van het 'oeuvre' dat de de Coma broertjes op gaan zetten is bepaald, het zal de naam Gethsemané gaan dragen en alle details uit het passieverhaal van Jezus Christus zullen erin verwerkt worden, te zien zijn, op het terrein van 'le Carol'.

Ze gaan zelfs zover om planten en bomen uit Palestina te importeren en deze aan te planten op het terrein. Dit was echter niet zo'n goed idee want de winters in de bergachtige Ariège zijn heel wat guurder dan die van het Midden-Oosten. Geen enkele plant zou het dan ook overleven, helaas.

Het terrein van le Carol ligt in een smal dal. Aan de ene zijde (rechts op de foto) had de familie de Coma dus die grot aangelegd in de mijn van die oude tegelfabriek en aan de andere zijde van het dal (links op de foto) besloten zij de Calvarieberg te creëren waar Jezus gekruisigd zou zijn.

Op de berghelling werden daarvoor kruiswegstaties aangelegd en bovenop de berg werd een kapel gebouwd met hierin beelden van een gekruisigde Jezus, Maria Magdalena op haar knieën voor het kruis en Maria de moeder van Jezus rechts en de evangelist Johannes links.

Met de crypte en de kruisweg nu klaar kon er worden begonnen aan het echte grote werk.

Direct boven de crypte op een soort van uitstekende kaap zou de basiliek worden gebouwd. Maar dat niet alleen, ze zouden er tevens een klooster bij gaan bouwen met

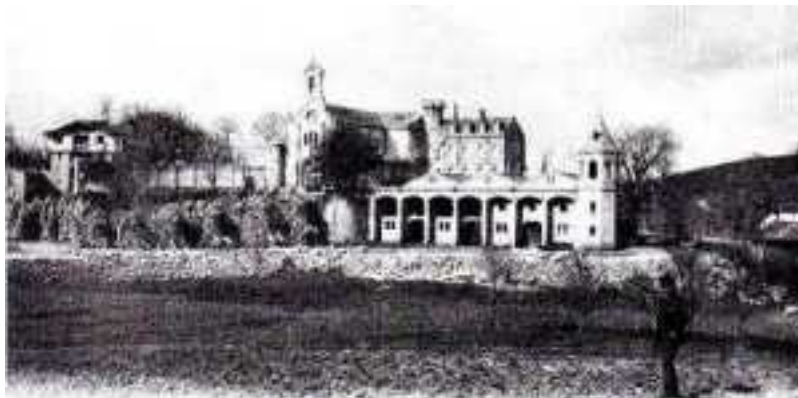

cellen waarin monniken konden leven.

En aan de overzijde van het dal lieten ze onder de Calvarieberg nog een grot aanleggen, waarin Maria Magdalena werd geplaatst.

Alles leek volgens een zeker concept te worden neergezet, een opstelling waarin een boodschap verborgen lag. Later zal ik vertellen wat die boodschap moest zijn geweest, volgens mij.

De overeenkomst tussen de kerk die te le Carol werd gebouwd en die te Lourdes, die slechts kort ervoor was gebouwd, is overigens opmerkelijk. Ferdinand de Coma dacht waarschijnlijk zich als architect van het bisdom te kunnen permitteren uit te gaan van het principe: "beter goed gejat dan slecht verzonnen".

Al deze bouwwerken zouden natuurlijk enkel waarde gaan hebben als ze bewoond zouden gaan worden door een religieuze gemeenschap. Maar de Coma zat hier met een probleem. Het was hem privé namelijk onmogelijk om Paters te werven die Missen voor de stervenden konden zeggen, want de wet van de Republiek is expliciet: slechts religieuze gemeenschappen hebben de mogelijkheid om zich te vestigen in kloosters! Hij vroeg de bisschop van Pamiers daarom om voorspraak maar dit leek weinig op te leveren.

Alsof er nog niet voldoende tegen leek te zitten werd in 1879 door de Franse republiek besloten tot de ontbinding per decreet van de Sociëteit van Jezus, en driehonderd andere congregaties, over te gaan.

De Jezuïeten werden verdreven, hun gebouwen in beslag genomen. Waarna de meeste broeders in ballingschap gingen in Spanje.

Louis de Coma zat nu pas echt met een probleem, want hij kon zijn oeuvre van Gethsemané niet voortzetten en daarnaast deel blijven uitmaken van de Sociëteit van Jezus. Zijn baas bij de Jezuïeten raadde hem dan ook aan de orde te verlaten om verder te kunnen gaan met het werk dat hij was begonnen.

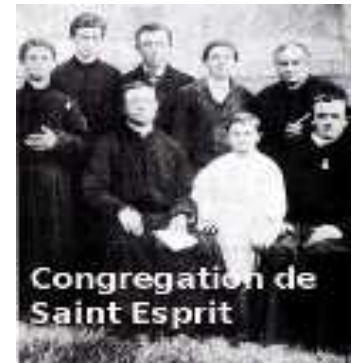
In 1880 volgt dan de volgende tegenslag als Ferdinand de Coma wordt ontslagen als architect bij het bisdom. Misschien was het schaamteloos kopiëren van de kerk te Lourdes toch niet helemaal in goede aarde gevallen.

Ferdinand wilde nog wel even de voltooiing van het klooster meemaken, die nu nabij was, om zich daarna terug te trekken op zijn kasteel Peyrette te Escosse. Waar hij drie jaar later dan plotseling overlijdt, hij had al geruime tijd in een slechte gezondheid verkeerd.

In 1881 ontmoet Louis tijdens een rondje prediken door geheel Frankrijk dan de 'broeders van de Heilige Geest' die ook nog eens goede bekenden blijken te zijn van de nieuwe bisschop die zich ondertussen in Pamiers had gevestigd. Louis vertelt over zijn oeuvre en weet met deze broeders een overeenkomst te treffen dat zij zich in zijn klooster zullen vestigen.

1885 - een jaar voor de priesterwijding van Berenger Saunière - wordt er een verdrag ondertekend waarin een soort van verkapte verkoop zit besloten. Op omzichtige wijze proberen ze te vermijden dat de republiek zich met een en ander gaat bemoeien.

Louis krijgt wel 40.000 Franc voor zijn oeuvre van de 'Broeders van de Heilige Geest' en deze dienden contractueel te garanderen dat er altijd voldoende geestelijken zouden zijn om misdiensten te zeggen die hij had beloofd aan zijn weldoeners. En de broeders waren verplicht om regelmatig de weg van het kruis te lopen en rozenkransen op te zeggen voor stervenden.

Zouden zij hier op een zeker moment niet meer aan kunnen voldoen, dan zouden de broeders van de Heilige Geest worden gedwongen de stichter alle rechten van het goed in het geheel terug te geven. Nadat de broeders eenmaal waren gearriveerd gaven zij een beschrijving die hieronder te lezen zal zijn omdat men zo een duidelijk beeld krijgt hoe het 'Oeuvre' van Louis de Coma er op dat moment uitzag.

"Gethsemane is de naam die men gegeven heeft aan een zeer mooie romaanse kapel met drie beuken, opgericht ter ere van de stervende Verlosser en bedoeld om een centrum van gebed voor de stervende armen te maken.

Dit is een gloednieuwe constructie, volledig ingevuld en ingericht in de beste omstandigheden van degelijkheid en elegantie. Naast de sacristie is er een ander gebouw aangewezen als klooster, inclusief de kelder, een keuken, een eetkamer en bijgebouwen met uitzicht op een overdekte kloostergang zuid-zuidwest .

Een smalle trap leidt vanuit de kelder naar de sacristie met aan een kant open naar de kapel en aan de andere kant naar de gang met kamers. Er zijn twee grote slaapkamers, elk met twee glazen deuren en twee openslaande deuren naar het terras dat de onderste kruisgang dekt. Boven is er een

eerste met dergelijke kamers en bewoonbare zolderkamers. Er zijn dan nog een paar kamers in de torens van de kapel.

Als we ons dan verplaatsen naar de klokkentoren die zich boven de belangrijkste deur van de kapel bevindt, is honderd meter naar rechts een boerderij, een oude en versleten constructie die echter voldoende biedt om in de behoeften te voldoen. Links, naar beneden richting de smalle vallei en aan de andere kant van het pad in de buurt waarvan een kleine stroompje loopt, is een andere kleine boerderij ingesloten in het landgoed.

Voor ons, een beetje naar links, zien we een kleine tuin gescheiden van het klooster door een prachtige nieuw gebouw waarvan het dak ter hoogte van het terras van het klooster is. Dit is een zeer mooie en zeer grote schuur verdeeld in drie compartimenten ~ een schapenstal, koeienstal en een paardenstal. Aan de zuidoostelijke kant van het gebouw is een toren met: kelder, huisvesting, leeszaal en terras erboven.

Tegenover de kapel, eronder is een rots van gestapelde stenen met daarboven een kolom met een urn waarvan een waterstraal als een waterval over de rots loopt in een kleine vijver die voor de grot met de graven is uitgegraven. Deze grot onder de waterstraal is een waar meesterwerk. Muren zijn samengesteld uit grote stalactieten en het is smaakvol ingericht, de inhoud van de familie graven naast een altaar, links, bij binnenkomst, kan een grot van dezelfde soort worden aangetroffen. Aan elke kant van de grot (afgesloten door een hek), zijn er enorme rotsblokken die de vestibule vormen. Van daar ziet men nieuw geplante olijfbomen staan. Tegenover ons, ongeveer driehonderd meter, zijn er twee aangrenzende waterpartijen, eentje als trog de ander een wasplaats.

Verder nog een vijver gevoed door een bron uit de grot van Sainte Madeleine die van binnen is gebouwd met geïmporteerde rotsen, het standbeeld van de heilige verlicht door een paar kaarsen toen we aankwamen.

Hier zijn we aan de voet van Golgotha, dat is de naam die is gegeven aan een berg waarop een monumentale kruisweg werd gebouwd. Vanaf de onderkant van de berg tot de top zijn ceders geplant in twee rijen tot de Calvary kapel waar St. Johannes en de Maagd Maria staan aan de voet van het kruis, Ste. Madeleine knielend, kust de voeten van Christus. " (R.R. Grizard, "Congregatie van de Heilige Geest".)

Het moge duidelijk zijn, aan het oeuvre dat hier werd gerealiseerd zou abbé Saunière later met zijn Bethania-project niet kunnen tippen. Al was de oorspronkelijke bedoeling van het Gethsemané-project natuurlijk wel anders. Dit was uiteindelijk geheel ontsproten aan de geest van Louis de Coma en zijn broer Ferdinand, maar Louis had ermee wel echter de aandacht van een aantal zeer belangrijke donateurs weten te wekken die Saunière later

zouden adviseren en ondersteunen in zijn projecten.

Een ander opmerkelijk, en overeenkomstig, gegeven is dat Louis de Coma evenals Alfred Saunière – u weet wel 'de broer van' – Jezuïet was. Schijnbaar hadden vooral Jezuïeten toegang tot zekere adellijke kringen in die dagen.

Maar laten we nu verder gaan met het verhaal van Louis de Coma, want ondanks zijn harde werk bleven tegenslagen deze abbé maar volgen.

Eigenlijk blijkt bij de komst van de Broeders van de Heilige Geest al dat men toch niet helemaal op goede voet stond met de stichter van het oeuvre van Gethsemané. Want als Broeder Decressol later beschrijft: "De ontvangst was hartelijk ,kruiperig" dan schetst dat niet per definitie een positief beeld.

Later blijkt uit diverse conflicten dat de baas van de Broeders van de Heilige Geest ter plaatse – deze Decressol – en Louis de Coma helemaal niet goed met elkaar op kunnen schieten. Louis probeert overal oog op te houden en Decressol – die zich toch al uiterst wantrouwig opstelt tegenover alles – stoort zich hier enorm aan.

Het dagboek van P. Decressol blijft een goede getuigenis over hoe hij over Père de Coma dacht:

"29 augustus 1885... Een paar dagen voor de ondertekening van de akte, die oude bleef maar opscheppen over wat een geweldige deal het wel niet was voor de Broeders van de Heilige Geest. Vermoeid van zijn commanderende gesnoef, wachtte ik op een gelegenheid om hem de mond te snoeren."

De woede van pater Decressol wordt mede gevoed door het feit dat de abbé de Coma de kas van het oeuvre beheert, en daar zeer généreus uit haalt om aan zijn passie voor bouwprojecten te voldoen. Het landgoed van le Carol is op dat moment voor het grootste deel bos. Velden voor de teelt en kwekerij zijn er onvoldoende om een religieuze gemeenschap self-supporting te laten zijn, zoals de Coma het eigenlijk wel had gewild.

Einde dat jaar vertrekken de eerste broeders al. Zij vonden de discipline in het klooster te hard en de sfeer had hen waarschijnlijk evenmin erg aangestaan.

Oktober 1886 is een conflict over het eigendomsrecht van de erbij gelegen boerderij 'Soulé' tussen Decressol en de Coma zo hoog opgelopen dat de Broeders van de Heilige Geest tijdens de afwezigheid van de Coma allemaal vertrekken van le Carol. Maar wel na een groot deel van het meubilair eerst te hebben laten veilen.

En zo komt Louis de Coma op een geheel verlaten en gestript domein terug. Hij kan de broeders echter wel voor contractbreuk aanklagen waardoor dezen ieder recht op iets kunnen vergeten, en de door hen ingelegde 40.000 Franc ook kwijt zijn.

Decressol schrijft later:

"Ik nam de trein naar Bordeaux. Een vogel uit zijn kooi is niet gelukkiger. God alleen weet hoeveel

verdriet en problemen ik heb gehad in deze ongelukkige poging tot stichting. Het was tijd voor mijn ziel een beetje rust en stilte te vinden. Deze mislukking heeft me niet bedroefd. Dat alles wat vervloekt is mag vergaan. Dit is het advies van de decaan van Foix wiens woorden dienden als mijn motto. Het is ook die van onze beste vriend in de Ariège, Vader Estrade, pastoor van Vic waarvan de volgende woorden zijn:

- Le Carol is een vervloekt project omdat het een geval van schandelijke uitbuiting van christelijke naastenliefde is, te kwader trouw, echte zwendel die u de rillingen bezorgt door eraan te denken.

Ik beëindig dit met wat bisschop Rougerie, bisschop van Pamiers, bij afscheid zei :

- Het voorbijkomen van de Broeders van de Heilige Geest in mijn bisdom heeft mij althans gediend om te weten waar ik aan toe ben met dat arme hoofd van abbé de Coma en zijn oeuvre wat altijd een mysterie voor ons vormde."

Decressol, voormalig superieur.

Met de onverkwikkelijke situatie die tot het vertrek van de broeders heeft geleid is Louis de Coma nu elke steun van het bisdom verloren voor wat betreft het creëren van een gemeenschap op le Carol. Eigenlijk is de bisschop van Pamiers erg boos, en wil niet meer horen over Gethsemané.

De jaren erna zet Père de Coma de missies in elke stad voort waar hij predikt tijdens de vastentijd, kerst Advent, eerste communie enzovoort. Maar zijn preken zijn inmiddels ouderwets en zijn gebeden bombastisch. De gelovigen nemen hem niet meer echt serieus.

Maar wat erger is, na deze mislukking is abbé de Coma niet meer geloofwaardig bij de adellijke families die hun bijdrage hadden geleverd aan alle werkzaamheden. Hij kon, nu de paters vertrokken waren, niet in zijn eentje al die missen vieren en al die andere geestelijke diensten die hij beloofd had in ruil voor hun donaties.

En precies in deze zelfde tijd (omstreeks 1887) krijgt abbé Saunière zijn eerste donaties - waaronder van de gravin de Chambord - voor de restauratie van zijn kerkje te Rennes-le-Chateau. Kan dit dan nog toeval zijn?

Oud, geïrriteerd, teleurgesteld, krijgt Louis de Coma in 1890 de functie van pastoor van de parochie **Ste Madeleine** (!) in Baulou, waarvoor hij een aantal subsidies krijgt. Maar onze onverschrokken priester blijft te le Carol wonen en verhuurt de pastorie van Baulou voor voor wat centen eerst aan de beiaard en daarna aan twee gezinnen. Want een ding kon men wel van hem zeggen, hij was altijd zeer zuinig geweest.

Maar echt moeite nemen in zijn nieuwe functie deed hij niet. Op een zekere zondag zei hij de mis te le Carol en niet in de parochiekerk want het had namelijk gesneeuwd! En hij had geen zin gehad dat korte stuk door het bos te lopen, wat zijn huis te le Carol scheidde van het kerkje Ste. Marie Madeleine. De Bisschop van Pamiers kon het niet nalaten om de Abbé de Coma hierover ernstig toe te spreken .

In 1900, is het oeuvre van le Carol dan eindelijk pas echt helemaal klaar, geheel volgens de plannen van Ferdinand de Coma.

En dan lijkt het in de jaren erna heel even of er toch weer nieuw leven zal komen in het domein van de Coma.

Want ene pater Lambert had namelijk een Apostolische School kunnen verwerven in 1888, maar door allerlei omstandigheden zag de faciliteit haar deuren sluiten aan het begin van het schooljaar 1901-1902. Echter, de pater verkocht de school niet. Hij trok zich in de nabij Baulou gelegen Bastide de Serou terug bij zijn vriend abbé Mir, de pastoor van Vic en docent van de kinderen van de vooraanstaande familie van Bellisen . En deze familie van Bellisen leverde in het verleden de nodige financiële steun aan het

oeuvre van Gethsemane.

En zo ontstond er een nieuw idee: het transformeren van le Carol tot apostolische school!

In 1903 verkoopt Père de Coma le Carol aan père Lambert in ruil voor de som van 57.000 frank die deze daarvoor heeft moeten lenen bij de bank.

De som zal worden gebruikt voor de aanleg en inrichting van klaslokalen, slaapzalen en de refter. Want natuurlijk wilde Louis gelijk weer gaan bouwen.

Twee binnenplaatsen bedekt met tegels zouden worden gebouwd aan beide zijden van de kerk: de ene om de kloostergebouwen te verbinden met de constructies op de boerderij, de andere om te worden gebruikt als schuilplaats op regenachtige dagen en als hof ter recreatie.

Jean Bardies, getrouwd met een dochter uit de adellijke familie van Narbonne-Lara en een waardig opvolger van Ferdinand de Coma, zal de werkzaamheden van deze nieuwe wijzigingen aan le Carol onder toezicht van Pater Louis (81 jaar) uit gaan voeren.

Maar 13 juli 1904 is het dan toch voorbij voor abbé de Coma en pater Lambert ! Er was geen hoop meer op een dag ooit nog studenten te zien op de apostolische SCHOOL van le Carol .

Want ruzies tussen het Vaticaan en de Franse regering over de bisschoppen van Dijon en Laval hadden de oorzaak gevormd van een definitieve breuk tussen de Kerk en de Franse Staat. De wet begon hierop de eigendommen van de reguliere en seculiere geestelijken in beslag te nemen.

Victorin Vidal, een neef van Louis de Coma en adviserend advocaat, waarschuwde Louis voor de mogelijkheid van een inbeslagname van le Carol. Maar de manoeuvre van het onder hypotheek stellen van het domein bij de bank door pater Lambert compliceerde echter de vorderingen van de staat.

In 1907 ontteigent het Tribunaal wel van Paul Lambert het onroerend goed van diens Apostolische School van Pamiers. De waarschuwing was dus niet voor niets geweest. Maar de staat had er geen belang bij iets in beslag te nemen waarop een schuld rustte. Dus lieten ze 'le Carol' met rust.

Geconfronteerd met zoveel teleurstelling, verkeerde men op het domein le Carol nu volledig in mineurstemming. Bij abbé de Coma begonnen de jaren nu echt te tekenen en hij kon de diensten van de kerk Ste Madeleine van Baulou, waar hij van 1890 tot 1907 pastoor van was geweest, nu echt niet langer waarnemen.

Desalniettemin komen er in 1907 nog wel rijke en vrome mensen te le Carol met retraite. En op zondagen en feestdagen van heiligen kon men nonnen, paters en kinderen zien.

Bij gelegenheid liepen een paar geestelijken soms de weg van het Kruis.

Echter in geen geval zouden deze een religieus

kloosterleven te le Carol hebben, op straffe van onmiddellijke arrestatie.

Veel later waren er wel even enige monniken die zich in de aangrenzende boerderij Soulé van de Coma vestigden om daar een azijnfabriek te exploiteren.

Maar dan begint het leven rondom le Carol uiteindelijk langzaam weg te sterven. Abbé Louis komt op een gegeven moment zelfs bekend te staan als de "Kluizenaar van le Carol".

Men ziet hem nu en dan tuinieren terwijl hij de jurken van zijn moeder Euphrosine draagt, met haar strooien hoed op. Alzheimer lijkt hem in zijn grip te krijgen en hij begint zijn leven en zijn oeuvre te vergeten, hij lijkt zich terug in zijn jeugd te bevinden.

14 november 1911 ontdekken Jean Baures en Baptiste Respaud hem dan levenloos in zijn slaapkamer te le Carol, de dag na zijn 89ste verjaardag.

Maar wat moest er nu gebeuren met het domein? Van wie was het überhaupt?

8 jaar daarvoor had de Coma le Carol aan Vader Lambert gegeven, terwijl hij wel het vruchtgebruik ervan zou behouden maar nu had Louis de Coma zijn laatste adem uitgeblazen zonder een testament...

De Franse wet zegt in dit geval dat de eigenaar over de grond en de gebouwen zal kunnen beschikken. En de eigenaar blijkt een bank te zijn. De bank die het geld aan pater Lambert had geleend voor die Apostolische school die er nooit zou komen.

In 1912 verkoopt de bank het hele domein Gethsemané aan de jongste

zuster van Louis de Coma, namelijk Claire.

Mr. Loubes, uit Baulou, die een belangrijke rol in het lot van Carol zal spelen, verwerft de boerderij Soulé die Louis altijd apart van le Carol had gehouden.

In 1913 schenkt Claire de Coma le Carol dan aan het bisdom Pamiers, al blijft zij wel de vruchtgebruikster ervan.

1919, 1 november, overlijdt zij dan. Dit maakt het bisdom volgens de wet de onbetwiste eigenaar.

Maar het bisdom moest eigenlijk wel de werkzaamheden aan Gethsemane voortzetten en de graven van de familie van Coma die onder de Abdij liggen onderhouden...

En dan is het 1933. De nonnen, die tijdens het leven van Pere de Coma, iedere zondag kwamen om bloemen te brengen naar de kapel en de grot van Maria Magdalena, die kwamen al lang niet meer naar le Carol.

In 1939 vindt de eerste ontheiliging van de graven van de crypte onder het klooster plaats.

1940, de Tweede Wereldoorlog breekt los. Het verlaten klooster vervulde op zijn manier wel min of meer een apostolische rol:

verzetsmensen zaten er ondergedoken, evenals vluchtelingen uit werkkampen.

1945 volgt dan de bevrijding. De burgemeester van Baulou, dhr. Estaque, ziet de mogelijkheid om van le Carol een vakantiecamp te maken. Mgr. Guiller, de bisschop van Pamiers, wil daar echter niets van horen...

De jeugd weet ondertussen op een minder respectvolle manier gebruik te maken van het verlaten domein door er regelmatig "surprise-party's" te organiseren, waarbij het hoogaltaar dan als podium voor het orkest wordt gebruikt. De akoestiek moet daar in ieder geval zeer goed zijn geweest.

Het Klooster van le Carol was min of meer een "bordeel" geworden, tot grote opwinding van vele bewoners van Baulou en de aangrenzende dorpen St. Martin en Cadarcet... men sprak er schande van. De abdijkerk was totaal geplunderd en het bisdom weet ternauwernood de kruisweg te redden door die te laten verplaatsen naar La Raynaude, waar die nu nog kan worden gezien.

De klok vertrekt naar Montgauzy en een zijaltaar gewijd aan de Maagd, wordt verplaatst naar de kerk naar Ormolac. Een ander altaar zou naar Lescure gaan.

Uiteindelijk wordt dan het grootste deel van de leistenen en al het timmerhout verwijderd.

Maar dan gebeurt er weer iets verschrikkelijks! Opnieuw worden de graven in de crypte ontheiligd en de doodskisten gestript. Men ziet op een zeker moment over het platteland wilde dieren en honden rondlopen met menselijke resten.

Marmeren dekplaten die de graven hadden afgesloten waren door onverlaten gebroken, de botten van lichamen waren verwijderd en overal op de grond achtergelaten.

1 augustus 1956, dient de heer l'Abbe Goudet, vertegenwoordiger van het bisdom, het verzoek in bij de burgemeester van Baulou om de resten van de familie de Coma nu maar bij te zetten op de begraafplaats van Baulou.

Inmiddels is het bisdom al meer dan 40 jaar de eigenaar van de le Carol en zij willen er vanaf. Daarom wordt het domein in 1956 te koop gezet.

Dhr. Henri Baures uit Baulou verwerft het dan.

Het bisdom van Pamiers ondertekent de koopovereenkomst op één stellige voorwaarde:

**VOLLEDIGE AFBRAAK VAN ALLE
GEBOUWEN DIE EEN RELIGIEUZE FUNCTIE HEBBEN!**

Waarom een dergelijke clause ?

Stel dat op een dag een religieuze gemeenschap zich hierheen verplaatst zonder de toestemming van het bisdom, of erger, stel dat een of andere sekte zich hier vestigt?

Dynamiet lijkt de enige oplossing te bieden om de gebouwen te slopen.

November 1956 worden er explosieve ladingen geplaatst, waarna een verschrikkelijke explosie volgt! Maar de muren van het klooster staan als eerder en lijken zich zelfs niet te hebben verplaatst! Ferdinand de Coma had de bouwsels destijds zeer solide neer weten te zetten.

Een paar maanden later blijkt Mr. Vettor, aannemer, geïnteresseerd in de prachtige stenen van het klooster. Mr. Baures gaat akkoord deze aan hem te verkopen. En zo volgt een tweede poging tot sloop.

Op een zekere ochtend is Carol bedekt met een dikke laag sneeuw als er opnieuw een zorgvuldig en methodisch geplaatste hoeveelheid explosieven tot ontploffing worden gebracht. Het klooster stortte deze keer vrijwel geruisloos op een matras van sneeuw.

Nu resten er enkel nog wat sporen hier en daar tussen het groen naast de boerderij Soulé. De huidige eigenaar van het grondgebied van Gethsemané is nog steeds een 'Baurès', die tevens de burgemeester van Baulou is op het moment dat ik dit schrijf.

Voor hem zijn de overblijfselen van Gethsemané eerder een last dan een lust.

Want overblijfselen zijn er genoeg namelijk. Niet alles was opgeblazen die ene dag in november 1956.

Zo was de crypte behouden gebleven...

... en de grot van Maria Magdalena.

De calvariekapel met daarin de beelden van Jezus, Maria Magdalena, Maria en Johannes was ook blijven staan.

Enkel de kruiswegstaties langs de weg naar boven waren destijds naar La Raynaude verplaatst. De ter ere van Buonaventura gebouwde basiliek en het klooster waren de enige bouwsels die met dynamiet vernietigd, al zijn de ruïnes er nog wel.

Het probleem voor meneer Baurés is echter vooral dat hij als eigenaar verantwoordelijk is voor de gebouwen. En de ongelukken die er kunnen gebeuren met mensen die de kunstmatig gecreëerde crypte en de grot van Maria Magdalena op zijn terrein betreden.

Tot nu toe hebben diverse mensen die de restanten van le Carol naar waarde weten te schatten hem er nog van weten te weerhouden die laatste overblijfselen van het oeuvre van de Coma alsnog te vernietigen. Maar dan mag men wel verwachten dat er op zijn minst met respect mee om wordt gesprongen. En dat is helaas niet altijd het geval heb ik tot mijn grote spijt vast moeten stellen. Want nieuwsgierigen bezoeken nog steeds de graven in de crypte op zoek naar overblijfselen. En weten die nog te vinden ook. Schijnbaar waren toch niet alle menselijke resten verwijderd. Zo heb ik vorig jaar nog menselijke resten opnieuw toe moeten dekken in een van de graven in de crypte. Ik hoop dus dat dit verhaal niet mensen zonder enig respect voor geschiedenis en overledenen naar deze bijzondere plek zal trekken.

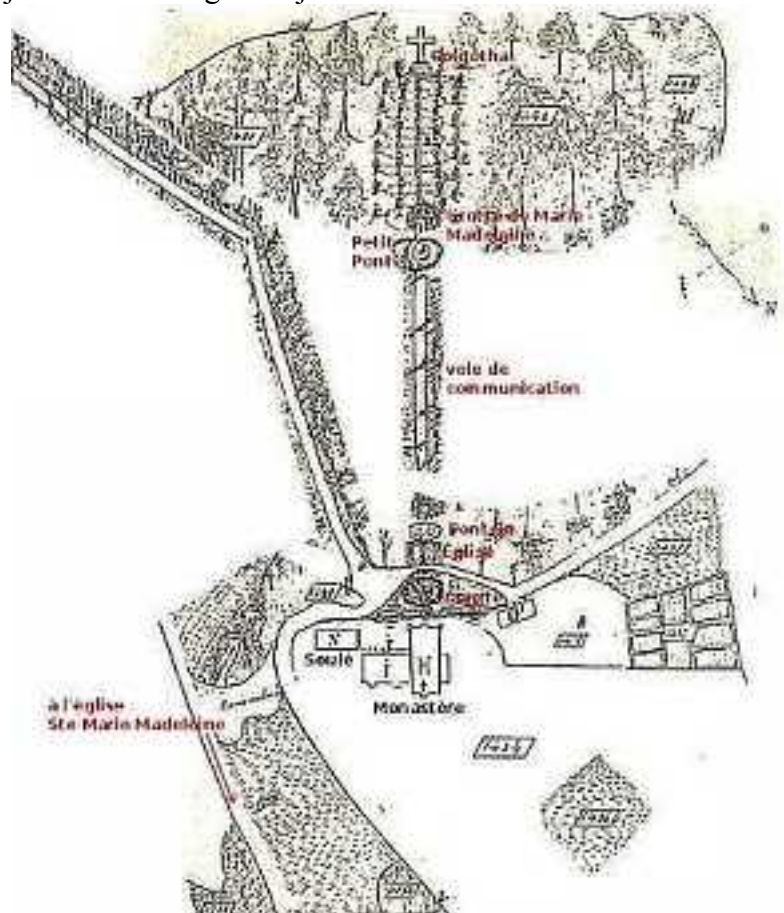

Dit is dan het hele verhaal over Baulou met het domein Gethsemané op het grondgebied van le Carol. De locatie heeft voor de rest geen bijzondere geschiedenis gekend van bijvoorbeeld vluchtelingen uit het Heilige Land of Visigothen, en zelfs de Katharen lijken er geen memorabele sporen te hebben achtergelaten.

Enkel Louis de Coma zou dit doen, met een schaalmodel van een gebeurtenis die 1900 jaar daarvoor in het 'Heilige Land' had plaatsgevonden.

Laten we daarvoor nu eens even naar zijn Gethsemané gaan kijken.

Een reeds bestaande tekening in het eerder door mij genoemde boekje over 'le monastère dynamité' klopte niet helemaal ontdekte ik. Maar door deze tekening aan te passen heb ik hem redelijk natuurgetrouw weten te krijgen.

Van het klooster en de kerk is dus weinig over, die liggen geheel verscholen in het welig tierende onkruid dat er groeit. De natuur heeft de grond gewoon opnieuw opgeëist. Links hieronder wat erover is van het klooster en rechts wat er rest van de kerk.

Maar nu gaan we die crypte eens wat beter bekijken. Verder naar boven was er al een foto van te zien, maar de ingang is beslist ook de moeite waard om eens te bekijken.

Bij de scheiding van de dubbele ingang is een slangachtig wezen te bespeuren dat ten tijde van Louis de Coma nog water zal hebben gespuwd in het bekken waarin een fontein stond. Dat hier een slang-achtige 'vis' voor uit was gekozen kan puur decoratief zijn geweest, of een boodschap hebben bevat. Ik hou het op het laatste. Maar eerst gaan we nu de crypte weer eens in.

Alle mooie druipstenen komen dus uit een echte grot die zich enkele kilometers verderop bevindt.

Achterin de grot bevindt zich een altaar met daaronder een graf en links en rechts van het altaar zijn de overige graven, waarvan de dekstenen zijn gelicht maar waarop nog wel de namen van de de Coma familie te lezen zijn.

Boven het altaar bevindt Jezus zich, gekweld - of peinzend - omhoog kijkend.

Dan gaan we nu weer naar buiten en langs die voormalige waterpartij gaan we dan door het struikgewas naar een soort van 'verbindingsweg' toe. Nu buiten gebruik want er loopt een asfaltweg naast maar in de tijd van Louis de Coma was deze weg heel belangrijk. Aan het uiteinde van die weg is iets donkers te ontwaren, namelijk weer een grot.

Oorspronkelijk kwam men bij die grot uit door een bassin met water via een bruggetje over te steken. Nu is het zo door onkruid overwoekerd dat dit niet meer gaat en men om het bassin heen moet lopen.

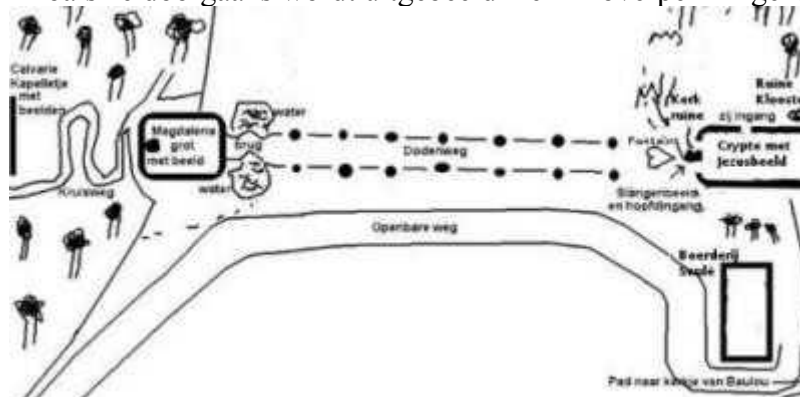
De grot van Maria Magdalena, waarin ze volgens het originele verhaal na haar aankomst in de Languedoc de rest van haar leven zou hebben doorgebracht, was in het oeuvre van Louis de Coma dus enkel te bereiken nadat men eerst een waterpartij was overgestoken. Bij de crypte en bij de grot.

Waar de Coma deze grot aan zou leggen was eerst niets. Geen delfgang voor klei, helemaal niets. De gehele grot is dus – net als die in het plantsoentje in Rennes le Chateau – helemaal aangelegd met rotsblokken die van elders kwam. Maar daarmee houdt de vergelijking dan wel op.

Door het water wadend komt men bij een klein bassin uit waarachter Maria Magdalena zit. Met een schedel naast haar – zoals ze doorgaans wordt uitgebeeld – en in overpeinzingen.

Wat we hier in feite zien is het verhaal van Jezus en Maria, wat er na de kruisiging plaats had gevonden. Maria die het land uit had moeten vluchten voor haar eigen veiligheid, als 'Vrouw van een Rebellenleider'. En Jezus, de gekruisigde rebel die nog leefde en voorbereidingen trof om Zijn land te heroveren op de Romeinen en als symbool dan het Joodse geloof te hervormen.

Als het verhaal in het eerder door mij genoemde boek 'The Jesus Scroll' klopt, dan zou Hij Zijn laatste dagen – net als Maria Magdalena – wel eens in een grot kunnen hebben doorgebracht.

Theoretisch is het dan zelfs niet uit te sluiten dat zij min of meer gelijktijdig zouden overlijden, zonder elkaar ooit weer te hebben gezien.

Jezus aan de ene zijde van de Middellandse zee, en Maria als het ware in het spiegelbeeld (!) daarvan aan de overzijde van diezelfde zee.

ALS Donovan Joyce het

juist had in zijn boek dat Jezus als bejaard Messias-symbool van de Zelotische rebellen onder Eleazar ben Yaïr 14 april AD 73 zou sterven samen met de andere rebellen, ALS het klopt dat Maria Magdalena op hoge leeftijd in haar grot zou komen te sterven, dan is het niet onmogelijk dat ze min of meer tegelijkertijd het leven lieten. Omdat ze fysiek gescheiden, toch verbonden waren geweest. In de geest, maar misschien ook wel door middel van energiebanen die zeker dwars door de Middellandse zee lopen. Masada-Montsegur, Jeruzalem-Carcassonne, religie-oorlogen met griezelig veel overeenkomstige details. Misschien ZIJN de Languedoc en het Heilige Land wel op een bepaalde manier door energiebanen met elkaar verbonden. En misschien wist men dat in de tijd van Maria Magdalena en Jezus nog wel.

Deze versie van Louis de Coma over Jezus en Maria Magdalena heeft een reflectie in één specifiek voorwerp dat abbé Saunière in het kerkje Ste Marie Madeleine te Rennes le Chateau zou ontdekken. En dat maakt dat ik meer waarde aan de hypothese ben gaan hechten.

De afbeeldingen op de 'Riddersteen' zijn eigenlijk nooit goed verklaard.

Links ziet men een strijdbaar iemand op een paard onder een boog (Arca of grot) en rechts heeft men altijd beweerd dat daar iets van een vrouw met een klein kind ook op een paard zitten.

Wederom onder een boog.

Wat nou als dit eveneens het verhaal van Jezus en Maria Magdalena moet voorstellen? Maria Magdalena was uiteindelijk zwanger toen ze vluchtte, en had een kind bij haar toen ze in Gallia

aankwam. Als de makers van die steen Visigothen waren, zoals vaak wordt beweerd, dan hadden ze dit misschien nog geweten.

Voorts vond ik ooit niet ver bij mijn huis vandaan een gerestaureerd kerkje op een plaats waar volgens zeggen ooit vluchtelingen uit Palestina zouden zijn neergestreken. Tijdens de restauratie van dit kerkje (te Roubichoux) had men gegraveerde stenen aangetroffen waarop mogelijk Aramees schrift voorkwam maar ook - vooral - een zekere tekening.

Twee omheinde gebieden met een grote open ruimte ertussen. Aan de ene zijde bevindt zich een persoon die gezien zijn grootte waarschijnlijk een man is. Naast hem bevindt zich een slangachtig wezen. Aan de andere kant van die grote open ruimte bevinden zich twee personen, dat lijken een vrouw met een kind te zijn. En een uitgestoken hand voor 'contact'.

Deze afbeeldingen vertonen wel heel erg veel overeenkomsten met het door de Coma uitgebeelde verhaal te Baulou of die 'Riddersteen' in Rennes le Chateau.

Zou het kunnen dat een 'ondergrondse stroming' op deze wijze probeerde de kennis over een zeker verhaal niet verloren te laten gaan?

Het spirituele aspect eraan is dat twee mensen die 'innig' met elkaar verbonden waren met elkaar in contact waren blijven staan, ook al waren ze fysiek nog zo gescheiden. De slang kan een soort van 'kundalini' hebben moeten voorstellen. De verbindingsweg tussen punten van energie. Binnen de Tantra verbindt de Kundalini ook nog eens het 'mannelijke' en het 'vrouwelijke'.

En dat brengt ons dan als vanzelf weer bij waar die occulte loges - waar ik het in de vorige delen over had - zich mee bezig hielden.

Hiermee wil dan een wel erg lang hoofdstuk besluiten, een hoofdstuk met een verhaal dat eigenlijk nooit echt uitgebreid aan de orde is gekomen in de verhalen die over het mysterie van Rennes-le-Chateau gaan.

Zover men weet is abbé de Coma nooit echt in occulte loges of dergelijke opgenomen. Al zullen er zich onder zijn donateurs beslist wel leden van zulke loges hebben bevonden. Maar zij hielden zich blijkbaar nog koest, toen nog wel.

Het volgende hoofdstuk zal dan echt het laatste zijn. Want er is nog maar één ding wat ik volgens mij niet voldoende toe heb gelicht. Namelijk wat de schilder Nicolas Poussin mogelijk af heeft geweten van dat ene grote geheim. Want dat hij IETS wist dat is wel zeker. Een vreemde brief uit die tijd weet daar voldoende over te vertellen, en waarom anders zou de Franse koning ineens zo'n grote interesse in het schilderij 'De Herders van Arcadia' hebben gekregen?

Ik meen te hebben ontdekt dat wat hierboven ter sprake kwam daarmee te maken zou kunnen hebben.

18; Mr. Poussin kent een geheim

In het vorig deel is het plaatsje Rennes-le-Chateau eigenlijk maar weinig ter sprake gekomen, want we hebben gekeken naar een nog geen 100 kilometer verderop gelegen dorp waar slechts enkele decennia eerder een priester met onder andere de hulp van dezelfde donateurs een nog veel grootser domein met een verborgen boodschap was begonnen op te zetten.

Eigenlijk zou wat er op dat moment daar gebeurde een soort van 'proloog' gaan vormen voor de geschiedenis van pastoor Saunière van Rennes-le-Chateau. En op het moment dat de priester uit dat dorpje (abbé de Coma van Baulou) zijn taken als priester niet langer meer uit kon voeren (plusminus 1887) lieten zijn donateurs hem vallen als een baksteen om vrijwel GELIJK over te schakelen naar het sponsoren van Berenger de Saunière. Zou het soms kunnen dat er voor Saunière aan betere marketing was gedaan? Door een andere Jezuïet, die Alfred Saunière heette en die zich op dat moment reeds had 'ingelikt' bij de adel die te Narbonne en omstreken gehuisvest was?

Saunière had in ieder geval wel het voordeel precies op de goede plek te zitten, in tegenstelling tot zijn collega in Baulou. Want in Rennes-le-Chateau – het oude 'Rhedaë' – waren de adellijke Heren – en Dames – eigenlijk veel meer geïnteresseerd. Wat wel weer jammer is – vooral voor ons nu – is dat de Saunière-familie niet uit net zulke 'bouwers' had bestaan als de familie de Coma. Want de bouwsels die Saunière dankzij zijn donateurs neer kon laten zetten halen het natuurlijk niet bij die van Louis de Coma.

le Carol, Baulou

Rennes-le-Chateau

Le Carol, Baulou

Rennes-le-Chateau

Dat geldt zelfs voor het grootste onderwerp van verering van beide priesters, Maria Magdalena.

Achteraf beschouwd leek Baulou eerder slechts een soort van test te zijn geweest, Rennes-le-Chateau was waar het hen echt om ging. Want, zoals we inmiddels al weten, DAAR bevond zich namelijk het geheim dat gekoesterd moest worden. Op het uitgestrekte grondgebied van de 'Heren van Rennes' bevond zich namelijk een 'schat'.

En waar Louis de Coma slechts indirect een interesse voor het 'Vrouwelijk Principe' zou tonen, door bijvoorbeeld de beelden van Maria Magdalena in zijn oeuvre – of het op latere leeftijd tuineren in de jurken van zijn moeder – daar was Berenger Saunière pas echt bezig met de plaats van het vrouwelijke naast het mannelijke. Zijn omgang met diverse vrouwen in zijn leven toont dit al voldoende aan, en dan waren er vooral die vele aanwijzingen naar het vrouwelijk geslachtsdeel in het landschap die hij in zijn domein achterliet.

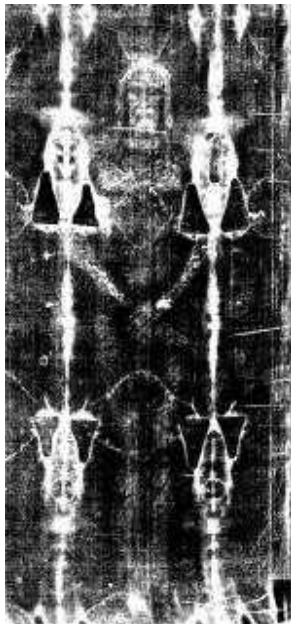
Maar, zoals we in deel 16 reeds vast mochten stellen, Berenger had dan ook deel uitgemaakt van een occult genootschap waarin de sekses gelijkwaardig en even belangrijk waren geweest, en het is maar de vraag of Louis de Coma ooit aan zoiets had deelgenomen.

Dit laatste deel zal over aanwijzingen naar dat geheim van Rennes-le-Chateau gaan, die ik nog niet volledig heb toegelicht in deze serie. Namelijk de aanwijzingen die de schilder Nicolas Poussin in zijn schilderijen had achtergelaten.

In alle voorgaande delen zijn reeds voldoende details over 'het geheim' doorgenomen om de aanwijzingen die nu besproken gaan worden wat begrijpelijker te maken.

Zoals reeds ter sprake is gekomen had Berenger Saunière om de één of andere reden – mogelijk tijdens zijn verblijf in Parijs – ineens interesse gekregen in een specifiek schilderij van de schilder Nicolas Poussin.

Deze schilder kwam uit Normandië, en daar is voor de rest niet zoveel vreemds aan. Hooguit dat de Preceptor der Tempeliers (Geoffroi de Charney), die naast de Grootmeester (Jacques de Molay) in Parijs AD 1314 levend werd verbrand, eveneens uit Normandië kwam. En dat binnen diens familie waarschijnlijk de Lijkwade van Turijn lange tijd was beheerd, na de diefstal ervan uit het Midden-Oosten door de Tempeliers.

Kende Nicolas Poussin deze familie misschien? Wist hij hiervan af of had hij hierover gehoord? Niet dat de lijkwade in zijn tijd (1594-1665) nog langer verborgen werd gehouden, of in het bezit was van die familie, de lijkwade bevond zich toen namelijk reeds in Turijn. Maar dat die lijkwade mogelijk te maken had met de beschuldigingen tegen de Tempeliers van 'Afgoderij', en de aanbedding van een bebaard gezicht, kan heel goed met die lijkwade te maken hebben gehad.

Opgevouwen was namelijk enkel het gezicht zichtbaar.

In ieder geval mag men die Lijkwade van Turijn ook wel een voorwerp noemen dat een geheim met zich meedraagt. Schijnbaar zo problematisch dat de Rooms-Katholieke kerk, na eerst via een stuifmeel- en weefselonderzoek de authenticiteit van het doek te hebben vastgesteld, veel later door middel van de sabotage van een koolstofonderzoek ineens gingen beweren dat het een middeleeuwse vervalsing was (Gruber-Kersten; Het Jezus komplot). Waarom? De enige verklaring die hout snijdt is omdat de man die erop had gelegen zichtbaar had gebloed.

Dat is is nu pas echt een geheim waar de kerk zich ongemakkelijk bij zou voelen, omdat diverse dogma's ermee behoorlijk op de tocht komen te staan.

Resteert de vraag of de Normandiër Nicolas Poussin in zijn tijd hiervan afwist? Geen idee, al liet hij volgens mij in zijn schilderijen ergens wel een beetje merken dat hij meer wist over het originele Jezusverhaal dan goed voor hem – of de kerk – was.

Dat belette hem overigens niet, of misschien deed hij het wel juist daarom, om in Rome te gaan wonen. Want vanaf 1624 woonde hij daar, en deze periode werd slechts kort onderbroken – van 1640 tot 1642 – omdat hij op verzoek van kardinaal Richelieu aan het hof van Lodewijk de Dertiende te Parijs was gaan schilderen.

Het schilderij waarmee de aandacht van de onderzoekers van het Rennes-le-Chateau mysterie op deze schilder zou worden gericht is natuurlijk 'Les Bergers d'Arcadie' (zie hoofdstuk 5)
Dit op de eerste plaats omdat abbé Saunière op de een of andere manier

aan een reproductie ervan had weten te komen, en omdat Henry Lincoln er naderhand achter kwam dat er aan de weg van Couiza naar Arques (met zicht op Blanchefort en Rennes-le-Chateau) tot 30 jaar geleden exact zo'n soort graf had gestaan. De plaats van dat graf met die achtergrond, dat kon gewoon geen toeval zijn.

Toen Henry Lincoln dit had uitgevonden ging hij te raad bij zogenaamde 'specialisten' op het gebied van Nicolas Poussin, maar die wensten eigenlijk niet eens te luisteren naar wat Lincoln daarover te vertellen had. Volgens hen was ALLES wat Poussin had geschilderd denkbeeldig geweest, en hij was NOOIT in de buurt van Rennes-le-Chateau geweest. Punt uit.

Gelukkig liet Henry zich hierdoor niet ontmoedigen, want waar baseerden die 'specialisten' hun kennis nu eigenlijk op? Alsof ze Nicolas Poussin tijdens zijn leven constant zouden hebben gevolgd, en iedere stap die hij deed zouden hebben gedocumenteerd.

Dat Poussin op zijn reizen heen en terug vanuit Rome naar Parijs – of Normandië, voor familiebezoek – langs Rennes-le-Chateau kan zijn gekomen is helemaal niet zo onwaarschijnlijk. De grotere doorgaande wegen kwamen in die tijd nog vaak in de buurt van deze plaats.

Resteerde natuurlijk wel het feit dat het graf dat hij zag toen hij het identificeerde onmogelijk hetzelfde graf kon zijn. Hij vond uit dat het graf in kwestie rond 1920 door een Amerikaanse eigenaar van de grond (Louis Lawrence) zou zijn gebruikt om er zijn moeder en grootmoeder in te begraven. Al bleek wel weer dat het er daarvoor al zou zijn neergezet door de vorige eigenaar van de grond. Maar voor zover omwonenden en hun (groot)ouders zich konden herinneren had er eigenlijk altijd reeds een (of ander) graf op deze plek gestaan. Een onduidelijke bron spreekt zelfs over de 17e eeuw.

Desalniettemin is dit onderwerp behoorlijk omstreden, er zijn evenveel tegenstanders als voorstanders van het uitgangspunt dat het graf dat hier heeft gestaan hetzelfde zou zijn als dat op het schilderij van Poussin. Wat we waarschijnlijk vooral te danken hebben aan twee 'heren' van die zogenaamde 'Priorij van Sion' (zie hoofdstuk 13 en later).

Ik zelf kan enkel maar Henry Lincolns standpunt onderschrijven, de overeenkomsten tussen het schilderij en het graf langs de weg zijn TE groot om nog van toeval te kunnen spreken. En dat 'hoaxers' als Pierre Plantard en Philippe de Cherisey het mogelijk als eersten onder de aandacht wisten te brengen, door het via Gerard de Sède aan het grote publiek door te geven, wil nog niet

zeggen dat het daarom niet waar kan zijn. Abbé Saunière heeft uiteindelijk ook echt bestaan, evenals zijn kerkje met het graf van Marie de Nègre d'Ables. Maar die zijn eveneens mede dankzij de genoemde heren extra in de belangstelling gekomen, hooguit hun geschiedenis werd voorzien van allerlei extra verzinsels om het verhaal wat te verfraaien. Een 'leugen', zoals die bijvoorbeeld werd verspreid door deze heren, kan enkel geloofwaardig worden wanneer er wel de nodige ware feiten in zitten. Ik denk dat het graf aan de weg bij les Pontils daar één van is.

Nu zal men er overigens tevergeefs naar een graf gaan zoeken want het staat er niet meer. De populariteit van het Rennes-le-Chateau verhaal – en vooral natuurlijk de geruchten over die materiële schat – zorgden ervoor dat de toenmalige eigenaar van de grond besloot het graf te verwijderen (1988). Er kwamen continu onbevoegden op zijn terrein om in het graf te wroeten, zelfs met dynamiet.

De enige schat die zich daar volgens mij tot ongeveer de tijd dat de kruistocht tegen de Katharen begon, heeft bevonden zijn de stoffelijke resten van Maria Magdalena (zie hoofdstuk 2). Wat er daarna met de overblijfselen van deze Heilige zou gebeuren is reeds aan de orde geweest. Maar net als later bij de Notre Dame de Marcellie te Limoux zou het lange tijd lege graf met zicht op Blanchefort min of meer een plaats voor verering blijven. Tot men het vergat.

Uit bovenstaande blijkt in ieder geval wel dat het onderwerp 'Nicolas Poussin' wat betreft het Rennes-le-Chateau mysterie ergens omstreden is, en enigszins speculatief.

Er zijn echter wel een aantal zaken omtrent deze schilder die de aandacht verdienen, en die het alsnog rechtvaardigen om te speculeren.

Ten eerste is er natuurlijk de vraag WAAROM abbé Saunière zo'n interesse in dit schilderij had dat hij er een reproductie van had. En hij had er een, dat zou uitkomen tijdens een onaangekondigd bezoek van Emma Calvé aan het domein van de pastoor. Zij was toen in het gezelschap van ene señor Saenz de Castillon geweest, die deze gebeurtenis in een dagboek beschrijft. De pastoor bleek er niet te zijn maar zij werden gastvrij ontvangen door Marie Dénarnaud. Castillon zou toen de reproducties van 'les bergers d'Arcadie' en 'St Antoine' van Teniers in een andere kamer zien staan. Maar hoe zit dat nu eigenlijk met dat schilderij? Wat maakt het nog meer zo bijzonder? Daar duiken we even de geschiedenis voor in.

Tijdens het bewind van de opvolger van Lodewijk de dertiende – namelijk Lodewijk de veertiende, de Zonnekoning – zou de ster van de familie Fouquet rijzen. Nicolas Fouquet werd de

schatbewaarder van de Franse koning en zijn broer Louis Fouquet – oorspronkelijk Jezuïet – werd later bisschop van Agde en kapelaan van de koning. Nu zou deze laatste van 1655 tot 1656 in Rome zijn en hier schijnbaar een ontmoeting hebben gehad met Nicolas Poussin. Mogelijk was dit geschied op verzoek van zijn broer die een conflict had met kardinaal Mazarin, de grote man achter de schermen bij Lodewijk XIV.

Louis Fouquet zou op een zeker moment vanuit Rome een brief aan zijn broer sturen over deze ontmoeting, die gelukkig bewaard is gebleven. Daarin staat:

"Hij (Nicolas Poussin) en ik bespraken zekere zaken die ik je gemakkelijk in detail zal kunnen uitleggen - zaken die je, met behulp van meneer Poussin, voordelen kunnen verschaffen die zelfs koningen niet gemakkelijk van hem zouden verkrijgen en die, volgens hem in de komende eeuwen misschien door niemand opnieuw ontdekt zullen worden. En wat belangrijker is, deze zaken zijn zo moeilijk te ontdekken, dat niets op deze aarde meer of evenveel voordeel kan brengen."

Net als wat ik eerder in deze serie reeds heb aangegeven kan ook dit volgens mij enkel een religieus geheim hebben betroffen. Een geheim dat in een tijd dat de Rooms-Katholieke kerk nog over erg veel macht beschikte – kardinaal Mazarin was de opvolger geweest van kardinaal Richelieu, en min of meer de machtigste man in Frankrijk – de kerk in verlegenheid kon brengen, of waarmee men de kerk zelfs kon chanteren. En soms leek dat wel eens nodig.

In deze tijd lijkt dat misschien moeilijk te begrijpen omdat de kerk nu bijna niets meer in te brengen heeft, maar in de 17e eeuw – en eerder nog – lag dat wel anders.

Kort nadat Nicolas Fouquet deze brief had ontvangen werd hij gearresteerd (1661) en was hij volledig uit de gratie geraakt bij de koning. Familie van Nicolas Fouquet (zijn moeder en een andere broer) zouden alles in het werk stellen om Nicolas vrij te krijgen – zij hadden veel invloed in een Katholieke Hervormingsbeweging die 'Compagnie de Saint Sacrement' heette – maar niets mocht baten. AD 1680 overleed hij in gevangenschap.

Opmerkelijk is dat de koning tevens zijn best zou doen om juist dat schilderij 'les bergers d'Arcadie' in bezit te krijgen, en toen hij het eenmaal had verborg hij het voor lange tijd. Niemand kreeg het nog te zien.

Nicolas Poussin moest dus iets hebben geweten waar koningen in zijn tijd nog veel voordeel van hadden kunnen hebben, waarschijnlijk dus iets waarmee pausen te chanteren waren. Wat ons dan gelijk weer doet denken aan dat verhaal over de familie d'Aniort in de tijd van de kruistocht tegen de Katharen, die eveneens de paus met iets onder druk hadden kunnen zetten. Poussin heeft zijn geheim echter nooit meer aan een ander prijs gegeven, en Louis Fouquet heeft het voor zover wij weten nooit openbaar gemaakt. Misschien aan zijn broer Nicolas, maar daarover is verder niets bekend.

Dat Nicolas Poussin de rest van zijn leven nooit meer wat zou hebben gedaan met het geheim dat hij schijnbaar kende, dat wil er bij mij niet in. Zeker als het volgens hem zo belangrijk was.

En hoe zou hij de kennis die hij had nu beter kunnen delen – met 'die ogen hadden om te zien' – dan via zijn schilderijen? Zelfs Lodewijk de XIV moet dit waarschijnlijk hebben gedacht, enkel was hij te veel gefixeerd op slechts dat ene schilderij van de 'herders van Arcadië'.

Dat schilderij mag dan blijkbaar wel de 'sleutel' vormen tot dat geheim, zonder de andere schilderijen van Poussin nauwkeurig te hebben onderzocht vertelt het verder maar weinig.

Het schilderij dat de 'sleutel' vormt, daarvan is de locatie ons nu dus bekend. Aan een stroompje dat de 'Crès' heet, vlakbij waar het in de Rialsesse uitmondt aan de weg van Couiza naar Arquès. Met uitzicht op de Pech Cardou, Blanchefort en Rennes-le-Chateau. Gebied dat voorheen tot het

grondgebied van de 'Heren van Rennes' kon worden gerekend. Oftewel de familie die op een zeker moment door middel van huwelijken nauw verbonden waren geweest met de familie d'Aniort, die op hun beurt schijnbaar weer de dragers van een groot geheim waren geweest.

Weet men dit eenmaal, dan kan men eens gaan proberen anders te kijken naar sommige van de overige werken van Nicolas Poussin.

Van een schilder die het grootste deel van zijn leven in Rome woonde mag men uiteraard veel religieuze schilderijen verwachten. Uiteindelijk zullen de meesten van zijn opdrachtgevers geestelijken zijn geweest en de schilder moest wel in zijn levensonderhoud voorzien.

Het geheim wat Poussin zou hebben gekend moet dus haast wel een religieus geheim zijn geweest en de sleutel tot dat geheim is dus dat schilderij 'de Herders van Arcadië'.

Het is overigens niet het enige schilderij van hem waarop hij die herders bij dat graf heeft uitgebeeld. Want 10 jaar daarvoor had hij er reeds eentje geschilderd, en van de setting op dit schilderij zou men gemakkelijk kunnen denken dat het eveneens een soort van boodschap bevat. Een vrouw, op een wijze uitgebeeld zoals Maria Magdalena dat vaak werd, kijkt met twee herders naar het graf. Op de voorgrond bevindt zich echter nog een 'herder' die niet in een allerbeste staat lijkt. Hij draagt een soort lauwerkranen om zijn hoofd. Dat de vrouw mogelijk Maria Magdalena voor moet stellen (wier graf dan wordt bekeken?) en dat de man op de voorgrond Jezus zou kunnen voorstellen – die op dat moment aan de andere zijde van de Middellandse zee in een strijd met de Romeinen was verwickeld en daar uiteindelijk stierf (Massada?) – lijkt mij niet helemaal ondenkbaar. Maar natuurlijk is er dan die eveneens zeer plausibele mythische verklaring voor dit schilderij. En dat geval is de man op de voorgrond ene 'Ladon', die in andere schilderijen van Poussin soms ook opduikt. En met een reden, dat zien we verderop wel.

Maar laten we dan nu eerst eens wat kritischer naar de overige religieuze schilderijen van Poussin kijken die betrekking hebben op het 'Jezus-verhaal'.

De doop van Jezus is natuurlijk een gebeurtenis van belang in het evangelie. Hier begon namelijk min of meer Zijn openbare optreden en zou Johannes de Doper Hem als 'gelijke', of volgens de Christelijke zienswijze zelfs als zijn Meerdere, hebben gezien.

Okay, nu we dit schilderij hiernaast zien zitten we gelijk op de punt van onze stoel. Want de achtergrond die Poussin heeft gebruikt voor dit schilderij is vrijwel overeenkomstig met die van Poussins tweede schilderij met de 'Arcadische Herders'. Wellicht niet geheel 'toevallig' stijgt de witte duif – het symbool voor de 'Heilige Geest', die VROUWELIJK is – op boven Blanchefort.

Blanchefort, waarvan we eerder hadden mogen veronderstellen dat Maria Magdalena daar tot haar dood in een grot onder een tempeltje had gewoond. Waarna zij zou zijn begraven op de plaats waar op het schilderij hierboven de doop van

Jezus plaatsvond, wat weer op dat Arcadische herdersschilderij is te zien. Mogelijk heeft Poussin die legende dus gekend. Wat niet geheel ondenkbaar is in een tijd dat net het Rosicrucian Enlightenment plaats aan het vinden was. Want juist in die tijd waren er dus weer de eerste tekenen van rebellie tegen de katholieke orthodoxie.

Nu we dus weten dat Poussins 'geheim' weleens te maken zou kunnen hebben gehad met wat wij inmiddels reeds wisten over Maria Magdalena, dan gaan we nu eens kijken in hoeverre zijn overige schilderijen eventueel enigszins afwijken van het standaard verhaal uit het Nieuwe Testament.

Om te beginnen het schilderij bovenaan, waarmee ik dit hoofdstuk begon. De graflegging van Jezus na Diens kruisiging. Zijn Moeder Maria heeft hier een zwarte huidskleur, net als de Zwarte Madonna die te vinden is in de Notre Dame de Marceille sinds de tijd dat de overblijfselen van Maria Magdalena naar een crypte bij deze kerk waren verplaatst (zie hoofdstuk 2). Om 'de Heilige Maagd' Maria met een gitzwart gezicht af te beelden tijdens de graflegging mag toch op zijn zachtst gezegd 'ongewoon' worden genoemd. En het verwijst tevens een beetje dan naar de heidense Isiscultus.

Poussin heeft nog een schilderij met de graflegging geschilderd en die is wel orthodox.

Wat enkel maar extra onze aandacht op die andere versie kan vestigen. We mogen dus niet uitsluiten dat Poussin mogelijk afwist van de Notre Dame de Marceille en de 'Zwarte Madonna' daar als symbool voor 'een' Maria. En wat het Christendom had 'geleend' uit de Isis-cultus.

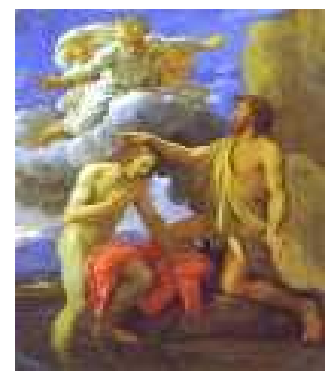

Misschien niet zo spectaculair – want zeker niet origineel – zijn twee van Poussin's schilderijen van het Laatste Avondmaal. Eentje met een wel heel 'vrouwelijke' evangelist Johannes naast Hem, en een ander waarop Johannes in aanbidding naar Hem kijkt, met beide handen op de boezem. Juist deze pose geeft aan dat Poussin een zekere mening had over de sekse van deze persoon. Want net als Leonardo Da Vinci wilde hij zo enkel maar aangeven dat hij eigenlijk Maria Magdalena had uitgebeeld omdat hij wist dat zij de 'Apostel der Apostelen' was, en hoogstwaarschijnlijk aanwezig bij zo'n belangrijk moment. Eventueel commentaar hierop van opdrachtgevers kon makkelijk door Poussin worden afgedaan met de opmerking dat hij enkel maar een jeugdige persoon had willen schilderen. En zo doen orthodox denkende commentators het nog steeds vaak af.

De schilderijen waar Jezus en Johannes de Doper samen op voorkomen lijken op het eerste gezicht redelijk orthodox. Al zou men er als men achterdochtig genoeg is wel iets achter kunnen gaan zoeken. Links is Johannes duidelijk ouder dan Jezus (en dit klopt) en lijkt hij door zijn houding haast iets meer verheven. Wat op het schilderij rechts dan helemaal goed tot uitdrukking komt.

En ergens is die gedachtegang natuurlijk zo gek nog

niet. Want Johannes de Doper was wel de eigenlijk al niet meer verwachte nakomeling van de Hogepriester Zacharias van het Hogepriesterlijke huis der Hasmoneeën.

Laten we maar weer eens even terug de geschiedenis aan het begin van onze jaartelling induiken, om te zien of we de betekenis van zekere schilderijen van Poussin kunnen achterhalen aan de hand van wat er in die tijd allemaal gebeurde, en wat gedocumenteerd is. Wat zelfs in de tijd van deze 17e eeuwse schilder te achterhalen viel, als men de Bijbel er gewoon wat kritischer op na durfde te slaan.

In principe had Johannes de Doper door zijn geboorte al eerder recht om aanspraak te maken op de titel 'Priester-Koning' – die vaak Messias waren – dan Jezus, die minder direct van hetzelfde huis afstamde. Vanwege de geboorte van Johannes had Herodes de Grote destijds die kindermoord bevolen. Eerst was deze door de Romeinen aangestelde koning met een Hasmonese prinses getrouwd in de hoop zo aanvaard te worden door de bevolking van Judea. Hij had wel haar jongere broertje en veel van haar familieleden laten vermoorden om zo zijn recht op dat koningschap te consolideren.

Toen het al lang niet meer verwachtte kind (de moeder van Johannes was niet jong meer, men sprak dus van een 'wonder') van de Hogepriester Zacharias toch nog geboren werd, liet de vader deze natuurlijk meteen verstoppen uit vrees voor Herodes. En toen deze probeerde te achterhalen waar de moeder en het kind naartoe waren gevlucht (QumRan aan de Dode Zee) kwam Zacharias bij die ondervraging om het leven, zonder de verblijfplaats prijs te geven.

Veel later werd Johannes de Doper – toen hij uiteindelijk naar buiten kwam – alsnog door de volgende Herodes vermoord (zie hiervoor 'the Jesus scroll' van Donovan Joyce, een vertaling daarvan zal binnenkort kunnen worden gedownload op Grenswetenschap).

Het is in ieder geval onomstreden dat Johannes de Doper aanspraak kon maken op de titel Hogepriester en Messias. Zolang Johannes in leven was zou dat voor Jezus sowieso niet mogelijk zijn. Maar zelfs bij de dood van Johannes was het wat Jezus betreft nog niet direct eenvoudig aanspraak te kunnen maken op die titels. Dat lag namelijk gecompliceerder dan men zou denken, want zijn verwekking en geboorte waren nogal omstreden.

Menigeen kent zelfs in deze tijd nog wel het verhaal over Jezus' geboorte. Zijn moeder Maria was als jong meisje (maagd) die had mogen werken aan de voorhang in de Tempel, uitgehuwelijkt aan de eerste de beste beschikbare man op het moment dat ze haar eerste stonde kreeg en hierdoor te onrein was geworden voor zo'n heilige taak.

Een tamelijk oude knar werd ervoor uitgekozen haar nieuwe echtgenoot te zijn. Het was in ieder geval een weduwnaar die reeds kinderen (zonen!) had en eigenlijk sputterde hij zelfs een beetje tegen vanwege zijn uitverkiezing. Deze 'Heer op leeftijd' deed iets in de bouw, waarschijnlijk was hij een aannemer of iets dergelijks. In Galilea werd in die dagen waarschijnlijk nog druk gebouwd aan de stad Sepphoris (nabij het huidige Nazareth wat in die dagen als stad nog niet bestond) dus Jozef, want zo heette de kersverse echtgenoot, was vaak van huis om daar te werken.

Maria kreeg tijdens die afwezigheid van haar 'heer' op een zeker moment een engel over de vloer. Nu betekent 'Engel' zowel in het Hebreeuws als in het Grieks eigenlijk niets anders dan 'boodschapper', maar voor het verhaal maakte men er later Gabriël van en dat was een bovennatuurlijk wezen. Die vertelde Maria dat zij zwanger zou raken maar niet van Jozef, want God zelf wilde haar namelijk bevruchten (Ius Primae Noctis?).

Leg dat later dan maar eens uit aan een echtgenoot die na lange afwezigheid terug komt van zaken in het 'buitenland', waar Galilea haast toe gerekend kon worden met de overwegend Grieks en Aramees sprekende bevolking daar.

Jozef wist natuurlijk wel beter toen hij de toestand van zijn vrouw eenmaal ontdekte, en dat liet hem diverse keuzes. Hij kon zijn vrouw aan de schandpaal nagelen door haar openbaar aan te klagen, dit zou dan waarschijnlijk voor haar dood door steniging tot gevolg hebben gehad. Maar dan was er natuurlijk wel het feit dat hij dan zelf ook wel een beetje voor gek stond. Maar hij kon tevens in stilte van haar scheiden, zo beschaafd was men in die tijd namelijk al. Voor hem had dat huwelijk toch al niet zo nodig gehoeven, het was hem min of meer opgedrongen.

Desalniettemin was Jozef hier in ieder geval wel de 'bedrogen echtgenoot'.

Laten we dan nu voor de aardigheid eens gaan kijken of we iets kunnen vinden in de werken van Poussin wat men met een beetje ruimdenkendheid daar in verband mee zou kunnen brengen.

Voor een schilder van religieuze taferelen in Rome heeft Nicolas Poussin toch nog opmerkelijk veel schilderijen met mythische taferelen uit de oudheid geschilderd. Zoals bijvoorbeeld deze hier links. Apollo en Daphne en ... weer Ladon? Laat laat deze laatste nu net een riviergod zijn uit... jawel, Arcadia!

Tja, het kan natuurlijk allemaal toeval zijn. Maar wat doen die engeltjes (cherubijntjes) dan daar? Men zou haast gaan denken dat Poussin dit schilderij hiermee toch aan een christelijk thema wilde binden. Laten we deze weg van speculatie nog maar even verder bewandelen. Want er is nog meer, veel meer.

Maar daarvoor moeten we dan eerst weer even verder met het verhaal over Maria, Jozef, Jezus en... Diens Vader?

"Sommigen zeggen:

'Maria is bevrucht door de Heilige Geest.'

Ze dwalen.

Ze weten niet wat ze zeggen

Wanneer is een vrouw zwanger geworden

Door een vrouw? (Shokma = geest in het Hebreeuws en vrouwelijk)

De Heer zou niet gezegd hebben:

'Mijn vader die in de hemel is'

als hij niet nog een andere vader had;

hij zou dan eenvoudig 'mijn vader' hebben gezegd."

(Evangelie volgens Philippus, Nag Hamadi rollen.)

De eerste vraag die we nu natuurlijk zouden kunnen stellen is wie die 'engel' dan zou kunnen zijn geweest, die mogelijk de werkelijke dader was? Zou deze mystieke 'boodschapper' soms ook Jozefs keuze van handelen later hebben kunnen beïnvloeden, toen deze het uitvond?

De schrijver van 'The Jesus Scroll' is daar 40 jaar geleden al eens ingedoken en kwam tot een eenvoudige conclusie, enkel dankzij het zorgvuldig en kritisch lezen van alles wat er bekend was over de hoofdrolspelers uit die tijd. Ik heb een en ander natuurlijk zelf nagegaan maar heb niets kunnen ontdekken wat dat tegenspreekt.

Eusebius van Caesarea (c. 275 – 339), de allereerste schrijver van de kerkelijke geschiedenis, weet te vertellen dat een nog eerdere kerkhistoricus die Hegesippus (2e eeuw) heette – die in Jeruzalem leefde en Joods was – vermeldde dat Jozef een broer had wiens naam Clopas of Cleophas was.

Jozef was dus geen 'enig kind' geweest, dat kwam in die tijd überhaupt niet zo vaak voor. Hij had

dus een broer gehad die Clopas/Cleophas heette maar meestal Alpheus wordt genoemd (waarschijnlijk naar het Aramese 'Halphi').

De betekenis van deze namen maakt het voor ons nu interessant. Alpheus is namelijk de Latijnse versie van het Griekse Alfeios, en dit is de naam van de voornaamste rivier in... Arcadia! Hier kan men meer lezen over deze streek.

Maar door deze informatie krijgen alle schilderijen waarin Poussin Arcadische taferelen uitbeeldt ineens wel een andere betekenis. Hierboven zagen we eerder de Arcadische 'Ladon' zitten kniezen terwijl een jonge vrouw wordt aanbeden door een jongere man. Eerder reeds zagen we het vermeende graf van Maria Magdalena gekoppeld aan een locatie aan de weg tussen Couiza en Arques (Occitaans: 'Arcas') met op de achtergrond Blanchefort waar Maria Magdalena mogelijk haar laatste dagen doorbracht. En dat graf hadden we tevens reeds op een ander schilderij van Poussin gezien waarop een jonge vrouw, een aantal herders en wederom de 'Arcadische' Ladon in vermoeide toestand aanwezig waren. Toeval?

En dan zijn er nog de schilderijen van onze schilder waarop de belangrijkste God uit Arcadië wordt uitgebeeld, een God wiens naam 'Al' betekent maar die wij vooral kennen als 'Pan'.

Taferelen als op de schilderijen hierboven – die onder andere 'de triomf van Pan' worden genoemd – doen ons eigenlijk dan gelijk weer denken aan wat in hoofdstuk 16 aan de orde kwam. Taferelen met rituelen die gemakkelijk in een soort van 'losbandigheid' konden ontaarden.

In een tijd dat 'the Rosicrucian Enlightenment' net aan het plaatsvinden was is het niet vreemd dat Poussin mogelijk grote waarde was gaan hechten aan dit alternatieve Jezusverhaal. En mogelijk had hij gemeend daar zoveel bewijs voor te hebben kunnen ontdekken dat die informatie van grote waarde zou zijn voor mensen die macht zochten.

Om dan nu weer verder te gaan met deze alternatieve uitleg van het Jezusverhaal, wat ik hierboven was begonnen te vertellen, eigenlijk verdwijnt Jozef hierin al vrij snel naar de achtergrond, om stilletjes helemaal te verdwijnen... waarschijnlijk. Men legt dat doorgaans zo uit dat-ie gewoon gestorven zou zijn, maar dit hoeft natuurlijk helemaal niet.

Ineens heeft het er in ieder geval alle schijn van, al probeert men dit nog op een gekunstelde wijze te maskeren, dat Maria de moeder van Jezus nu met die Alpheus gaat, waarvan zij meerdere kinderen krijgt. Joses, Judas, Simon maar bovenal als eerste 'wettige' natuurlijk Jacobus, de 'Broeder des Heeren'. 'Jacobus de Rechtschapene', de eerste echte kerkleider na de kruisiging. Stel dat Jozef nu eens niet ineens overleden zou zijn – zonder enige vermelding daarover in de evangeliën – maar gewoon in stilte van Maria was gescheiden om ruimte te maken voor zijn broer, die blijkbaar nog vrij was. Zo kon hij een schandaal voorkomen. Het heeft er zo in ieder geval wel alle schijn van dat het dan zijn broer was die hem mogelijk heeft bedrogen met zijn nog jonge vrouw. Dit houdt dan in dat Alpheus/Clopas weleens heel goed die 'boodschapper' had kunnen zijn die uit Sepphoris of dergelijke kwam, waar hij mogelijk samen met zijn broer werkte. Misschien had hij wel echt een boodschap voor Maria, bijvoorbeeld dat ze niet op Jozef hoefde te rekenen met het eten. Telefoon had men uiteindelijk nog niet in die dagen. En van het één kwam toen het ander. Jezus mag in dat geval dan eigenlijk wel zijn Eerstgeborene zijn geweest, dit was dan niet helemaal

op de in die tijd goedgekeurde Joodse wijze geschied. Wat Hem dus min of meer een 'onecht' kind maakte. Daar bestaat een ander zeer oneerbiedig woord voor dat ik natuurlijk weiger te gebruiken. Deze ongemakkelijke situatie verklaart echter wel gelijk iets beter sommige uitspraken en gedragingen van Jezus, want vaak deed Hij uitspraken waar Zijn familie beslist niet bij op de eerste plaats kwam.

"En terwijl Hij nog tot de menigte sprak, zie, Zijn moeder en broers stonden buiten en zochten Hem om met Hem te spreken.

Iemand zei tegen Hem: Zie, Uw moeder en Uw broers staan buiten en zoeken U om met U te spreken.

Maar Hij antwoordde en zei tegen hem die dat tegen Hem zei: Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broers?

En Hij strekte Zijn hand uit over Zijn discipelen en zei: Zie, Mijn moeder en Mijn broeders."
(Mattheüs 12:46-50)

Daarnaast verklaart het misschien gelijk iets beter waarom Jezus voor 'beschuldigde vrouwen' opkwam in een tijd dat dit beslist nog geen goede gewoonte was.

En begrijpt men nu dan gelijk ook het mooie verhaal dat later – waarschijnlijk met de hulp van St. Paulus – zou worden gecreëerd?

'Zoon van God' was Hij in ieder geval wel, maar dan zoals we allemaal 'Kinderen van God' zijn. Hij noemde Zichzelf liever Mensenzoon.

Het evangelie van Philippus, waaruit ik eerder hierboven citeerde, geeft aan dat deze gedachtegang beslist niet nieuw is, dat men daar vanaf de eerste eeuw eigenlijk al mee bezig was.

Dan is er nog één schilderij van Nicolas Poussin wat men mogelijk kan verbinden met het in deze serie gepresenteerde 'alternatieve' Jezusverhaal. Namelijk het schilderij 'Winter' (l'hiver).

Het betreft een schilderij van een vrouw met een onduidelijk gezelschap in een bootje wat haar kind krijgt aangereikt zodat ze kunnen vluchten.

Dit zou eventueel kunnen verwijzen naar het verhaal over Mari Magdalena die zwanger uit het op dat moment reeds onrustige Palestina zou vluchten naar Egypte, waar zij haar kind baarde (en dochter) om daarna door te reizen naar Gallia Narbonensis. Op de illustratie hier niet goed te zien misschien is de slang links op de voorgrond, die een verwijzing zou kunnen vormen naar Aereda (Rennes le Chateau), het

land van de 'slangenloper' (Serpent Runner, Aer Red, zie hoofdstuk vier). De uiteindelijke bestemming van Maria Magdalena.

Het kan wellicht vergezocht lijken, maar in andere schilderijen van Nicolas Poussin komen landschappen voor die wel heel erg veel lijken op die van het grondgebied van Aereda, oftewel de Razés.

Want niet enkel het graf aan de weg naar Arques en de doop van Jezus door Johannes hebben een achtergrond die overeenstemt met die van het grondgebied van de 'Heren van Rennes', het schilderij l'Automne (herfst) vertoont bijvoorbeeld verdacht veel overeenkomsten met het dal van het riviertje de 'Blanche', met de Bugarach op de achtergrond.

Het dal van dit riviertje is vrij vruchtbaar en er zijn natuurlijk diverse druivenvelden op te vinden. De vergelijkingsfoto is misschien niet ideaal, maar het is mogelijk een betere te maken en ik zal dat beslist nog wel eens proberen.

Die alleen staande berg is natuurlijk een thema dat wel vaker door schilders wordt gebruikt en dit zal beslist niet altijd die 'magische' berg de Bugarach voor moeten stellen, maar Nicolas Poussin laat op sommige van zijn schilderijen die alleenstaande berg wel heel erg veel overeenkomen met de Bugarach.

'Paysage avec trois hommes' uit 1650, in het Engels vaak simpel 'Ideal landscape' genoemd, is daar een van de betere voorbeelden van.

Veel zogeheten 'kenners' en onderzoekers van het Rennes-le-Chateau mysterie zien in de berg op dit schilderij de Bugarach.

Het laatste schilderij dat ik tenslotte als voorbeeld erbij wil halen laat weer die andere naam zien die het grondgebied van Rennes-le-Chateau ooit moet hebben gehad, namelijk Aereda.

De rennende man en de slang lijken zo die Keltische 'Serpent runner' wel voor te moeten stellen, met de naam Aer Red. Op de voorgrond is een duidelijk zwangere vrouw te zien op handen en knieën, die een slang om haar lichaam heen heeft. Op de achtergrond een berg die makkelijk de Bugarach zou kunnen voorstellen.

Zou dit schilderij dan weer tevens een soort van aanwijzing kunnen zijn dat het gebied waarvan Rennes-le-Chateau – Rhedae – ooit de hoofdstad was, ooit van een uitzonderlijke betekenis moest zijn geweest? En eigenlijk nog steeds is.

Die slang leek in ieder geval belangrijk voor Poussin, ik heb in de linker benedenhoek tevens een schets van dit dier gestopt die door Poussin is gemaakt. Als men dit tafereel dan combineert met alles wat aan een slang refereert in de buurt van Rennes-le-Chateau (zoals het plaatsje la Serpent) en aan de symbolische betekenis van dit dier denkt in het Oude en Nieuwe Testament en in meer Heidense kringen dan krijgt men het idee dat dit heel goed te maken zou kunnen hebben met ons 'geheim'.

De slang zorgde ervoor dat de mens kennis kreeg, door Eva te vertellen Adam over te halen tot het eten van de 'Boom der kennis'. Dit leidde ertoe dat zij elkaar 'bekenden' en hun onsterfelijkheid verloren.

Maar de slang was tevens Ourobouros, de weg naar die oorspronkelijke onsterfelijkheid die volgens de alchemisten enkel bereikt kon worden door de 'principes' weer te verenigen. De slang verbindt de punten van energie (chakra's), zoals de Indiaase Kundalini aangeeft.

Zou dit dan bij elkaar allemaal tot het 'Grote Geheim' van Rennes-le-Chateau hebben behoord? Een volledig andere religieuze beleving die het instituut 'kerk' tot wankelen

zou kunnen brengen maar die wel deel uit zou hebben gemaakt van de oorspronkelijke 'leer' – of evangelie – van Jezus en Maria Magdalena volgens diverse mensen? Zoals ik in de voorgaande delen van deze serie en in mijn Berg van God verhaal reeds ter sprake heb gebracht?

We zijn nu aan het einde van een reis gekomen. En misschien zitten we ondanks vele verklaringen toch nog wel een beetje met een dilemma. Niet alles lijkt helemaal opgelost, zeker niet zolang die crypte onder het kerkje gesloten zal blijven.

Het was een hele opgave die mij alles bij elkaar minstens 15 jaar heeft gekost om al deze druppelsgewijs tot mij gekomen informatie tot een sluitend geheel te weven. Ik wist dat het allemaal op de een of andere manier met elkaar verbonden was, maar om er een overzichtelijk plaatje van te krijgen, dat vergde de nodige energie. Gelukkig werd ik bij het verzamelen van alle info geholpen door al het onderzoek dat anderen reeds hadden gedaan. Vele stukjes van de puzzel werden mij zo geleverd, ik hoefde ze enkel maar te verifiëren en indien bruikbaar aaneen te passen.

Ik hoop dat het door mij geschetste plaatje in alle 18 delen enigszins duidelijk is geworden, en ik hoop tevens dat het niet een al te grote teleurstelling zal betekenen voor diegenen die misschien stiekem hadden gehoopt op bergen goud en archeologisch waardevolle voorwerpen.

Eigenlijk is deze schat van nog veel grotere waarde. Want materiële rijkdom, daar heeft men enkel voor de tijdspanne van een leven wat aan. Deze schat gaat echter aan die tijdspanne voorbij.

Wat overigens niet wil zeggen dat er dan helemaal geen sprake zou zijn van een grote materiële schat hier ergens. Want de schat die de Visigothische hoofdman Alaric mee uit Rome nam – waarin de grote gouden zevenarmige kandelaar uit de Joodse Tempel – is nooit gevonden. En de Visigothen streken na hun rooftocht wel neer in de Languedoc, waar zij honderden jaren zouden blijven. Met Rhedae als een van hun belangrijkste vestigingsplaatsen.

En dan is die schat van de Katharen er nog. Katharen mochten dan wel alle materie afzweren, rijke mensen die toetraden tot dit geloof gaven wel hun aardse bezittingen af en wat daarmee is gebeurd

is nooit geheel duidelijk geworden. Voordat het beleg van Montségur begon zouden ze in de omgeving reeds een en ander in grotten hebben verstopt. De mensen die stiekem tijdens het beleg van Montségur af zouden dalen vanwege deze schat hebben die kennis erover doorgegeven aan anderen, of niet.

De Tempeliers hadden vele bezittingen juist hier in de Languedoc. Al was de orde in eerste instantie opgericht voor de bescherming van Pelgrims, hun interesse in alles wat met het originele verhaal van Jezus te maken had zorgde ervoor dat zij als zij konden op zoek gingen naar bewijzen. De in dit deel genoemde Lijkwade van Turijn is zo'n voorwerp, maar waarschijnlijk vonden zij wel meer. Er is zelfs geopperd dat zij de verblijfplaats van de Ark des Verbonds konden lokaliseren, waarna zij deze besloten te stelen. En vanaf dat moment verdwenen de details in de mist.

De Spaanse moeder van Lodewijk de Heilige, Blanche van Castilië (de Witte koningin) was niet onbemiddeld en zou eveneens haar rijkdommen ergens in deze streek hebben verstopt. En dan is natuurlijk het verhaal van die duivel er nog.

Van één ding kunnen we echter zeker zijn, al heeft Berenger Saunière waarschijnlijk wel af geweten van het feit dat er al die grote materiële schatten ergens in de weide omgeving verstopt zouden kunnen liggen, hij heeft ze zelf nooit gezien of er eentje gevonden.

